Gérard de Villiers prezintă:

BRIGADE MONDAINE

1

ARMĂSARUL DIN SAUMUR

de Michel Brice

EDITURA LUNA

MICHEL BRICE

BRIGADA MONDENĂ

ARMĂSARUL DIN SAUMUR

Traducere de COSTIN SAVA

EDITURA LUNA,
București, 1993

V.1.0

MICHEL BRICE
BRIGADE MONDAINE
L'ETALON DE SAUMUR
© PRESSES DE LA CÂTE Poche/GECEP 1989

Dosarele colecției *BRIGADE MONDAINE* se bazează pe fapte strict autentice. Totuși, pentru a le putea dezvălui publicului, a fost necesar să se modifice noțiunile de timp și spațiu, precum și numele personajelor.

În consecință, orice asemănare cu persoane în viață sau care au existat este absolut întâmplătoare…

I

Abandonat pe perna îmbrăcată în creton de aceeași culoare cu patul, cu pereții și perdelele ce încadrau fereastra deschisă, ursulețul din pluș deja tocit și cu urechea stângă recusută părea fascinat de spectacolul oferit chiar în fața ochilor săi de agat: trei «seturi» de lenjerie de damă expuse pe cuvertură, fiecare set având slipul asortat cu sutienul.

Mai întâi, aproape atingându-i labele dolofane, o garnitură roz. Apoi sublimul clasic: totul în alb. Și, în sfârșit, un set negru, ceva mai strengăresc, pe care Christine nu s-a decis să-l cumpere deunăzi – de la supermagazinul din Saumur – decât după multe pulsații ale inimii și ezitări la gândul de a fi surprinsă în acel moment de vreun cunoscut.

Ea se trase înapoi, rozându-și în joacă, involuntar, unghia degetului mare.

— Crezi că voi îndrăzni...? murmură ea în direcția ursulețului.

Dădu din umeri și se lăsă să cadă pe scaunul de la birou, unde tocmai pusese în ordine toate cărțile și caietele de clasă, inutile de-acum și pe care ea le va înlocui cu altele la începutul anului școlar, în septembrie: vestea cea mare sosise cu o zi în urmă. Christine fusese la oral și mai «pe față» decât la proba scrisă. Unsprezece puncte în avans pentru anul viitor, cel terminal. Și asta, desigur, pentru că literatura este punctul ei forte.

— Desigur, reluă ea, tu ești gelos, te simți înlocuit. Chiar dacă ai putea vorbi, tot n-ai spune nimic. Mare încăpățânat ești! Dacă tu crezi c-o să te uit, te înșeli! Am petrecut prea mulți ani împreună, înțelegi? Numai că trebuie să fii rezonabil. Tu ești un norocos că te-am păstrat până la șaisprezece ani, nu? Atunci, hai, încetează să mai stai îmbufnat! Dacă Fabrice te-ar vedea, n-ar fi mulțumit de tine, chiar deloc.

Christine agita amenințător degetul arătător:

— Și să știi că atunci când Fabrice nu este mulțumit, nici

eu nu sunt.

Ea se ridică, metamorfozată brusc, și se porni să valseze singură pe mochetă, apoi se opri dintr-odată și, cu o expresie radioasă, începu să-și petreacă mâinile peste șoldurile goale, peste mijlocul gol, peste pieptul gol, repetând:

— Fabrice… Fabrice al meu…

Fabrice La Varanterie, fiu de ofițer, ca și ea. Și la aceeași armă, cavaleria, cea autentică, din Cadre Noir.[1]

Pe Fabrice ea îl cunoștea încă din copilărie, amândoi făcând parte din aceeași lume, foarte închisă, a celor care se ocupă de cai. Cu Fabrice se juca la toate aniversările copiilor de ofițeri de aici, el fiind doar cu un an mai mare. Blond, ca și ea, și cu ochi albaștri, ca și ai ei.

Fabrice… Tatăl lui fusese afectat la Nancy cu patru ani în urmă. Apoi la Coetquidan[2].

Fabrice l-a urmat. Pentru a apărea din nou la Saumur în ianuarie. Mai în vârstă cu patru ani. Devenit un bărbat! Așa cum ea devenise o femeie. În sfârșit, aproape… Până când a devenit într-adevăr femeie, în aprilie trecut, sub cerul plin de stele, după un surprise-party. Și în brațele lui.

Fabrice, iubirea ei! Care, ca și ea, încheiase strălucit anul școlar: cu mențiunea bine. Dar va părăsi Saumur în septembrie pentru a urma matematici superioare la Paris, la colegiul Saint-Denis… Fabrice, care îi va cere mâna în ziua când va fi admis la Politehnică…

El este cel cu care ea urma să aibă o întâlnire amoroasă peste mai puțin de o oră, la locul lor secret, acela unde au petrecut prima noapte împreună. Pe malul Loirei, în plopișul „lor”. La cinci seara.

Christine continua să fie preocupată de un gând: pe de o parte, ea era sigură că lui Fabrice – bărbatului Fabrice – i-ar fi plăcut s-o descopere în lenjeria intimă neagră, dar, pe de

---

[1] Escadronul Negru, numit așa întrucât călăreții săi poartă uniformă neagră, reprezintă elita cavaleriei militare franceze. Are baza la Saumur (Maine-et-Loire) și este echivalentul francuzesc al faimoasei Școli de echitație din Viena.

[2] Școală militară din Morbihan.

altă parte, se temea că el îi va interpreta greșit intențiile. Că el o va lua drept o fată speriată de ideea că el va pleca la Paris, unde sunt atâtea tentații… Și că ea nu încearcă decât să-l rețină prin orice mijloace…

Christine își consultă ceasul de mână: e aproape ora patru. E timpul să plece. Și apoi, cu atât mai rău că încă nu s-a hotărât: va îmbrăca setul de culoare roz. Pe cel negru îl va îmbrăca într-o altă zi.

Se ridică. Pentru a rămâne imediat blocată. Pe pernă, ursulețul de pluș începuse să se balanseze spre spate. O boare de vânt pătrundea în cameră prin fereastra deschisă. Departe de Saumur, la vest, dinspre Saint-Nazaire și Baule, se stârnise vântul Atlanticului. Aici, în ținuturile Loirei, Anjou și Saumurois, «Grădina Franței» de pe vremea regilor de odinioară, nu mai ajungea decât o adiere călduță care, în seara aceasta, va purifica atmosfera și va oferi astfel peisajului din jurul marelui fluviu, cu debitul scăzut în sezonul de vară, acel minunat „farmec angevin” cântat de Du Bellay în faimosul său sonet. Acest farmec îi înmărmurește și îi face să viseze pe toți turiștii străini care cred, când ajung aici, că au venit doar să viziteze castele și descoperă pe neașteptate de ce anume aici și nu în altă parte au fost construite aceste castele. Pentru „miracolul climatic” al ținutului. Și pentru frumusețile lui, care te îmbie să rămâi aici pentru totdeauna. Ca în paradis.

Ursulețul se opri din mișcare cu bărbia în piept. Christine constată mașinal că nu-i recususe bine urechea stângă atunci când avea opt ani: firele de lână erau prea vizibile. Apoi ea duse mâna la gât și inelul cu sigiliu de pe degetul mic al mâinii stângi[3] sclipi în lumina soarelui. Șevaliera sa înfățișând cele patru generații de familie nobilă. Christine n-o purta niciodată în oraș, ci numai aici sau între oamenii din lumea sa: la câteva săptămâni de la celebrarea bicentenarului Revoluției din 1789, și chiar la Saumur,

[3] La nobilii francezi numai bărbații poartă inelul cu sigiliu (șevaliera) pe inelarul stâng. Femeile îl poartă pe degetul mic.

capitala franceză a gravorilor de șevaliere, nu era bine s-o etalezi în fața unor oameni de tipul unei casiere de supermagazin, de exemplu.

Mai ales când rezolvi o treabă ca asta – cumpărarea unui sutien și a unei panglici de nailon negru semitransparent. Inelul ar fi dezvăluit – aducând dovada pentru cel puțin patru generații – că ea are strămoși care au fost ghilotinați exclusiv pentru faptul că se numeau Milagrand – pardon, *de* Milagrand – după tată, fără a lua în calcul, pe ambele linii ereditare, o mulțime de alte nume puse fără întârziere sub «briciul național».

— Ce, vrei să mă impresionezi? murmură Christine.

Ursulețul se încăpățâna să nu răspundă, din nou instabil pe pernă datorită brizei ce adia dinspre mare. Apoi el și-a plecat capul.

— Ah, nu! îngăimă Christine făcându-se albă la față. Nu te voi ghilotina!

Ursul insistă, cu grumazul aplecat, cu capul gata să-i pice. Urechea lui fusese într-adevăr foarte prost recusută. Treabă de fetiță neîndemânatică…

Apoi el se rostogoli brusc în față. Cu fundul în sus. Caraghios cu mica lui coadă zbârlită deasupra feselor.

Și se opri cu fața exact în sutienul de nailon negru.

Christine își lipi mâinile de piept și, înălțându-și ochii spre cer, murmură:

— Mulțumesc, micul meu Nounours! Mulțumesc! Iartă-mă! Tu nu erai gelos. Găsiseși răspunsul, dar nu puteai să-l dai…

Se întoarse spre fereastra în jurul căreia perdelele fâlfâiau ca bătăile puternice ale inimii.

— Mulțumesc, vântule! Îți mulțumesc că ai fost vocea grăsanului.

După aceasta, la primul etaj al casei frumoase, construită din rocă de tuf calcaros (ca toate castelele din regiune, de altfel), nu mai exista decât o fată blondă de șaisprezece ani, uluitor de bine proporționată și cu încheieturi foarte fine, urmașă de sânge a unui neam incredibil de cavaleri, de

cavaleriști, de soții și mame de cavaleri și cavaleriști, de spadasini, dueliști, cadeți expatriați în Antile sau pe insula Reunion, cu cruci negre pe fotografiile de familie, deasupra capetelor șefilor de promoție de la Saint-Cyr dispăruți în Mexic, la Verdun sau Tobrouk. Într-un cuvânt, o supraviețuitoare din vechea Franță.

Fermecătoare.

Gata să explodeze de cromozomi de dinainte de 1789.

Distinsă.

Și gata să fie ghilotinată îndată ce își va pune, cu pasiunea nestăpânită a acelora care se pregătesc în mare grabă pentru o întâlnire amoroasă, sutienul negru peste sânii săi tari, iar peste vârfurile deja întinse ale picioarelor își va trage slipul cel negru.

Să-l tragă mai comod peste șolduri.

Ca orice fată îndrăgostită care a cumpărat toate acestea de la un supermagazin, indiferent dacă poartă sau nu pe mâna stângă un inel cu sigiliu.

În dragoste toate fetele sunt la fel.

Îndrăgostite.

Și-atât.

Christine, fiica generalului conte Leonard de Milagrand, fără alt nume în față[4], își trase mașinal pantalonii bej de călărie, apoi cizmele lustruite cu grijă de Antoine – fostă ordonanță a tatălui său –, rămas în serviciul acestuia după pensionarea amândurora, și grădinar al proprietății când îi rămâne timp după îngrijirea calului generalului și al fiicei acestuia.

Christine mai ezită puțin în privința bustului: o cămașă Lacoste? Un tricou din bumbac?

Ba nu. Ea scoase din șifonierul Creton – un vechi șifonier sculptat adus de la Kermarec, din spița familiei Lannion (Côtes-du-Nord) – o bluză de mătase. Crem foarte deschis.

---

[4] În rândul nobilimii, numele duble sunt deseori suspecte din punctul de vedere al aristocrației veritabile. X de Y, de exemplu, sună fals. Sau cumpărat. Sunt și excepții, desigur, dar, de regulă, numele adevăraților nobili este «simplu».

O bluză bărbătească pe care tatăl său și-o făcuse, alături de alte douăzeci, din care n-au mai rămas decât trei-patru, la Shangai, în vremea când Occidentul domnea în întreaga lume și își trimitea ofițerii pretutindeni.

De exemplu, pentru a-i învăța să urce în șa, în stilul Saumur, pe «Seniorii Războiului» de la Yang-Tse-Kiang…

Mătase veritabilă. Naturală. Agreabilă pe piele. Plăcută pe corp precum cerul la Anjou când mângâie Loire. Dulce ca iubirea. Așa cum, numaidecât, vor fi brațele lui Fabrice.

Christine ridică ursulețul pentru a-l îmbrățișa o ultimă dată. Apoi ea își luă cravașa din piele neagră de pe comoda de la Griseau. Și coborî scara principală Merloisière, fredonând *La fântâna limpede.*

Jos, se opri puțin: așezat pe vechea canapea de piele uzată din salon, un bărbat cu ceafa anchilozată și părul alb, des, tuns perie stătea aplecat deasupra unui ziar. *Le Figaro,* evident. Ea se apropie. Tatăl său, cu ochelarii de presbit pe vârful nasului, era absorbit de studiul rubricii mondene. Numai cu scopul de a descoperi aici cine din generația lui a mai pus arma la picior…

Auzind zgomotul făcut de cizmele fiicei sale pe dalele din salon, generalul de Milagrand își așeză ziarul pe genunchi și își scoase ochelarii. Îmbrăcat într-un pantalon din pânză de in și o cămașă Lacoste, el nu-și trăda nici pe departe cei 62 de ani ai săi: o viață de călărie, practic în fiecare zi, te menține.

Îi zâmbi tandru Christinei:

— Într-adevăr, ești mai fermecătoare ca oricând.

Fiica îi mulțumi printr-un sărut pe frunte și se ridică, aranjându-și cu mâna părul blond.

— Eu ies puțin, Rafale, spuse ea. Mă întorc înainte de ora șapte.

Generalul ridică ziarul:

— Dar nu mai târziu, te rog. Nu uita că am invitat la cină familia d’Aubert.

Christine era deja în prag:

— Stai liniștit, am promis.

Și adăugă, devansând întrebarea rituală a tatălui atunci când ea pleca să se plimbe călare:

— Voi merge de-a lungul Loirei până la Chênehutte sau, poate, Prieuré, nu mai departe. Nu vreau să-l obosesc pe Rafale înainte de duminică.

Ea ieși dansând și tatăl se cufundă din nou în ziar, citind peste rânduri: duminică. Christine va participa la un concurs hipic și s-a jurat că îl va câștiga. Rafale nu-i purta, oare, numele, tocmai datorită vitezei sale excepționale?

Grajdul era amplasat chiar în spatele garajului, înspre grădina de zarzavat. Antoine tocmai termina de spălat pardoseala celor două boxe, a lui Rafale și a Minervei, iapa generalului, când apăru Christine și îi ceru să pună șaua pe calul ei.

Vocea ei a provocat un tropăit de copite în boxă și capul lui Rafale apăru în cadrul ușii joase. Calul nechează bucuros când Christine îl apucă de căpăstru, deschizând în același timp ușa.

În spatele ei, Antoine venea deja cu șaua, frâul și zăbala. Christine se dădu puțin înapoi pentru a observa scena. Nu pentru a verifica dacă ordonanța devotată așeza convenabil șaua englezească, numită și șa de promenadă, confortabilă adică, cu scaunul adânc și apărătorile fără avans, favorizând coborârea coapselor. Christine avea deplină încredere în Antoine: nu el a învățat-o cum se fixează diferitele modele de șa? Și i-a explicat că pentru șaua englezească de promenadă trebuie întotdeauna să ai grijă s-o așezi pe spatele calului de așa manieră încât să degajeze umărul și greabănul și, în același timp, marginea anterioară a apărătoarei să nu fie mai departe de un lat de palmă față de vârful umărului?

Nu de asta, ci pentru că de fiecare dată înainte de a-l încăleca pe Rafale sau când, de la fereastra camerei sale putea să-l vadă păscând pe pajiștea mare împrejmuită cu bariere albe, Christine era extaziată în fața frumuseții acestui exemplar. Un cadou de la tatăl ei, oferit cu un an în urmă de la târgul anual din Saumur, unde vin chiar și domnii de la hergheliile naționale.

Un cadou care l-a costat o avere pe general. Ea e singurul lui copil.

Căsătorit în amurgul vieții, după treizeci de ani consacrați exclusiv cailor, el a avut nesansa de a-și pierde soția – ucisă instantaneu de o creangă de copac în timpul unui galop prin pădure, la numai un an după nașterea Christinei.

De atunci Christine a însemnat totul pentru el. Desigur, el se înfiora puțin de fiecare dată când ea încăleca, dar avea el oare dreptul să o priveze de această pasiune pentru cai pe care o moștenise de la el?

Rafale bătea din copite și necheza neliniștit în timp ce Antoine trebăluia în jurul lui. Un roib arătând splendid în lumina soarelui, cu cele două pete albe pe picioare. Desigur, dictonul spune: *Două pete, cal sărman. Trei pete, cal de rege,* dar Christine nu ținea seama de asta. De altfel, petele circulare albe ale lui Rafale erau pe membrele posterioare, ceea ce înseamnă „semn bun” și, în plus, el avea „steaua” corespunzătoare în frunte, ceea ce reprezintă un „semn deosebit”.

În ce privește aspectul, silueta și proporțiile, el atingea perfecțiunea în special printr-un lucru foarte rar, și anume un „aplomb” impecabil, o poziție verticală a tuturor picioarelor, indiferent dacă privești din spate, din față sau din lateral. În plus, pieptarul „avansat”, greabănul proeminent, șalele scurte și groase, crupa rotundă, ochii negri bulbucați și urechile scurte și ciulite spre înainte.

Singurele defecte, dar care i-au permis generalului să câștige licitația: capul, poate, puțin butucănos și greabănul cam masiv.

În orice caz, «certificatul de origine»[5] alb era impecabil. Înrămat, el trona pe biroul din camera Christinei. Împreună cu o fotografie a lui Fabrice, lipită pe spate… Pentru acesta Christine nu mai avea nevoie de niciun pedigree, cum nici el

[5] Toți caii născuți în Franța au un «certificat de origine», un act de naștere întocmit de reprezentanții hergheliilor după examinarea mânzului înainte de a fi înțărcat. Acest certificat are culoare albă pentru mânjii născuți din armăsari ce aparțin hergheliilor de stat.

nu avea nevoie pentru ea: în lumea celor care se ocupă de cai, la Saumur, se cunoaște originea fiecăruia, identificările mergând uneori până la 200 de ani în urmă.

Gata. Rafale e pregătit de plecare. Christine se apropie de el și îl mângâie îndelung pe frunte. Nechezatul înăbușit al roibului seamănă acum cu niște raluri de plăcere.

— Calm, iubitul meu, murmură Christine. Nu-ți fie teamă, n-o să te forțez. Dar promite-mi că duminică o să faci o treabă perfectă, fără greșeală. Promite-mi! Tu ești capabil de o asemenea performanță. Și eu o vreau, înțelegi? Vreau să te iau la campionatul Franței.

În șoaptă, ca să nu audă decât Rafale, ea continuă:

— Vreau să mergem acolo amândoi. Pentru Fabrice, înțelegi?

Rafale dădu de mai multe ori din cap umflându-și nările. Antoine tocmai se apleca, cu mâinile împreunate, pe partea stângă a calului, așa cum se cerea, căci niciodată calul nu se încalecă pe partea dreaptă. Christine ridică piciorul stâng și, hop!, printr-o mișcare energică, ordonanța, un bărbat în vârstă, dar voinic, o ridică atât de ușor de parcă Christine ar fi fost un fulg.

Apoi el urmări cum se îndreaptă spre ieșire această domnișoară de 16 ani cu mult mai scundă decât înălțimea până la grumazul acestui roib imens pe care ea – fără să se forțeze, cu coatele lipite de corp, instalată acolo sus de parcă dintotdeauna făcea corp comun cu monstrul ei plămădit numai din mușchi și nervi – îl constrângea să se stăpânească, să nu se lanseze înainte oricum, cu toată frenezia sa de pursânge cântărind aproape cinci sute de kilograme, entuziasmat de viteză când are în spate un prichindel de 50 de kilograme.

Fără pinteni! Din cochetărie și, deopotrivă, din respect pentru Rafale.

Făcându-l să se supună chiar și la un «suflu» al cizmei.

Și ținând frâul ușor.

«Cam ca laptele de pasăre», conform imaginii despre instruire a tatălui său.

Antoine își scoase din buzunar cutia cromată, pentru a-și răsuci o țigară, și hârtia marca Job.

— E nemaipomenit să mergi la Jocurile Olimpice, mormăi el emoționat. Ce păcat că mama ei nu va fi acolo pentru a o vedea în ziua când va urca pe podium…

Christine îl mângâia pe Rafale pe grumaz.

— Iată-l! E acolo. Poți să pornești. Dar prudent, da? Ascultător…

Mai jos de șoseaua departamentală 751, care leagă Saumur de Angers, malurile Loirei formează o lungă lizieră cu stejari, pini și plopi. În special cu plopi și sălcii aplecate până aproape de nisipul auriu. Inundați iarna, dar sclipitori sub cerul albastru în această perioadă de început de vară, când nivelul apelor e scăzut. Ici și colo, câteva „poieni”, cum numesc localnicii pajiștile. Sus – malurile abrupte din calcar alb, acoperite cu primele frunzișuri ale crângului de deasupra. Și brăzdate de ciupercării. Și de case străvechi.

În fața acestora, o lungă fâșie de nisip, ideală pentru cai. Și la capăt, la șase kilometri distanță, chiar sub Chênehutte, plopișul opac și des unde, foarte curând, soarele își va revărsa razele blânde pe două trupuri îmbrățișate pătimaș exact la locul lor drag unde, pentru prima oară… Cu un pursânge fremătând la cinci metri distanță, legat de un trunchi.

— Hieaaa! strigă Christine.

Rafale porni în galop. Dar imediat «adus la ordine», doar cu o «atingere» puțin mai fermă a coastelor cu cizma. Mâinile Christinei rămăseseră «ușoare».

— La trap, frumosule! Trap la început.

Trei sufluri ca de balenă care se ridică la suprafață ieșiră pe nările lui Rafale. Apoi masa de cinci sute de kilograme porni așa cum trebuia. La trap.

Din șa, la trap vioi, numit și «trap englezesc», Christine recepta reacția mișcărilor exact cum trebuia. Nu era nimeni pe aproape să o vadă. Să-i admire perfecta adecvare a ținutei în șa la alergarea ritmică a lui Rafale. Alergarea către plopișul unde Fabrice poate că ajunsese deja.

— Hieaaa!

Rafale trecu în regim turbo. Christine se uită la ceasul de mână chiar în momentul trecerii pe lângă un reper instalat acolo de mult timp: o cruce galbenă desenată pe un trunchi. Puțin mai departe, pe un alt trunchi va fi o cruce identică.

— Hieaaa!

Malurile Loirei în iulie, soarele blând, vântul care flutură frunzele, copitele acestui pursânge care bat fâșia de nisip făcând să vibreze tot malul stâng al fluviului. Și acolo sus, atingând șaua într-un ritm extrem de precis, la zecimi de secundă, o blondă cu părul despletit care aleargă nerăbdătoare la o întâlnire de amor. Hieaaa!

O privire aruncată pe secundarul ceasului la trecerea pe lângă cea de-a doua cruce.

— Hieaaa! jubilează Christine. Un minut și douăzeci și opt de secunde! Bravo! Ai reușit!

Rafale începu să necheze și, de această dată din proprie inițiativă, trecu într-un «canter»[6], fiind sigur că stăpâna nu mai voia nimic de la el decât s-o ducă degrabă în plopișul drag. Direct în brațele lui Fabrice.

Philippe Durtal opri motorul și lăsă mașina să coboare până la capătul drumului. Împrejur nimic, în afara pâlcurilor dese de stejar.

Plopișul era jos, chiar în fața lui. Nu se vedeau decât vârfurile înfrunzite ale copacilor. Ieși din mașină și merse să deschidă cufărul din care scoase o vestă neagră foarte strânsă pe corp, cu guler înalt și nasturi mici rotunzi pe care el îi încheie cu răbdare, unul câte unul, în butonierele corespunzătoare. Apoi și-a pus mănușile. Mănuși din piele bej foarte fină pe care le-a tras cu puțin efort, ca să-i vină bine pe mână. Apoi a scos din cufăr o arbaletă construită din lemn și oțel și i-a montat în crestătura din mijloc o săgeată ciudată: vârful acesteia nu era din metal, ca la săgețile clasice.

---

[6] Galop de probă la amatorii de hipism.

Un vârf din sticlă. Un fel de bulb minuscul din sticlă, umplut cu un lichid gălbui.

O siluetă ciudată, în blue-jeans și mocasini. Și caraghioasă cu vesta neagră cu guler înalt ofițeresc. Ținea arbaleta în mâna dreaptă. În stânga avea o săgeată identică cu cea aflată deja în „tunul” arbaletei.

Era un tip de înălțime mijlocie. Aspru și colțuros. Cu păr negru și des, tuns milităreşte. Se ținea bățos. Umerii bine dezvoltați, tipici pentru un călăreț învederat. Deltoizi proeminenți. Mușchii cefei bine conturați. Abdomen suplu. Mușchii interiori ai coapselor sunt puternici. Pulpa subțire.

Și cu mersul greoi, specific celor care de regulă se deplasează numai călare. Și nu se simt în apele lor când trebuie să pună un picior în fața celuilalt pentru a înainta. În loc de o «atingere» cu cizma pentru ca animalul aflat între coapsele sale să facă treaba în locul lui.

Și iată, chiar un asemenea tip era acolo. Philippe Durtal avea în față spectacolul dorit, la ora prevăzută exact, după săptămâni de supraveghere în secret, începând dintr-o zi de la sfârșitul lui aprilie, când, întâmplător, hoinărind prin zonă, a descoperit o fată și un băiat făcând dragoste în plopiș.

O fată pe care el a recunoscut-o imediat. Christine de Milagrand, șaisprezece ani, fiica generalului conte Leonard de Milagrand, membru în Escadronul Negru din Saumur – general «sfert de bilet»[7], fără îndoială, dar totuși general.

Philippe Durtal înainta lent, gen «commando», către un ilex des, care îl va masca perfect. Apoi s-a așezat pe vine, verificând încă o dată dacă prima săgeată era bine montată. A eliberat piedica de siguranță și a început să se concentreze: la zece metri de el, pătați de razele strecurate prin frunziș, doi amanți goi precum Adam și Eva. Și mijloacele de transport alături. Un roib cu două pete albe pe

[7] Un general «sfert de bilet» este un colonel avansat la gradul de general în momentul trecerii în rezervă. Altfel spus, el n-a exercitat funcția de general, dar beneficiază de avantajele acesteia după trecerea în rezervă și în special de reducerea la un sfert a costului biletelor la transportul în comun.

picioarele din spate și stea în frunte pentru fată. Și o motocicletă pentru băiat. O Yamaha 125 YZ vopsită în alb și roșu.

Ei făceau amor cu frenezia ponderată a celor care fac asta din dragoste.

Care au toată viața înainte pentru a continua să se iubească astfel.

Goi în iarbă.

Goi și puri ca la începutul lumii.

Philippe Durtal își încleștă brusc maxilarele. Hm… O avea, în sfârșit, acolo în fața lui, chiar în bătaia arbaletei, după multe săptămâni de hăituială infructuoasă. În sfârșit! În sfârșit, prada se află în bătaia arbaletei!

Se pregăti de atac. Hm… Emoția era prea violentă… Inima… Palpită puternic, ca întotdeauna când e devorat de pasiune. Gata să explodeze…

El se forță să respire rar. Să-și domine reacțiile. Să redevină capabil de a-și îndeplini proiectul născut din ură. A durat mult. Și acolo jos, în iarbă, cei doi ibovnici se rostogoleau nedezlipiți unul de altul, gâfâind de fericire și plăcere, șoptindu-și jurăminte de iubire eternă…

Philippe Durtal și-a revenit din agitație. S-a ridicat în picioare și și-a proptit arbaleta în umăr, ochind ținta.

Christine își dezlipi gura de Fabrice. Gura acestuia refuză s-o abandoneze pe a ei. Ea i-a ridicat capul cu ambele mâini și deodată fu incapabilă să mai vorbească, să strige! Fabrice își dăduse ochii peste cap! Pupilele dispărute, albul cucerise tot globul ocular!

Un șuierat discret și Christine avu impresia – fugitivă, uitată imediat în starea de comă care a cuprins-o, ca și pe Fabrice înaintea ei –, că un bărzăun a ciupit-o de gât.

Și căzu pe spate.

Inconștientă, ca și Fabrice.

Philippe Durtal ieși din ascunzătoare. Un zâmbet rece îi flutură pe buze. Philippe dădu cu piciorul la o parte corpul

lui Fabrice și se descheie la pantaloni până ieși prin fantă penisul deja în erecție. Enorm. O sculă de cal!

Apoi el o rostogoli pe Christine de Milagrand și, în momentul când aceasta fu întinsă pe burtă, el îngenunche deasupra ei, depărtându-i brutal coapsele, lovind-o cu genunchii.

Philippe Durtal gâfâia încet: inima începuse din nou să bată puternic.

— Târâtură! bolborosi el, împingând din pântece așa cum ai da pinteni calului. O să te sparg!

Și scula enormă năvăli lacomă printre fesele fiicei generalului conte Leonard de Milagrand sub ochii – care nu vor povesti niciodată nimic ai roibului Christinei și în prezența motocicletei lui Fabrice.

Nu acolo unde Fabrice făcea tandru amor cu Christine, logodnica sa.

Ci acolo unde este vorba despre cel mai oribil dintre violuri.

Mai ales când violatorul este „dotat” ca un armăsar.

II

Inspectorul divizionar Boris Corentin urcă în pas alergător scara clădirii cu numărul 36 de pe Quai des Orfèvres până la etajul doi, unde își avea sediul Brigade Mondaine[8].

Cincisprezece kilometri de jogging, parcurși în această dimineață prin pădurea Vincennes, n-au reușit să domolească focul din picioarele lui de sportiv desăvârșit. Dar a trebuit să scurteze alergarea: ca în fiecare zi, avea mult de lucru.

Inspectorul principal Aimé Brichot, adjunctul său la Secția Specială, tocmai închidea telefonul când a intrat el în birou.

— Ai o mutră! exclamă Boris. Ce-ai pățit?

Aflat de cealaltă parte a biroului, cu privirea pironită în pământ, Aimé avea mutra unuia care tocmai a primit în plină figură jetul unui pistol cu apă. Dar reveni curând la realitate.

— N-o să mă crezi, zise el cu un aer rigid ca întotdeauna. Dar am auzit-o adineaori direct de la Baba[9]. Acolo la telefon… Dar mai bine stai jos!

Boris, din ce în ce mai intrigat, se supuse:

— Iese la pensie înainte de termen?

Cu trei zile în urmă, bătrânul vulpoi din Nisa făcuse o criză – însoțită de accese apoplectice de tuse tabagică cum nu mai făcuse niciodată în fața statului major reunit în păr în biroul său.

Patru dosare importante, lucrate unul după altul, de mântuială, din pură neglijență. Era sătul până în gât. El era prea cumsecade. Pe toți îi durea în cot de mutra lui și el era acela care era făcut cu ou și cu oțet de Dirlo. Bun! Una din două: ori situația asta se schimbă, ori el, Charlie Badolini, va ieși la pensie înainte de termen și va pleca în Corsica să se lăfăie într-un șezlong, cu un pahar de băutură răcoritoare alături. «Și să aveți noroc, băieți, cu succesorul meu. Vă

[8] Brigada Moravuri – n. tr.

[9] Charlie Badolini, comisar divizionar și șeful lui Brigade Mondaine.

doresc un împuțit… etc.»

Aimé clătină din cap:

— Nu vorbi despre nenorociri. El țipă, dar e de treabă. Nu, n-ai nimerit-o.

Micul polițist chel, cu ochelari model Amor de miop și mustață tunsă scurt, dădu un bobârnac în stil englezesc unui fir de praf de pe cravata sa cu dungi, cum se poartă la o *public school* englezească, unde el n-ar fi putut niciodată să-și facă studiile: Eton.

— Baba are oreion, zise el. Gata. Cincisprezece zile la pat…

Boris făcu ochii mari:

— Dar spune-mi, asta…

Aimé își mângâia mustața cu degetul arătător.

— Da, Charles[10] i l-a pasat.

Boris izbucni într-un hohot de râs de trepidau geamurile.

— Asta-i prea de tot!

Se opri din râs:

— Nu pricep deloc; la cina de la tine de săptămâna trecută, pentru a spune bye-bye ultimului dinte de lapte al lui Charles, Baba l-a luat în brațe așa cum l-am luat toți ceilalți. Și se știa că Charles tocmai avusese oreion. Și Baba, care zicea că a făcut oreion în copilărie…

— Exact, replică Aimé. Dar asta-i situația. Are oreion. Pare-se că îl face de două ori.

Boris își luă un aer serios și zise:

— Vrei să spui că poate se clocește și la noi amândoi…?

Fu rândul lui Aimé să izbucnească în râs:

— Ah, văd eu bine unde te duce gândul. Orchită, nu?

— Păi da, mărturisi Boris.

Orchita este un efect secundar al oreionului care se localizează la un testicul. Sau la amândouă… Și atunci impotența este garantată sută la sută.

— Liniștește-te, reluă imediat Aimé. Perioada de incubație e depășită pentru noi. Și amintește-ți că de câteva zile Baba

[10] Fiul lui Aimé Brichot, căruia Charlie Badolini îi este naș.

nu se simte bine. Săpuneala pe care ne-a tras-o marți, de exemplu. Nu e normal. A făcut o formă foarte acută. Nu, nu e niciun risc. Și apoi, n-avem vârsta lui. Oreionul ăsta al lui datează de multă vreme, de-asta apărarea organismului e mai slabă.

Boris murmură:

— OK, m-ai liniștit.

Își studia unghiile:

— Bun. Timp de 15 zile, va fi la comandă Dumont, nu?

Inspector divizionar șef Dumont, prim adjunct al lui Charlie Badolini. Amator de cap de vițel, de picioare de porc și antricoate Bordeaux. Polițist de prim rang datorită intuiției sale.

— Nu văd pe altcineva în afară de el, aprobă Aimé. Dar îți garantez că Baba îl va suna din sfert în sfert de oră. După cum îl cunosc eu…

Boris dădu din cap, abținându-se să nu izbucnească în râs:

— Trebuie să fie adorabil, întins în pat, cu frisoane și comprese pe cap. Dar acum sunt răutăcios. Sărmanul Baba. Vom merge să-l vedem.

Aimé clătină din cap:

— Ne-a interzis acest lucru. În mod formal.

Se apleacă spre interlocutor:

— Știi ceva? merită să-i trimitem lui Charles o mașinuță de Formula 1 cu telecomandă. Scumpul Baba…

Nu era timp să se înduioșeze de bătrânul din Nisa, cu degetele îngălbenite de nicotină care, de ani de zile, era «părintele» lui Brigade Mondaine, șeful, furios uneori, dar totdeauna în limita regulilor stabilite; își acoperea de fiecare dată subordonații în caz de neplăceri; știa la perfecție cum să facă distincție între muncă și prietenia cu Boris și Aimé, cei doi inspectori preferați ai săi din 120 câți avea în subordine. Unul, uriașul breton atletic, brunet și play-boy, care reprezenta fiul pe care nu-l va avea niciodată. Celălalt, scund, chel și cu mustață, filoenglez, preferat pentru că avea copii. Două gemene, Rose și Colette. Și un fiu, Charles. Care îi purta numele și căruia el îi era naș.

Ușa se deschise. La ora 10 dimineața, inspectorul divizionar șef Dumont era încă înfometat, cu toate că abdomenul îi era bombat deasupra centurii și avea urechile de culoare normală. Nu roșu aprins, ca după o a doua porție – fierbinte, grasă – de cap de vițel cu vinegretă la unul din restaurantele din apropierea sediului Poliției, a căror adresă polițiștii amatori de haleală bună n-o dau la toată lumea. În primul rând, pentru ca restaurantul să nu se aglomereze ca peronul gării Saint-Lazare. În al doilea rând, pentru ca patronul să continue să fie amabil și corect în privința produselor. În al treilea rând, ca să nu se tripleze prețul pentru că, de exemplu, Caroline de Monaco s-a decis subit să meargă, de regulă, la moș (cutare), strada (cutare), arondismentul (cutare), pe motiv că acolo capul de vițel servit este cel mai bun din tot Parisul. Relativ ieftin. Bine fiert. Și dulce pe bolta palatină, foarte dulce, așa cum trebuie atunci când ai ajuns, prin papilele gustative, la o stare de încântare care te face deodată să-ți fie rușine să-ți înfigi cu lăcomie molarii în acest caviar ignorat de necunoscători, care este capul de vițel cu vinegretă.

Dumont avea, în tot corpul lui de nouăzeci și cinci de kilograme cel puțin (96 sau 97 după dejun), atitudinea omului pe care molipsirea bruscă a unui adult experimentat de către un puști îl propulsează ca prin minune până în sferele înalte ale puterii.

Dar în același timp, el „se purta cu mănuși”. Nu era tâmpit. Știa foarte bine că va redeveni doar un adjunct la expirarea concediului medical al șefului.

— Puteți să veniți amândoi la mine în birou? întrebă el suav.

Boris aruncă o privire spre Aimé. Erau singuri în birou. Robert și Tradet, cealaltă echipă de la secția de elită a lui Brigade Mondaine, erau plecați să clarifice o poveste tenebroasă de sado-masochism la Creteuil.

— La ordinele dumneavoastră.

Biroul lui Dumont dădea spre curte. Douăzeci și cinci de

metri pătrați maximum. Nimic în afară de mobilă funcțională. Nimic în stilul Empire ștampilat cu „Mobilier Național” ca în biroul uriaș al lui Charlie Badolini.

Dumont îi invită să se așeze. Apoi făcu o pauză, încrucișându-și degetele dolofane.

— Am o treabă foarte urâtă, zise el în cele din urmă. Într-adevăr delicată.

Îi fixa cu o privire aspră. Și nu era decât locțiitorul temporar al șefului care nu se gândea decât la cincisprezece zile liniștite pentru înlocuitorul său. Își coborî pleoapele grele.

— Am vorbit adineaori cu Baba la telefon, spuse el. M-a sfătuit să vă trimit îndată pe voi amândoi, pe nimeni altcineva.

Pe față îi apăru un surâs fugitiv.

— După cum vedeți, Baba continuă să conducă treburile din patul său…

Boris zâmbi, dar nu ca un subaltern. Amical.

— E chiar așa de grav?

Dumont își drese glasul:

— Dintr-un punct de vedere, da.

Tăcu o clipă, apoi continuă:

— În sensul că este vorba despre onoarea unui corp al armatei franceze aflat permanent sub lumina reflectoarelor, ducă-mi pot permite această imagine: Escadronul Negru din Saumur.

Părea că se gândește la cu totul altceva, nu la dejunul de la (Stt!…) de adineaori:

— Bun. Iată situația: fiica unui general în rezervă din Escadronul Negru din Saumur a fost violată în mod abominabil. Masacrată. O sodomizare groaznică a unui scrântit înzestrat ca un cal. Ea este la spitalul din Tours. Unul din cei mai mari proctologi[11] a plecat de urgență acolo. Dumont strânse din dinți:

— Este inutil să vă fac o descriere. Am vorbit cu chirurgul

[11] Chirurg specializai în acest gen de operații.

la telefon acum o jumătate de oră. Toți mușchii din acea zonă a corpului sunt făcuți ferfeniță. Parcă au explodat.

Își înălță capul:

— Fata are șaisprezece ani. Eu am o fiică de șaisprezece ani. Pricepeți?

Inspectorul divizionar șef Dumont nu mai era deloc, dar deloc, adjunctul gras și calm al lui Charlie Badolini, care se stăpânea cu greu să nu înfulece cap de vițel cu vinegretă. Ci un tată năucit de gândul că fiica sa ar fi putut deveni victima acestui monstru din Saumur.

Boris se aplecă spre el:

— Înainte de a trece la problema anchetei, ce șanse are chirurgul de a o face să redevină normală?

— Cincizeci la sută. Se pare ca ticălosul are una de grosimea unui clondir…

Aimé se apucă cu mâinile de cap:

— Dumnezeule!

Încruntă din sprâncene:

— Numai să nu se folosească de o sticlă. Un clondir, precis.

Dumont clătină din cap:

— Și eu m-am gândit la această ipoteză, desigur, văzând că nu s-a găsit nici urmă de spermă. Dar s-a descoperit lubrifiant pentru prezervativ. E abil violatorul. El știe că acum o persoană poate fi identificată după spermă.

Ochii săi se îmblânziră:

— Țineți-vă bine. Aceasta este a treia fată sodomizată de un necunoscut cu o măciucă de cal, de la începutul anului până acum… Da!… Nu atacă decât fiice de ofițeri de cavalerie. Pe nimeni altcineva.

Boris îi aruncă o privire lui Aimé, apoi spuse:

— Presupun că cei de la jandarmeria din Saumur bat pasul pe loc.

— Da. Ne solicită ajutorul.

Boris încruntă din sprâncene.

— N-am auzit nimic despre treaba asta nici la radio, nici la TV, nici în ziare. Trei violuri… Toate trei au rămas secrete’?

Dumont aprobă din cap:

— Exact. Jandarmeria este armată. Nu la fel ca cealaltă; vreau să spun: infanteria propriu-zisă. Dar, totuși, e armată. Deci, ei se susțin reciproc. Încă de la primul viol. Cavaleria e altceva. Și în special Escadronul Negru. Acesta reprezintă o armată în cadrul Armatei. Deci, un secret și mai bine zăvorât. Nimeni, chiar nimeni, în afară de șefii de acolo, din partea cavaleriei și jandarmeriei, plus noi de aici, evident, nu este la curent cu nimic.

În mod cert, Dumont avea un tic: dădea din mână în momentele de emoție puternică.

— N-a transpirat nimic.

Aimé își săltă ochelarii printr-o mișcare a nasului;

— Scuzați-mă, putem relua lucrurile de la capăt?… Când a avut loc primul viol al unei fiice de ofițer?

Dumont își puse ochelarii pentru a consulta fișele:

— Sâmbătă 28 ianuarie, în apropierea străzii Maréchal – Leclerc, chiar în Saumur. Alice Bouchard, nouăsprezece ani, fiica unui locotenent-colonel din Escadronul Negru.

«A fost găsită în zori horcăind sodomizată».

Apoi a fost Marie-Claire d'Urieux, optsprezece ani. Tot fiică de ofițer din Escadronul Negru. N-a mai ajuns acasă după terminarea unui surprise-party, sâmbătă 15 aprilie. Și găsită în zori, pe quai Mayaud, sub o arcadă a podului Cessart.

«Apoi această Christine de Milagrand, fiica unui general de cavalerie în retragere, fost în Escadronul Negru, cu opt zile în urmă, pe malul Loirei, la câțiva kilometri de Saumur. Sodomizată în aceeași manieră.»

Boris își încleștă maxilarele:

— Bun, am priceput. Toată lumea s-a înțeles acolo să nu scoată o vorbă despre aceste cazuri. Solidaritate militară, demnitate, reputația familiei etc. Un punct câștigat. Nu prea valoros, în paranteză fie spus. Asta îi dă violatorului o senzație de impunitate. Provizorie, desigur, dar totuși! În sfârșit, realitatea e asta: toată lumea s-a betonat în tăcere, inclusiv părinții. Aceștia din urmă au fost obligați să spună

ceva: o plecare neașteptată în Anglia pentru perfecționarea cunoștințelor de limbă sau o minciună oarecare…

Își scoase un pachet de Gallia:

— Permiteți?

Dumont îi făcu semn că da printr-o ușoară înclinare a capului.

— Există un punct pe care vreau să încerc să-l înțeleg, reluă Boris, aprinzându-și țigara. Dar, mai întâi, vreau să știu unde se află primele două. Din punct de vedere medical, vreau să spun.

Dumont își consultă notele:

— Aline este la a treia operație a sfincterului. Cu un pronostic foarte rezervat în ce privește viitorul. Marie-Claire este încă în stadiul celei de-a doua operații în ceea ce o privește pe Christine de Milagrand, încă nu se pune problema de a fi operată. Ci de a continua s-o facă să doarmă, pentru moment…

Tatăl unei fete de vârsta Christinei își luă ochelarii de pe nas:

— Sărmanele fetițe… Sărmanele familii… Ah, uitam de o problemă pe care în mod cert voiați s-o ridicați: această Aline, această Marie-Claire și această Christine, ce au ele de spus. De mărturisit? Ei bine, în toate cele trei cazuri răspunsul este: nimic.

«N-au văzut nimic apropiindu-se de ele. Nu își amintesc de nimic.»

«Singurul element util pentru a înțelege misterul: mărturia prietenului celei de-a treia. Fiu de ofițer și el. O poveste romantică… Dacă se poate spune așa, având în vedere ce s-a întâmplat după aceea…»

«Fabrice La Varanterie, șaptesprezece ani. A fost supus și el la o cură de somn dar, înainte de asta, el a vorbit. În secret, el era amantul Christinei de Milagrand începând din primăvară. Ea venea călare să-l întâlnească în plopișul unde au petrecut prima noapte. El sosise cu motocicleta. Nu-și amintește decât că, fiind în brațele Christinei, a avut impresia că a fost ciupit de gât de un bărzăune. După asta,

nimic.

Dumont își puse din nou ochelarii și se aplecă asupra notelor:

— Medicii l-au examinat la gât. Cum au făcut-o și pentru Christine. Concluzia: cei doi tineri au fost adormiți cu un anestezic puternic și cu efect ultrarapid, pe care veterinarii îl folosesc ca să adoarmă caii înainte de operație: Ketamina. Ceva pentru cal, într-adevăr.

— Celelalte două au fost violate în același mod, aruncă Aimé.

Dumont ridică din umeri:

— Despre asta nu se știe nimic. A fost necesară mărturia lui Fabrice pentru a se studia acest aspect. Primele două violate erau într-o stare de șoc atât de puternică, și sunt în continuare, ca și Christine de altfel, încât au vorbit de înțepătură atât de vag, că nici nu s-a acordat atenție acestui amănunt.

Boris își stinse țigara în scrumieră:

— Desigur, această Ketamină constituie anestezicul uzual al veterinarilor de la cavaleria din Saumur…

— Exact.

— Deci, e de presupus că violatorul cunoaște exact efectele acesteia.

— Exact.

— Deci, continuă Boris imperturbabil, că violatorul de fiice de cavaleriști este exclusiv o persoană din lumea hipismului de la Saumur?

Dumont aprobă în continuare:

— Pare probabil. Dar nu este decât o ipoteză.

— Evident, aprobă Aimé. Dar e al dracului de serioasă totuși! Pentru a cunoaște efectul acestei faimoase Ketamine și a ști de unde se procură trebuie să te pricepi la cai… OK, așa se spune: o ipoteză pentru moment, dar mergem totuși pe ea.

Boris se ridică și începu să se plimbe încoace și încolo prin biroul adjunctului lui Charlie Badolini:

— Dar e țicnit! Țicnit. Trebuie descoperit neapărat! E un

nebun de legat! A trebuit să lase urme peste tot. De ce să ne cheme pe noi în ajutor? Ce fac jandarmii locali?

Dumont așteptă ca Boris să se așeze din nou pe scaun:

— Sunt dezolat, spuse el. Nu am talentele lui Baba pentru a vă face să înțelegeți. Jandarmii de acolo sunt blocați. Nu pot să afle nimic din interiorul Escadronului Negru. Mucles și gura cusută. Aceasta este o lume închisă, voi nu știți! Atât de închisă, că numai părinții Alinei și lui Marie-Claire și tatăl Christinei cunosc adevărul. Plus colonelul care e șef acolo, evident. Și jandarmii. Dar nimeni altcineva. Există acolo un monstru care a decis să batjocorească exclusiv fiicele de ofițeri și nimeni nu se îndoiește de nimic, nici la bețiii, nici la popota de la Escadronul Negru, nici la slujba religioasă de duminică! Pricepeți?

Boris îl lăsă să-și revină:

— OK, am priceput. Se face apel la noi, ca întotdeauna, în caz de catastrofă. Caz «ultraspecial», ultrasecret. N-o să primiți nici măcar o medalie dacă veți reuși, iar dacă eșuați, ați dat-o în bară.

Își mai aprinse o țigară Gallia:

— E doar o supoziție… Văd că mai aveți încă o filă printre cele pe care le examinați. Ne poate furniza ceva interesant înainte de a pleca acolo?

Dumont îl privi, surprins:

— Bineînțeles că eu am să vă furnizez niște elemente pentru declanșarea anchetei. Ați fi vrut să încep cu ele înainte de a vă expune situația de ansamblu?

Boris zâmbi, arătând spre dosar:

— Sunt, într-adevăr, chestii utile acolo?

Dumont își potrivi din nou ochelarii de presbit pe nas:

— Poate… Poate… A! Aici sunt. Primo: mărturia unuia care pescuia la undiță. El a văzut un cal legat de un copac și o motocicletă alături. Apoi cele două siluete stând nemișcate. Apoi a auzit pe cineva care o ștergea prin desiș și zgomotul unui automobil care demara. A fugit înapoi. Nimic altceva. Apoi a văzut-o pe această Christine de Milagrand. Și starea în care se afla…

— Ați spus «primo», insistă Boris. Deci, există și un secondo. Ce conține?

Dumont făcu ochii mici:

— Dacă m-ați lăsa să vorbesc… Secondo: jandarmii au periat toate împrejurimile. Și au descoperit două lucruri în desiș.

El își înălță capul, sfidându-l parcă pe Boris:

— Primo, cum spuneți dumneavoastră, o mănușă bej, din piele de câine, pentru mâna stângă…

— Din piele de câine! exclamă Aimé. Dar e contrar tuturor legilor SPA![12]

— Fără îndoială, interveni Dumont, dar la Escadronul Negru din Saumur, poate că azi mai mult ca altădată, dar, în orice caz, de-a lungul timpului, mănușile din piele de câine reprezintă tot ce poate fi mai bun pentru a ține hățurile… Bun… Secondo: s-a găsit, de asemenea, un nasture auriu… Or…

— Un nasture de uniformă de paradă de la Escadronul Negru? exclamă Boris.

Dumont avu o ușoară tresărire.

— Sunteți, deci, la curent cu acest amănunt?

— Da, mărturisi Boris. Eu am făcut călărie în timpul serviciului militar. Niciodată la Saumur. Dar suficient pentru a nu uita nimic din legenda faimosului Escadron Negru.

Se opri puțin, după care continuă:

— Altfel spus, e vorba de o semnătură. O mănușă din piele de câine, un nasture auriu de uniformă neagră. Plus urme de Ketamină în sângele acestei nefericite Christine și al prietenului ei Fabrice.

«Și, dintr-odată, ipoteza noastră de adineaori devine cvasicertitudine. Iar dacă am presupune că derbedeul nu face parte din Escadronul Negru, el trebuie căutat prin preajma acestuia.»

«Totul e clar și limpede de la început precum apa de izvor. Ne trimiteți acolo doar ca să culegem roadele pentru cea

[12] Societatea pentru Protecția Animalelor. (n.tr.)

mai mare glorie a lui Brigade Mondaine, nu?»

Soneria telefonului vibră pe birou, împiedicându-l pe Dumont să răspundă.

— Desigur, domnule Comandant, zise respectuos Dumont. Sunt aici. Da, amândoi… Cum vă mai simțiți?

Dumont depărtă nervos receptorul de ureche. Nu trebuia decât să-l vezi pentru a-ți da seama că răspunsul de la celălalt capăt al firului – din partea bătrânului cuprins de oreion – era unul manierat, foarte curtenitor, caracteristic lui Charlie Badolini: „Nu sunt eu problema. Problema o reprezintă cele trei violate de la Saumur. Și cea care e posibil să urmeze.”

Palid la față, Dumont îi întinse receptorul lui Boris.

— Domnul Comandant vrea să vă vorbească.

Boris luă receptorul și spuse afabil:

— Să știți că domnul Dumont este la curent cu toate problemele și…

O voce cunoscută îl întrerupse ferm de la celălalt capăt al firului:

— De acord, scumpul meu. De acord. Dar să nu uiți niciodată că eu, eu singur, chiar de aici din vârful patului, am hotărât să vă trimit pe voi doi.

Se auzi o ușoară expectorație, apoi:

— Să lucrați cu mare grijă amândoi, cu mănuși… Nimeni nu trebuie să afle despre violuri. Nimeni. Peste mai puțin de trei săptămâni va avea loc parada de cavalerie la Saumur. Toată crema hipismului internațional va fi acolo… Puneți mâna pe violator, dar discret… Cu grijă… Fără valuri… Fără să se afle ceva…

Vocea tăcu. Interlocutorul era, desigur, surescitat.

— Scumpule, reluă Charlie Badolini, trebuie să vă mărturisesc la amândoi: sunteți singuri. Absolut singuri…

— Am înțeles, șefu’, replică Boris, care nu dorea ca Dumont să creadă că se discută secrete în spatele său. Domnul Dumont ne spune exact același lucru.

Se auzi un râs discret în receptor:

— Foarte bine jucat, dragă Boris. Dumont este perfect.

Perfect, dar nu uita că plecați singuri. Dumneata și Aimé.

Un acces violent de tuse îl făcu pe Boris să îndepărteze receptorul de ureche.

— Boris?

Șeful lui Brigade Mondaine nu i se adresa inspectorului Boris Corentin pe numele mic decât în particular. Niciodată în timpul serviciului.

— Da, domnule Comandant… făcu Boris, aruncând o privire spre Dumont, care nu-l pierdea din ochi.

— Ascultă-mă cu atenție, Boris, reluă vocea bătrânului molipsit cu oreion pentru crima de a-l fi luat în brațe pe finul său, ascultă ce îți voi spune, e foarte important:

«Am primit niște ordine care proveneau de la Ministerul Apărării.»

«Nu se pune problema, auzi?, este exclusă ideea de a izbucni un scandal la Saumur. Escadronul Negru reprezintă una din călăuzele noastre militare în Europa de mâine. În cadrul lui nu pot exista oi negre, ai priceput?»

Boris răspunse prompt:

— Perfect, șefu'. Dar sunt dezolat: nu se poate acționa fără domnul Dumont.

La celălalt capăt al firului răsună un râs nervos:

— Păi, tu ce crezi, Boris? Am discutat cu el adineaori despre toate astea. Evident… De altfel, poți să conectezi difuzoarele, te rog.

Trei secunde mai târziu, cei doi, care n-au avut acces la conversație până acum, puteau auzi vocea șefului țintuit la pat de oreion:

— Ordin de sus. Mult mai de sus decât Ministerul Apărării, de altfel: după ce ați descoperit vinovatul nu se pune problema de a fi reținut de către voi din proprie inițiativă, cu excepția unui caz de urgență, desigur. E ordin. Secret total. Protejarea imaginii fără pată a cavaleriei franceze!

Urmă un acces de tuse:

— Fiți liniștiți, reluă Charlie Badolini, cele trei victime vor fi îngrijite, vindecate și despăgubite pe cheltuiala Franței. Dar vouă, la amândoi, vă revine sarcina de a acționa în așa

fel încât să nu mai existe o a patra victimă. Și acum, scumpilor, la treabă… Și uitați de oreionul meu, ăsta nu face doi bani.

Punând receptorul în furcă, Boris îi privea interogativ pe Dumont și Aimé:

— Ei bine, nu mai e nimic de spus?

Dumont își drese glasul:

— Nu… Doar că…

Aimé își înălță capul curios:

— Doar că ce?…

— Doar că vreau să vă urez succes, ce altceva?

III

— Cosette!

Chemarea o făcu să tresară pe fata, îmbrăcată într-un tricou până la nivelul feselor și cu picioarele goale, care trebăluia prin bucătărie, pregătind de zor o plachie de anghilă stropită cu vin roșu de Chinon. Ea se șterse rapid pe mâini și se precipită către coridor, apoi către salon. Avea o mină speriată. Odată ajunsă pe pardoseala salonului cu mobilă Renaissance, cu un șemineu uriaș tăiat direct în piatra de tuf a falezei, ca toată această casă antică, și cu ferestre înalte datând din aceeași epocă, ea încremeni, cu capul plecat. Mută.

Philippe Durtal, instalat în fotoliul său, îmbrăcat în costumul de călărie, o contempla îndelung. Răscolit până în cele mai ascunse unghere ale ființei sale, ca de fiecare dată când ea se prezenta la chemarea lui. Docilă, supusă. Mlădioasă ca o mănușă din piele de câine. Cosette… Șaptesprezece ani. Și care nu se numea Cosette, ci Francine. Francine Chaumont. Dar lui i s-a părut că e mai amuzant să fie rebotezată Cosette, având în vedere modul în care o trata. Francine i-a fost încredințată lui de către propriul ei tată, pe atunci muncitor la uriașa ciupercărie din apropiere. Beat, ca de obicei. Îmbătat cu spumos de Saumur. Dar se ținea «drept». Beat douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Moș Chaumont auzise vorbindu-se că Philippe Durtal căuta o înlocuitoare pentru bătrâna sa menajeră, moartă la datorie.

Durtal își aprinse un trabuc mic, țigara lui preferată, un «chiștoc» de Havană.

— Întoarce-te! Arată-ți curul!

Cosette se supuse imediat, ridicându-și tricoul cu ambele mâini. Durtal își reprimă un hohot de râs nepotolit. Pe spatele tricoului era imprimat, cu majuscule albe pe țesătura neagră, următorul text: «un fund în mers face mai mult decât o sută de intelectuali șezând.» O idee care i-a venit în

minte întâmplător în oraș, la piață, când era „la agățat”. O zi în care îi trebuia, mai mult ca oricând, o fată pe care s-o încalece și încă urgent. Indiferent unde. Într-o pădure sau chiar în spatele dughenei unui venetic.

Un «fund»… De ce nu o «fundă»?

Dacă ar exista una mai «fundiță» decât Francine, rebotezată Cosette, pe o rază de o sută de kilometri în jurul Saumur-ului, Philippe Durtal i-ar oferi cu plăcere o ladă de spumos autohton, plus un kilogram de ciuperci de calitate de la Chênehutte, celui care i-ar prezenta-o.

— Mai sus tricoul, făcu el.

Cosette se execută îndată. Acum ea avea crupa complet degajată. O adevărată crupă de iapă tânără. Cu aceea vigoare a tinereții care se va topi în doi ani, cel mult…

Chiar acesta e locul unde moș Chaumont, și mai buhăit de când rămăsese văduv, venise să-i prezinte fata. După ce și-a scos cascheta și și-a lipit-o de piept. Când nu ești decât un simplu cultivator de ciuperci, care își petrece ziua parcurgând, cu lampa de miner pe frunte, kilometri întregi de galerii săpate de secole în tuful falezelor Loirei, atunci ai respect pentru «Domni».

— Depărtează coapsele, ordonă Durtal. Mai mult… Mai mult, am spus! Și mai cambrată.

«Cambrată» fusese un cuvânt pe care Cosette l-a priceput cu dificultate. Ca și altele. Referitoare la cai, de exemplu. «A îngriji», «a țesăla», «a șterge cu buretele», «a răzui». Sau referitoare la gospodărie: lui Philippe Durtal i-au trebuit luni de zile de dresaj cu nuiaua pentru a o face pe Francine – Cosette – să înțeleagă noțiunile elementare privind menajul, călcatul rufelor, gătitul. Și era foarte mândru de rezultate, mai ales în privința bucătăriei. De la plachia de anghilă cu vin vechi și plătică umplută, la pulpa de vițel à l’angevine sau caltaboș umplut cu piept de pui, Cosette devenind până la urmă o bucătăreasă foarte pricepută. Grație acestei fantastice memorii tehnice pe care o posedă uneori retardații, cum e cazul lui Inaudi, de exemplu, acel faimos cioban italian de la începutul secolului, care era capabil să

efectueze într-o secundă calcule pe care numai ordinatoarele de azi le pot executa, dar care, în afară de aceasta, era doar un «fund mergător». Și nimic altceva.

Philippe Durtal mai trase un fum de țigară. Revedea cu precizie scena de atunci. Tatăl fetei acolo, la trei metri distanță, cu cascheta lipită de piept și fiica alături. Fata era imbecilă din naștere. Un creier cu vârsta mentală de trei ani într-un corp de adolescentă. Și iată ce s-a întâmplat: cei de la DASS[13] voiau s-o ia pentru a o plasa într-o instituție de stat specializată. Și tatăl, care era complet alcoolic, dar nu tot pe atât de nebun, le-a zis:

— Nu vreau. Ea nu va supraviețui acolo. Vă rog s-o angajați la dumneavoastră. Eu m-am resemnat. Este singura soluție posibilă.

Și moș Chaumont era gata să izbucnească în plâns:

— Vă dați seama, domnule? Ei vor s-o învețe să scrie și să citească. Sunt nebuni… Vor să mi-o omoare. Vă implor. Luați-o în serviciul dumneavoastră. Asta poate să facă. Și va rămâne liberă.

După aceasta Philippe Durtal începu s-o examineze pe fata care se legăna de pe un picior pe altul, cu privirea absentă. Imbecilă. Cu creierul afectat de generațiile de alcoolici de dinaintea ei. Dar foarte drăguță. Delicioasă cum numai fetele de pe valea Loirei știu să fie. Cu gleznele și încheieturile mâinilor fine. Buzele bine conturate. Ochii mari. Proporții perfecte de iapă tânără. Și sub tricou ascundea un piept dezvoltat care nu putea fi împreunat decât cu două mâini pentru a strecura aici, în vadul senzual dintre sâni, un falus înălțat ca o bombardă!

Trei minute mai târziu, Philippe Durtal semna, în trei sau patru exemplare, toate documentele DASS-ului local. Și Francine a rămas aici… După aceea, au urmat multe vizite periodice ale unei asistente sociale.

Dar aceasta își anunța întotdeauna vizitele cu două săptămâni înainte. Timp pentru ca Francine să se refacă… Și

[13] Direcția de Asigurări Sociale.

încă ceva: cu șase luni în urmă, moș Chaumont a fost luat de urgență cu salvarea pentru a i se trata ciroza cronică. Rămâneau cei doi frați mai mari ai Cosettei. Dar ei porniseră pe același drum ca și tatăl, la douăzeci și doi și, respectiv, nouăsprezece ani. Drumul care, din cârciumă în cârciumă, este pavat cu sticle golite îndată ce erau desfundate, drum având ca punct terminus spitalul. Încă doi pe lista victimelor vinului bun de Anjou. Și în contradicție cu vechiul dicton:

«Un pahar de vin bun la masă
Alungă medicul din casă».

Philippe Durtal pocni din degete. Mesajul a fost recepționat perfect de Cosette. El însemna: în pielea goală imediat. Tricoul făcu să fluture o clipă cârlionții negri ai acestei fete cu pielea mată – la care era evident că rămânea, în cromozom, o moștenire ereditară venită de la invaziile arabe –, apoi tricoul aterizâ pe pardoseala casei preistorice. Plouase toată ziua, dar cerul se luminase spre seară și vremea bună urma să revină în ziua următoare. Era o casă cu totul aparte aici. Pereți interiori din tuf. Un singur perete exterior, cel de la fațadă, dădea spre Loire. Greutatea infinită a falezei. Zece metri de calcar deasupra plafonului. Nicio fereastră pe ceilalți pereți. Și pâlcuri de copaci pentru „acoperiș”. Cu șemineul din salon crăpat de rădăcinile unui tufiș înconjurat de vizuini pentru iepuri de casă. Rădăcini deasupra plafonului. Rădăcini în jurul ferestrelor. Casa-grotă. Refugiu preistoric aranjat drăguț și mobilat. Grota secretă a armăsarului din Saumur, care – cu „chiștocul” de Havană în colțul gurii și cizme roșii de marochin în picioare –, se afla față în față cu sclava sa. În pielea goală, umilă, nătângă. Și drăguță foc. Al doilea pocnet din degete. Acesta voia să însemne: prezentarea din față. Al treilea pocnet din degete: în genunchi.

Philippe Durtal se concentra în tihnă asupra a ceea ce i se oferea: un model de dresaj. O fată cu creier de iapă. O dublură „umană” a iepei sale, Milady a sa, care, în mod sigur, acum tropăie în boxa ei, aflată la maximum zece metri

de salon, alături de partenerul ei de boxă – o oaie. În beciul în care îi servea drept cameră, Cosette avea, de asemenea, „mielușeaua” ei. O sculptură laoțiană din marmură neagră cu vinișoare azurii. Un sex uman în erecție. Având mărimea exactă a sexului lui Philippe Durtal, când acesta „binevoia” să se înalțe în direcția feselor Cosettei. El făcu un semn discret cu mâna. Cosette, supusă, se ridică pentru a veni să se posteze chiar în fața stăpânului. Îmbrăcată într-un mod bizar, cu un sistem de lănțuguri între picioare.

— Cina e în curs de preparare? aruncă Philippe Durtal.

«Curs» era un cuvânt pe care imbecila îl înțelegea de-acum o lună deja.

— Da, domnule.

Philippe Durtal lovi cu cravașa în măsuța joasă din fața sa, făcând-o să șuiere.

— Voi cina peste o jumătate de oră, bine?

— Da, domnule.

Cravașa șfichiui brusc coapsele Cosettei.

— Cretino! O plachie de anghilă ia mai mult de o jumătate de oră pentru preparare.

Cu mintea ei de copil de trei ani, Francine-Cosette se străduia să priceapă șpilul întrebării. Altfel va mai încasa o cravașă.

— Pot s-o fac într-o jumătate de oră, domnule…

Lui Philippe Durtal îi trebuiseră luni de zile pentru a o face să înțeleagă faptul că o oră se poate diviza în două. Poate că anul viitor o va face să înțeleagă misterul sfertului de oră. Va urma apoi misterul minutelor…

Masa de mușchi în costumul de călărie se îmblânzi:

— Foarte bine. Hai, îți fac o favoare. Apropie-te!

Cosette se supuse îndată. Stăpânul întinse mâna, cuprinzând între degetul mare și arătător lănțugul care lega zona inghinală a Cosettei de centura, și ea din lanț, care îi înconjura talia.

— Hai, ești o fată bună, adăugă el cu blândețe. Întoarce-te!

Cosette se răsuci. Și mâinile lui Philippe Durtal începură

să trebăluiască în zona taliei. Manipulând rotițele unui cifru. Apoi el eliberă o croșetă. Și lanțurile, atât cel din față, cât și cel din spate, căzură în același timp. Balansându-se, suspendate de ceva care nu se vedea încă și care constituia rațiunea de a fi a întregului harnașament. Ceva aflat în locul care este comun ambelor sexe.

Și care poate fi forțat, supus violului.

Acest loc unde este contra naturii să intri.

Și unde Philippe Durtal „intrase" la Christine Milagrand, după ce o făcuse cu alte două fete de ofițeri din Saumur. Intrat cu toată forța și cu tot diametrul măciucii sale de cal. Se așeză din nou în fotoliu:

— Destinsă!

Cosette se întoarse cu spatele. Apoi ea „se destinse". Mușchii interni în sfârșit eliberați. Momeala de oțel închis la culoare lunecă puțin câte puțin dintre fesele sale. Ea depărtă și mai mult coapsele, stând bine cambrată. Dresată în acest scop. Fără ca ea să știe prea bine de ce. Dar se întâmpla așa: «Domnul» își dorea mult să vadă coborând momeala după o zi de fixare acolo.

Momeala parcă avea o ezitare în momentul când trebuia ca «glandul» să depășească marginea mușchilor destinși. Cosette scoase un geamăt ascuțit. Și tot ansamblul căzu la pământ cu un zgomot de lanțuri și metal. Lanțurile, închizătoarea cu cifru și momeala monstruoasă înfiptă de mai bine de două ore până în rărunchi, creând o dilatare teribilă, gata să-i provoace hemoragie dintr-o clipă în alta.

Momeala introdusă pentru a obișnui traseul ca să poată accepta apoi diametrul enorm al membrului stăpânului, căruia nu-i plăcea să i-o tragă decât acolo. Care voia s-o mențină acolo ca „rezervă" între două violuri.

Care îi impunea ei această dilatare pur tehnică numai pentru a evita o hemoragie atunci când o penetra el. Și care n-a deflorat-o niciodată. Păstrând-o virgină. Fără ca ea să cunoască plăcerea iubirii. Intenționat.

Pentru că ce este, de fapt, o fată?

Exact o iapă pe care o dresezi ca să se supună plăcerilor

tale.

Cosette scâncea în timp ce ducea totul la bucătărie. De ce oare Domnul o punea să poarte toate astea în fiecare zi? Ea nu știa nimic despre asta. Ea presupunea vag că asta avea legătură cu drugul din carne cu care Domnul se înfunda în ea în fiecare zi, dar ce legătură? În orice caz, asta n-o mai durea sau, în orice caz, nu mai rău decât la primele „țepușe" pe care Domnul o obligase să le poarte. Mici la început, apoi din ce în ce mai groase.

Ea se spălă cu grijă la robinet, se șterse și se apucă să taie anghila. Chemarea a făcut-o să tresară ca și adineaori.

— Cosette!

Ea se precipită către salon și îndată începu să tremure, frângându-și mâinile:

— Nu, nu… Fără buba… Nu buba…

Aflat în fața ei, stăpânul îi făcea semn să se apropie. El ținea în mână una din acele cravașe fine, cu numai două lamele din piele lată la capăt, dar a cărei tijă este rigidă și nu se încovoaie decât cu efort.

Cosette porni să se instaleze acolo unde trebuia, cu lacrimi în ochi și repetând «Nu… Fără buba… Nu…». Culcată pe burtă pe lunga masă de stejar ceruit, cu fesele relaxate, cu coapsele atârnând și brațele în cruce. Philippe Durtal deschise două sertare aflate de o parte și de alta a mesei și scoase de acolo două lanțuri cu cătușe din piele, pe care el le fixă pe încheieturile mâinilor Cosettei. Apoi culese tricoul pe care Cosette îl abandonase cu puțin timp în urmă și i-l înfundă în gură profund. Desigur, cea mai apropiată casă era departe, dar șoseaua trecea pe la douăzeci de metri sub ferestre. Și Cosette era capabilă de urlete cu o intensitate nebună.

Apoi el se retrase, își scoase din pantaloni scula încă adormită, dar având deja mărimea unui penis normal în erecție. Și începu s-o lovească. Cu metodă. La început paralel, pornind de la șolduri până la coapse. Un șuierat sec. O plesnitură. Urmate de un urlet înfundat, în timp ce Cosette

se cambra, agitând picioarele în toate direcțiile.

El acționa lent. O lovitură la treizeci de secunde, trăgând între timp și din țigară. Cu cât vergeturile paralele se aliniau, cu atât barosul lui se înălța, sfârșind prin a deveni un bulumac din carne.

El își schimbă poziția. Începea să gâfâie. Ca de fiecare dată când o cravașa pe Cosette înainte de a o penetra. Ah! Ce fericire!… De-asta îi bătea inima puternic, bătea să-i spargă pieptul.

Acum el cravașa „vertical”, în cruce față de celelalte vergeturi, de așa manieră, încât să obțină unghiuri drepte.

La sfârșit, se depărtă trei pași, satisfăcut. După o muncă bine făcută. Un fund perfect zebrat. El reveni lângă Cosette și cu o mână îi săltă capul trăgând-o de păr, iar cu cealaltă o pălmui de mai multe ori. Apoi se așeză în poziție, depărtând cu două lovituri de genunchi coapsele Cosettei. O înșfăcă de șolduri și dă-i!… O penetră profund, dintr-odată, strivindu-și pântecele de fesele ei.

Începu mișcarea de du-te-vino.

Delicios. Până la spasm. Interminabil, sacadat. Până i se întunecă privirea.

Afară se lăsa întunericul. O briză blândă, venită dinspre estuar, luneca peste apele cu reflexe de moar ale Loirei, urcând până aici. Ea îi flutura pletele Cosettei în timp ce aceasta aducea tava cu whisky. Sânii ridicați pe tavă, „prezentați” împreună cu paharul de whisky așezat între ei. Și cravașa deasupra. Ritualul care avea loc în fiecare seară după cină. Philippe Durtal întinse mâna și, înainte de a lua paharul, îi mângâie sânii, apucând sfârcurile și strângând. Cosette scâncea veșnicul său: «Nu… Fără buba…».

Durtal trase un gât de whisky.

— Întoarce-te!

El savură îndelung spectacolul oferit de fesele pe care vergeturile încrucișate în echer se înnegriseră. Și se umflaseră. O delicioasă tablă de șah cu valuri negre. El sorbea din priviri toată această priveliște, fericit.

— Acum întoarce-te să termini treaba la bucătărie și urcă să te culci. Mâine dimineață îmi aduci micul dejun la șapte fix.

Rămas singur, s-a îndreptat spre birou și a deschis un plic mare din care a scos mai multe fotografii. Poze de la nunta unui militar. Colegii de promoție făcând culoar, cu sabia ridicată, la recepția care a urmat. El se opri asupra unei imagini în care o domnișoară de onoare stătea de vorbă cu un cadet din Saumur. Fermecătoare în rochia frumoasă de ceremonie, sorbind din ochi interlocutorul.

Philippe Durtal a rămas mult timp absorbit de contemplarea fotografiei. Apoi strânse din dinți:

— Târâtură…

Goli dintr-odată paharul și aruncă furios fotografia pe birou înainte de a merge să se prindă cu ambele mâini de pervazul ferestrei. Jos, de cealaltă parte a șoselei, plopii fosneau încetișor sub briza călduță. Regiunea Anjou «Grădina Franței». Țara fericirii. Pentru ceilalți. Nu pentru el… De ce, de ce?

Philippe Durtal se întoarse să contemple fotografia. Ochii îi ieșeau din orbite, mușchii maxilarelor i se contractau.

— Târâtură Geneviève de Chainois, așa-zisă logodnică a acestui cadet pe nume Gilles du Decoeur, repetă el printre dinți, dacă tu crezi că n-o să te am – și pe tine – te înșeli amarnic…

IV

Fereastra de la biroul colonelului Morand fiind deschisă, se auzeau tropăitul copitelor, fornăitul cailor și, mai departe, niște ordine scurte, venind dinspre manej. Se simțea acel miros atât de specific lumii militare: un amestec de apă de colonie și ceară de parchet, precum și de hârțogărie. Mirosul tipic pentru toate locurile din lume cu militari.

Având în plus un „cocteil” special. Cocteilul lumii calului. Cremă de ghete, sudoare de cal și cavalerist. Nădușeala pieii de la șa. Și, punând capac la toate, „mireasma” omniprezentă aici, chiar și în acest birou cu mobilier nichelat și aspect impersonal datorită celor câteva gravuri reprezentând parade de demult și celor două sau trei fotografii – în uniformă neagră, cu nasturi aurii și bicornul pe cap – ale celor mai faimoși eroi din partea locului care au murit aici în iunie 1914, în tentativa disperată a cadeților din Saumur și a șefilor lor de a opri înaintarea germanilor.

În birou se aflau patru persoane. Prezentările erau făcute. Se studiau din priviri: colonelul, adjutantul-șef de jandarmi Pagnol și cei doi polițiști veniți de la Paris. Din care unul blindat cu aparate de fotografiat.

Patru oameni pentru un secret: din ianuarie încoace un țicnit viola fiice de ofițeri din Escadronul Negru. Numai pe ele. Și existau toate șansele ca acesta să fie tot din Escadronul Negru. O oroare pentru Escadronul Negru, dacă ar fi așa. Un scandal care se va răsfrânge asupra întregului corp de elită. Și tocmai în preajma paradei militare care va avea loc la sfârșitul lui iulie. Și unde va fi prezentă la întâlnire toată floarea hipismului occidental. De acord, existau peste tot uscături. Totuși, de ce trebuia să existe o oaie neagră și aici? Pentru ce o asemenea ticăloșie în violuri? Și alegerea victimelor? Câte fiice de ofițeri din Escadronul Negru urmau pe listă?:..

Boris rupse primul tăcerea:

— Domnule colonel, dacă îmi permiteți, aș vrea să risipesc

o incertitudine. Inspectorul Brichot, aici de față, și cu mine am fost trimiși pentru a vă sprijini – atât pe dumneavoastră, cât și pe domnul adjutant-șef Pagnol –, din motive care țin de aprecierea personală a șefilor noștri ierarhici în privința noastră, dar și pentru că noi avem o experiență militară în spate.

Își întoarse capul spre Aimé:

— Colegul meu, inspectorul principal Brichot, are serviciul militar satisfăcut. Complet. Fără a încerca să se pună la adăpost. În ceea ce mă privește, sunt locotenent în rezervă.

Colonelul Morand coborî pleoapele ochilor săi prea mongoloizi pe fața rotundă, cu bărbie voluntară.

— Știu. Ministerul mi-a transmis fișele amândurora. Nu pot decât să am deplină încredere în voi.

Boris îi adresă un surâs. Colonelul se întoarse către jandarm – un roșcovan înalt cu ochi verzi, care părea foarte impresionat de faptul că a fost admis aici. Și cu fruntea asudată.

— Adjutant-șef Pagnol, făcu colonelul. O expunere rapidă asupra situației actuale, vă rog.

Jandarmul se îndreptă în scaun:

— Pentru a fi rapid, da, voi fi scurt, domnule colonel. Se bate pasul pe loc.

Suspină dezamăgit:

— Înțelegeți? Ne depășește toată treaba asta. O anchetă de asemenea importanță este prea complicată pentru noi.

Aruncă o ocheadă către Boris și Aimé:

— Dacă îmi permiteți, nu voi fi invidios pe acești domni dacă vor pune mâna ei pe ticălos și nu eu. Chiar le urez succes.

Boris strânse din dinți:

— Mulțumesc… Bun, eu voi rezuma ceea ce știu și, dacă greșesc, să mă întrerupeți. Primo: în cele trei cazuri de viol, fata a fost sodomizată de un necunoscut dotat ca un cerb… Sau ca un cal, pentru că suntem la Saumur. Secondo: în toate cele trei cazuri, fata nu-și amintește nimic. Cu excepția unei pișcături. La primul caz în umăr, la al doilea în coapsă

și la al treilea în gât, dacă am reținut bine din raport.

— Exact, aprobă roșcovanul.

— În al treilea rând, continuă Boris, nu s-a efectuat niciun control medical aprofundat în cazul primelor victime. E regretabil, dar așa stau lucrurile. În schimb, au descoperit în sângele Christinei de Milagrand, ca și în cel al prietenului ei, urme de Ketamină.

«Bun. Acolo e toată problema, eu știu asta; Ketamina este un anestezic puternic folosit de veterinari pentru a adormi caii. Deci violatorul a trebuit să folosească aceeași chestie în cazul primelor două violate pentru că ele își amintesc că au simțit o înțepătură. Și, mai mult decât atât, el nu este un neinițiat. Este un tip care trăiește în lumea cailor, care știe cum sunt adormiți aceștia sau care, în orice caz, într-un fel sau altul, are acces la un stoc oarecare de farmacie veterinară.

Zâmbi:

— Eu și colegul meu am studiat. Pot să vă spun că, în mod obișnuit, înainte de a adormi un cal printr-o injecție intravenoasă cu Ketamină, i se administrează un pre-anestezic, un fel de calmant provizoriu numit Domosean. Mă înșel?

— Absolut deloc, răspunse colonelul. Dumneavoastră descrieți exact procedeul utilizat de serviciile mele medicale când trebuie să adoarmă un cal pentru a-l examina sau opera.

Boris mulțumi printr-o înclinare a capului.

— Perfect. Dar să uităm de Domosean. Pentru că nu s-a descoperit la Christine nicio urmă din acest produs. Repet un lucru evident, dar trebuie s-o fac; violatorul cunoaște de undeva anestezicul standard folosit la cai. Deci, el este din lumea hipismului. Și acum, domnule colonel, problema care se pune este: fișele farmaceutice ale serviciilor veterinare din Escadronul Negru sunt bine asigurate?

Pleoapele grele ale colonelului parcă au devenit și mai grele.

— Bună întrebare, locotenent Corentin…

Se opri:

— De fapt. Dumneata ai un nume breton?

— Da. Domnule colonel. Cum nu se poate mai breton.

— Perfect, eu îi ador pe cei din Bretagne. Nu sunt oameni care se ocupă de cai, dar au o inimă de aur.

Dantura perfectă a lui Boris se etală într-un surâs fugitiv:

— N-am călărit rău la Saint-Maixent[14], domnule colonel.

Colonelul Morand își ridică pleoapele grele:

— A, bun! Asta-i foarte bine… Bun. Revin la ceea ce mi-ați solicitat. Și răspunsul meu este simplu: da, fișele farmaceutice sunt bine asigurate. Dar la Saumur Ketamina se găsește peste tot. În toate farmaciile orașului. Aici toată lumea călărește. Toată regiunea este plină de cavaleriști. Astfel, ticălosul a putut să găsească Ketamină oriunde. E foarte ușor. N-o să vă fac o schemă…

Boris aprobă din cap:

— Sunt absolut de acord, domnule colonel, dar trebuia să abordez subiectul. Acum permiteți-mi să revin puțin asupra unui detaliu.

«Vorbesc despre mărturia acelui pescar care i-a găsit pe Christine de Milagrand și pe Fabrice La Varanterie. Ea ne-a fost transmisă și noi am studiat-o. Deci, el a auzit un zgomot, cineva fugea dintr-un boschet apropiat. Apoi zgomotul produs de un automobil care demarează.»

«Și, ca din întâmplare, exact acolo, în acel boschet, la zece metri de corpurile Christinei și al lui Fabrice, oamenii domnului Pagnol au descoperit un nasture auriu. Un nasture de la uniforma folosită în Escadronul Negru. Și o mănușă pentru mâna stângă, o mănușă din piele de câine, tipică pentru cavaleriști.

— Exact, aprobă colonelul Morand. Așa cum este exact și faptul că totul te face să crezi că violatorul și-a pus mănușile pentru a o viola pe fiica lui Milagrand, pentru a nu lăsa urme, căci după aceea și le-a scos în boschet. Dar el a fost

[14] Școală pentru ofițeri activi și de rezervă. Adică civili deveniți ofițeri în timpul efectuării serviciului militar.

surprins de pescar și probabil că s-a culcat la pământ. Când s-a hotărât să fugă și-a pierdut un nasture și a uitat o mănușă.

«De acord, dar dați-mi voie să pun o întrebare. Sincer, așa între noi, dumneavoastră v-ați putea imagina un ofițer din Saumur care să săvârșească o asemenea ticăloșie purtând mănuși din piele de câine și vestă neagră cu nasturi aurii? Ar însemna să fie nebun, nu?»

Aimé Brichot se înclină:

— Dar el *este* nebun, domnule colonel! Trebuie să fii nebun ca să faci așa ceva. Noi avem niște ani de experiență, la Brigade Mondaine, în ceea ce privește psihologia obsedaților sexuali. Ei au o chestie. Simt nevoia să violeze exact în situația care le-a provocat nebunia. Înțelegeți ce vreau să spun? Sunt fiice de ofițeri, în toate cele trei cazuri. De ce nu fiice de garajiști, de funcționari de bancă sau brutari? Ci numai din Escadronul Negru. Vă asigur că așa sunt obsedații sexuali. Nebunia lor urmează niște legi precise.

El se opri, periindu-și mașinal mustața cu degetul arătător.

— Domnule colonel, credeți-mă, am discutat despre asta tot timpul de când am venit aici, reluă el. Suntem dezolați, dar nu există decât un vinovat posibil, eu sunt convins de asta. Un bărbat din lumea hipismului. În legătură directă cu Escadronul Negru. El are de îndeplinit o răzbunare, în legătură cu Escadronul Negru. Și o sexualitate deviată asupra fiicelor ofițerilor din Escadronul Negru. Deci acolo trebuie găsit. Nu în altă parte.

Pleoapele colonelului Morand păreau și mai grele:

— Eu vă ascult... Înțeleg tot ce îmi spuneți... Dar, totuși, cineva putea să încerce să influențeze supozițiile noastre. Se găsesc, de exemplu, tunici și mănuși de cavalerie... la un anticar din colț.

Boris îl privi fix:

— Sunt dezolat, domnule colonel. Ne-am gândit și noi la asta. Am vizitat trei magazine din Saumur înainte de a veni

aici. De fiecare dată ni s-a râs în nas. Și ni s-a spus același lucru. Anume că: în familiile de cavaleriști nu se vând uniformele și mănușile. Ele se păstrează.

Morand se ghemui în fotoliu:

— Ce vreți? Eu nu pot să cred că un ofițer din Escadronul Negru ar putea fi capabil de așa ceva. Nu s-a pomenit așa ceva până acum. Noi formăm o familie. Avem o pasiune comună – calul Desigur, suntem ca toate grupurile umane. Există invidii, ambiții care se ciocnesc. Dar de aici și până la a viola fiica unui frate din lumea hipismului…

Înălță capul, repetând:

— Nu, nu pot să cred așa ceva… Sau înseamnă că acum e ceva putred în Escadronul Negru.

Se ridică, rotindu-și ochii ca niște bile:

— Armata își va pierde prestigiul, pricepeți? Și onoarea a ceea ce este mai pur și mai nobil în armată: Cavaleria!

Colonelul Morand avu nevoie de mult timp pentru a-și veni în fire. Afară se auzea din nou nechezatul cailor de la dresaj.

— Bun, reluă el. Să discutăm din punct de vedere tehnic. Deci, dumneavoastră ați venit aici oficial în calitate de ziariști la revista *Géo.* Pentru a scrie un articol despre Escadronul Negru și parada pe care o organizează la sfârșitul lui iulie.

«Perfect, e o acoperire foarte bună.»

Se întoarse către adjutantul-șef Pagnol:

— Sunteți sigur de discreția oamenilor dumneavoastră?

Pagnol sări ca ars.

— Domnule colonel…

— Scuzați-mă, reluă Morand. Totul mi se pare atât de incredibil.

Păru să cadă brusc în visare, cu urechea atentă la tropotele de copite care se auzeau pe fereastră.

— Iată cum vom proceda, dacă sunteți de acord, zise el arătând în direcția lui Boris și Aimé. Eu vă voi da pe mâna unuia din cei mai buni călăreți. Un băiat care este nu numai o adevărată enciclopedie în ceea ce privește Saumurul, ci și un cavalerist de prim rang. Inteligent, deschis, distins. În

plus, el s-a ocupat deseori de relațiile noastre cu presa. El știe tot. Nu veți găsi un ghid mai bun pentru presupusa dumneavoastră anchetă jurnalistică. Și el vă va conduce peste tot.

Pleoapele s-au închis din nou:

— Bineînțeles că el nu este la curent cu nimic. L-am chemat aici acum o oră. Sunteți doi ziariști de la revista *Géo.* Și atâta tot. Nu i-am spus nimic în plus.

Colonelul Morand surâse:

— În plus, dacă sunteți puțin, cum să spun, locotenente Corentin, dacă sunteți puțin ceea ce presupun eu văzându-vă… să zicem, vă fierbe sângele în vine…

Surâsul se transformă într-un zâmbet larg:

— Ghidul dumneavoastră este nu numai un călăreț de mare clasă, ci și un crai. Cu un carnet de adrese cam așa…

Întinse mâna spre agenda telefonică, continuând:

— Eu nu v-am spus nimic, da? Dar în caz că veți avea nevoie de afecțiune, înțelegeți ce vreau să spun?…

Boris aprobă din cap:

— Mulțumesc, domnule colonel. Am înțeles perfect. Și e foarte drăguț din partea dumneavoastră…

Morand ridică din umeri:

— Bun. Eu sunt militar activ și dumneata în rezervă, dar ăsta nu-i un motiv să nu ne întrajutorăm. Și eu am avut vârsta dumitale, nu? Să debarci într-o garnizoană unde nu cunoști pe nimeni, nu-i o bucurie. Deci, cu atât mai mult trebuie să vă dau pe mâna unuia care știe totul despre Saumur. Am spus bine: totul…

Ridică receptorul:

— Alo! Sergent! Caută-l imediat pe locotenentul Durtal. Trebuie să fie la manej. În cinci minute să fie la mine în birou.

V

Se auzi un pocnet de călcâie, apoi noul venit luă o poziție mai puțin rigidă. Invitându-l să ia loc, colonelul Morand făcu prezentările și începu să dea explicații:

— Acești doi domni sunt ziariști la *Géo.* Au fost trimiși de revistă pentru a face un reportaj în legătură cu mica noastră sărbătoare de la sfârșitul lui iulie și eu m-am gândit, și de data aceasta, la dumneata, Durtal, pentru a-i conduce puțin și a-i ajuta. Aveți vreo obiecție? Nu vreau în niciun caz să vă oblig să faceți asta.

Locotenentul Durtal se înclină:

— Nu văd niciun inconvenient, domnule colonel. Dimpotrivă.

El surâse:

— Știți foarte bine că am un mic capriciu – gustul pentru pedagogie. Deci, nu pot decât să fiu fericit de alegerea dumneavoastră…

Se întoarse către Boris și Aimé:

— Puteți conta pe mine. Va fi o plăcere să vă fac să descoperiți lumea noastră, să spunem, puțin aparte…

Boris îi mulțumi, fiind imitat și de Aimé, care venise cu geanta de „reporter fotograf”, după două ore de inițiere alături de colegii săi de la secția foto.

Durtal făcu o pauză, după care continuă:

— O chestiune preliminară, domnilor, dacă îmi permiteți: aveți deja câteva noțiuni despre cai sau nu știți nimic?

Aimé replică puțin rușinat:

— Eu n-am nicio noțiune, dar prietenul meu, da.

Durtal se uită fix la Boris:

— Perfect. Asta ne va permite să mergem mai repede. Deci, dumneavoastră sunteți cavalerist?

Ochii săi negri îl examinau pe Boris, ai cărui ochi, la rândul lor, îl cântăreau pe Durtal. Se măsurau reciproc doi sportivi. Tânărul ofițer, de 28 de ani, maximum 30. Era un om aspru și colțuros, de talie mijlocie, cu părul negru tuns

perie, cu bărbia voluntară. Ședea pe scaun ținându-și spatele foarte drept. Interiorul cizmelor sale – făcute de comandă, în mod sigur, recusute pe ici. Pe colo și cu urechile reparate – era ud: sudoarea „muncii” de la care l-a smuls telefonul colonelului, în toiul dresajului la manej. El emana, în afară de duhoare de bălegar, un miros discret de piele încinsă.

— Nu mai sunt, făcu Boris, dar am petrecut un an la Saint-Maixent în timpul serviciului militar și călăream în fiecare dimineață.

— Domnul Corentin este locotenent în rezervă, se grăbi să răspundă colonelul Morand.

Durtal ridică din sprâncene:

— Aa… Asta-i bine. Foarte bine… Dar, dacă îmi permiteți, la Saint-Maixent n-ați călărit decât cai de artilerie, nu-i așa?

Considerând că Durtal e cam snob, Boris zâmbi:

— Am călărit ceea ce mi s-a dat să călăresc…

El întinse arătătorul spre cărțile aliniate frumos lângă fereastră, pe policioara caloriferului.

— Manuale de hipologie, din câte văd. În acest gen de lucrări se găsesc întotdeauna planșe anatomice ale calului. Luați-o pe care doriți și arătați-mi o planșă de departe, ca să nu pot citi denumirile „părților exterioare” ale calului. E corect termenul, da?

— Da, aprobă Durtal, așezându-se picior peste picior. Și apoi?

Pielea neagră de căprioară de la pantalonii lui devenise violetă datorită frecării puternice de apărătorile șeii.

Zâmbetul lui Boris se îndulci:

— Vreți să vă spun de la distanță toate denumirile părților corpului pe măsură ce mi le arătați pe planșă? Vă ofer o șampanie bună dacă mă încuiați o singură dată.

Durtal aruncă o privire colonelului Morand înainte de a se adresa lui Boris:

— Este inutil, domnule. Vă cred pe cuvânt. Și șampania o voi oferi eu.

— Ei bine, domnilor! exclamă râzând colonelul Morand. S-ar putea spune că ați spart gheața. Bravo! Asta-mi place. Și

sunt sigur dinainte că veți realiza împreună un excelent articol pentru gloria Escadronului Negru.

El se ridică:

— Începeți imediat, nu?

Durtal, Boris și Aimé se ridicară la rândul lor.

— Presupun, făcu Durtal cu o privire adresată lui Boris, că înainte de a veni aici ați tocit toată literatura despre Saumur care s-a putut găsi.

O scurtă înclinare din cap din partea lui Boris.

— Perfect, reluă Durtal lovind sec pulpana dolmanului său de călăreț. Atunci să intrăm imediat în subiect. Să vă arăt realitatea cea adevărată, nu cea din literatură.

— Mulțumesc, zise Boris. Pentru asta am și venit.

Durtal pocni din călcâie în direcția superiorului său:

— Pot să mă retrag, domnule colonel?

Putea… Atunci el deschise ușa biroului și se dădu la o parte pentru a-l lăsa să iasă pe acest ciudat ziarist-atlet, cu aerul unui om încăpățânat ca un catâr și pe caraghiosul fotograf îmbrăcat englezește de parcă venise să fotografieze la Sandhurst[15] și nu în Franța.

— Vă voi arăta ceva interesant, zise el. Am o problemă cu un anglo-arab care a sosit la noi de curând. Are o meteahnă undeva. Încă nu știu exact unde, dar eram pe cale s-o găsesc atunci când m-a chemat colonelul. Veniți! Poate voi izbuti în fața dumneavoastră. Poate…

O mică ușă joasă și, deodată, Boris și Aimé pătrunseră în templul cailor. Manejul Escadronului Negru. Sfântul sfinților dresajului din Franța. O liniște aproape religioasă, cu excepția zgomotului surd produs de copite pe rumeguș și de fornăitul cailor. Trei sau patru din «gemenii» locotenentului Durtal erau la „treabă”. Fiecare într-un perimetru bine stabilit, unde evoluau lent, aproape pe loc. Lupta savantă dintre om și cal. Dresajul. Arta ecvestră. Arta supremă a acestei bresle, care, de milenii, unește omul-fulg de animalul

[15] Echivalentul englez al Școlii Saint-Cyr-Coetquidan.

de 4–500 de kilograme căruia îi impune voința sa.

În spate se afla o oglindă imensă. Un călăreț făcea în fața ei un fel de opturi. Întorcând capul la fiecare trecere prin fața oglinzii pentru a se studia mai bine. La stânga, foarte aproape de ei, un băiat de douăzeci de ani, în uniformă kaki, făcea întoarceri largi cu un cal mare și nervos.

— Iată-l pe Brigand! exclamă Durtal. Brigand cu problema lui.

Ridică bărbia spre Boris.

— Cum vi se pare?

Boris se concentră:

— Frumos exemplar… Picioarele au un aplomb perfect. Crupa lungă, urechile bine poziționate, spatele puțin scobit. Dar asta se poate corija, nu?

Durtal făcu ochii mari:

— Ce fel de cal este, după părerea dumneavoastră?

Boris îi susținu privirea:

— Ei bine, este un cal a cărui culoare este un amestec de negru, alb și roșu. Ceea ce se cheamă un murg vinos, pentru că predomină roșul.

Tânărul ofițer din Escadronul Negru se postă în fața lui:

— Spuneți-mi, domnule locotenent în rezervă, vă imaginați că vă cred atunci când îmi spuneți că n-ați mai călărit de când erați la Saint-Maixent?

Boris ridică din umeri:

— Eu n-am decât un salariu de reporter. Mijloacele mele financiare nu-mi permit să-mi ofer un cal ca acesta. Și nu-i invidiez pe alții. Atunci m-am apucat de jogging. Asta nu costă nimic.

Își umflă nările:

— Ah… Mirosul de manej!… Dumnezeule… Ce noroc aveți! …

Durtal îl studie o clipă în liniște, apoi îi făcu semn băiatului să i-l aducă pe Brigand. În cinci secunde Brigand era lângă el, oferindu-i partea stângă pentru a încăleca. Durtal își trecu un deget prin struna din stânga, un altul pe sub chingă și puse piciorul în scară. Pentru a se ridica în șa

atât de ușor încât ai fi zis că e ridicat de un aerostat.

Îi făcu un semn lui Aimé, care își scotea aparatul Nikon din sacoșă.

— Vă rog, nu. Fără poze. Cel puțin, nu acum. Numai când voi corecta faimosul defect al acestui tâlhar.

Apoi începu să meargă încolo și încoace, fiecare în careul său. Și Aimé auzea comentarii neinteligibile lansate cu o voce ciudată la fiecare trecere. O voce ușor sacadată, pasionată. Pentru el era foarte complicat.

— Urmăriți?… zicea ofițerul. Picior așezat… Picior în sprijin… Picior ridicat…

— Și acum picior în susținere, îi aruncă Boris.

Durtal se apropie de ei:

— Bravo! Începeți, într-adevăr, să mă interesați.

Apoi începu un joc pe loc, de neînțeles pentru Aimé. Acolo, sus, locotenentul părea să nu facă niciun gest, părea neclintit. Doar așezat în șa și atât. Doar Boris a sesizat că s-a produs o foarte ușoară presiune a genunchilor: Brigand și-a ridicat brusc capul, semn al unei «deplasări de poziție» din partea călărețului său.

— Vedeți? reluă Durtal. Își ridică moțul. Devine rigid. Nu e logic. Nu se rezolvă prin presiunea picioarelor pe care i-am aplicat-o. Acolo e toată problema cu Brigand. Există undeva la el o rezistență. O insulă de forță contrară.

Făcu o grimasă.

— Trebuie s-o găsesc! Trebuie s-o îndepărtez. Trebuie să-l fac să m-asculte!

Brigand făcu furios un salt într-o parte și Aimé zise că în locul locotenentului el ar fi demult aruncat în aer. Ceilalți cavaleriști păreau să se amuze copios de problema lui Durtal cu propriul său cal. Ei călăreau în același mod, având aerul că stau în șa fără nicio problemă. Dar atunci de ce aveau aceeași privire încăpățânată, încordată? Acolo, pe o masă de mușchi, oase și nervi pe care ei le reținеau – cum, cum oare? – să sară precum Pegas prin ferestrele manejului, bolnavi de galop și debarasați de aceste ființe mici, foarte mici și încălțate în cizme din spinarea lor, care păreau să aibă în

coapsele lor o servo-frână invizibilă și capabilă să-l oblige să execute rondouri și opturi pe loc ca un Ferrari de 350 cai-putere!

Apoi, brusc, se produse miracolul, victoria omului asupra calului. Brigand, care cu zece secunde mai înainte era mândru și sfida călărețul, începu să se supună, să cedeze. Grumazul său puternic făcea umil «gât de lebădă». Se supunea. Capul lui cu ochi mândri cobora și mai mult. Își mușca zăbala…

Învins.

«Descoperit».

— Asta e! zise surâzând locotenentul Durtal. Am găsit. L-am avut…

El îl făcu pe pursânge să evolueze în fața lui Boris și a lui Aimé. Își impunea voința. Fără a depărta coatele de corp. Aparent, fără a-și mișca deloc coapsele. Și nici mâinile, cu mănuși din piele de câine, ținând lejer frâul.

Era fantastic. Puțin câte puțin, calul venea spre Boris și Aimé. A fost oprit ferm la doi metri de ei. Apoi își aplecă și mai mult frumosul cap cu o baretă din piele pe osul frontal. Și apoi se destinse. Imobil. Transformat în statuie. Fruntea lui Durtal lucea de sudoare. Singura mărturie la el a luptei titanice, invizibilă pentru un profan, desfășurată «la milimetru» între coapsele cavaleristului și flancurile calului.

Dar o spumă albă se scurgea de sub șa de-a lungul chingii și cădea în picături mari pe rumeguș. Pielea murgului vinos era inundată de sudoare. Totul se petrecea pe o suprafață de cincizeci de metri pătrați, nu mai mult, în manej, și Brigand era leoarcă de sudoare ca după un galop de șapte leghe fără a fi ținut în frâu!

Locotenentul Durtal mângâie cu mâna dreaptă grumazul calului.

— Domnule Corentin, dumneavoastră care cunoașteți pe de rost manualele de hipologie, ce părere aveți? Care era defectul? Și cum l-am corijat?

Niște ochi negri față în față cu alți ochi negri. Un locuitor din Saumur contra unui breton din Audieme (Finistère Sud)

… Cel din Saumur era un centaur inaccesibil care făcea corp comun cu calul său învins cu «o atingere de picior». Bretonul din Audieme nu era decât un profan care stătea în picioare acolo jos în rumeguș.

Boris inspiră profund:

— Dorești într-adevăr să-ți spun ceea ce gândesc, locotenente Durtal?

Pupilele lui Durtal se făcură mici de tot:

— Sigur că da…

Pupilele lui Boris se micșorară, ca și cele a lui Durtal:

— Iertați-mă, dacă vă rănesc, reluă el. Nu am deloc această intenție, dar…

Oho! își zise Aimé în colțul gurii. O să iasă cu scântei.

Locotenentul îl întărâtă pe Boris… Ei, nu, fără de-astea!

Brigand evolua în fața lor. Și, călare pe el, un brunet cu părul tuns perie, aspru și colțuros, având o mină răutăcioasă. Își ținea corpul drept. Avea alura unui prinț al cailor care tocmai le-a făcut o demonstrație profanilor. Un tip care nu trăiește decât pentru o pasiune – calul. Dresura calului. Fără galopade stupide prin pădure. Arta supremă a hipismului. Impunerea propriei voințe, pe cincizeci de metri pătrați, unui animal enorm, care ar fi putut să-l arunce până în tavan dintr-o singură mișcare a șoldurilor. Doar dacă avea imaginația s-o facă…

— Dar ce? întrebă locotenentul Durtal, trecându-și limba peste buzele uscate.

Boris făcu un pas înainte:

— Ascultați-mă cu atenție, zise el. Nu am venit aici ca dușmani. Deci nu trebuie să ne tratați drept adversari. Sau, mai rău, drept cretini…

Corpul lui Durtal zvâcni în sus, obligând calul să dea înapoi:

— Nu vă permit.

Boris dădu din cap:

— Coborâți! Cedați-mi locul. Voi răspunde imediat la întrebarea dumneavoastră. Nu prin cuvinte. Prin fapte.

Durtal își holbă ochii.

— Vreți să spuneți că ați priceput foarte bine care e defectul lui Brigand? Și modul cum l-am descoperit și l-am corijat?

Boris își scoase bluza:

— Haideți, cedați-mi locul! N-o să-l chinui pe Brigand. Vă voi dovedi imediat că am înțeles stilul dumneavoastră de a dresa.

Izbucni într-un hohot de râs de erau să plesnească geamurile manejului.

— Un truc copilăresc! Infantil!

Acum era rândul locotenentului Durtal din Escadronul Negru să stea cu picioarele în rumeguș. În fața sa, ziaristul în pantaloni din pânză de in și mocasini. Fără pinteni! Fără cizme! Fără nimic! Și care îl făcea pe Brigand să evolueze doar la o «atingere» cu coapsele. Deodată, Brigand avu parcă un frison pe toată șira spinării: noul lui călăreț îl presa cu tocurile în burtă. El își contractă mușchii. Pentru a se «apăra».

A fost surprins imediat pe contre-pied. Fără lovituri de călcâi suplimentare. Nimic. Un vid total la «comandament»! Instantaneu s-a produs relaxarea picioarelor și a coapselor.

Așa cum se întâmplase adineaori când Durtal i-a descoperit defectul.

Și acum Brigand făcea «cap de lebădă» cu grumazul, plecându-și capul și mâncând zăbala.

Învins de al doilea stăpân în cinci minute!

Învins pentru a doua oară printr-o apăsare ușoară a «scăunelului» pe locul potrivit. Fără cravașă. Fără pinteni, într-un mod delicat. Într-un mod respectuos față de cal.

Boris mai avu două sau trei evoluții, prin fața locotenentului care rămăsese împietrit, înainte de a coborî din șa.

Aflat în fața lui, Durtal își aprinse nervos un trabuc. Gâfâia ușor.

— Cum l-ați descoperit? se miră el cu un soi de respect în glas, întinzându-i lui Boris pachetul său de *cigarillos!* Cum

ați descoperit unde era rezistența?

Aimé Brichot îl sorbea pe Boris din ochi. Boris își aprinse un trabuc și trase un fum.

— Eu n-am încălecat, poate, decât cai de artilerie la Saint-Maixent, răspunse el. Dar ofițerul instructor nu era un oarecare.

El se întoarse pentru a mângâia fruntea lui Brigand.

— Am văzut imediat deplasarea dumneavoastră de poziție[16]. Și Brigand și-a ridicat imediat jaretul. Asta-i tot…

— Și deci? reluă Durtal alb la față.

— Deci, asta voia să însemne că rezistența era în șoldul drept. Evident…

Locotenentul Durtal începu să facă opturi prin rumeguș. Cu piciorul, nu călare. În spatele lor, ceilalți cai de la dresaj suflau ca balenele.

— Scuzați-mă, domnule Corentin, dar cine era ofițerul instructor la caii de artilerie de la Saint-Maixent?

Boris surâse:

— Mă așteptam la această întrebare. Comandantul Gardefort. Din Escadronul Negru din Saumur…

Durtal aprobă din cap de mai multe ori, ca un cal.

— Înțeleg. În orice caz, el a avut în dumneavoastră un elev foarte bun. Jos pălăria! Comandantul Gardefort… Dumnezeule… Trecutul… Era un geniu…

Boris se miră:

— Ați spus: «era»?

— Da. A murit. Acum doi ani…

Durtal îl privi pe Boris drept în ochi:

— Și eu la fel, tot de la el am învățat să apăs cu șezutul pe locul potrivit pentru a declanșa reflexul!

Îl apucă pe Boris de braț cu o forță de cal:

— Veniți! E timpul aperitivului. Șampania. Fac eu cinste.

Aimé tuși ușor în spatele lor, deschizând geanta voluminoasă de reporter fotograf.

---

[16] Când călărețul pare că face corp comun cu calul, se spune că el are «poziție». E foarte greu de obținut. Dar, când a reușit, el are ceea ce se numește «fese inteligente».

— Aș putea acum să-i fac o poză lui Brigand? întrebă el.

Durtal zâmbi:

— Desigur. Chiar două fotografii. Întâi colegul dumneavoastră călare și apoi eu.

Boris puse piciorul în scară și se înălță în șa ca un fulg purtat de vânt. Aimé era absorbit cu manipularea obiectivului:

— Hei! strigă locotenentul Durtal, chiar vreți să vă fotografiați amicul?

Aimé își ridică nasul deasupra vizorului:

— Sigur că da…

Durtal surâse:

— Atunci îți dau un sfat, bătrâne. Scoate capacul de la obiectiv. Altfel, în ciuda flash-ului, pe film nu va apărea nimic în afară de o pată neagră.

Aimé Brichot roși ca de obicei în momentele de mare panică. Mai întâi pometii, apoi urechile, iar după aceea vârful nasului.

— Așa procedează un fotograf profesionist? zise Durtal. Ei bine, să zicem că sunteți un fotograf extrem de emotiv…

VI

Așa cum anunțase, locotenentul Durtal oferi șampanie, înainte de dejun, la barul popotei ofițerilor, celor doi „ziariști” de la *Géo.* Și nu numai lor.

— Dă de băut la toată lumea! ordonase el, princiar, barmanului.

Se întoarse către Boris:

— În onoarea unui civil, domnilor – în sfârșit, nu chiar civil întrucât este locotenent în rezervă –, care a priceput dintr-o privire, adineaori la manej, că eu am găsit rezistența lui Brigand.

El aruncă paharul pe tejghea:

— Mai mult, el nu mi-a spus-o. Mi-a demonstrat-o. Încălecând pe Brigand. Așa cum îl vedeți. Și a făcut totul singur, civilul, printr-o apăsare a șezutului pe locul sensibil.

Ridică cupa de șampanie:

— Un ura! în cor, vă rog, pentru civilul care știe să preseze punctul sensibil!

În barul popotei răsunară strigăte de «ura!».

Și toată lumea începu să intoneze pe melodia *Marseillaise,* în onoarea celor doi ziariști ieșiți din comun, faimosul refren al cadeților din Saumur.

Sus, mânjilor!

Pocniți cu vitriol!

Loviți! Atacați!

A sosit ziua să rupeți căpăstrul!

Apoi, după al doilea rând de șampanie, se porniră cu toții să cânte: *Ai cunoscut-o pe târfa din Nancy?*

Înainte de a goli paharul până la fund.

Colonelul Morand participă la sărbătoare.

El îi făcu cu ochiul locotenentului Durtal.

— Eu fac cinste, nu vă faceți griji.

Se întoarse către Boris:

— Jos pălăria, civilule! Îți maschezi bine intențiile…

Îi prinse de braț pe Boris și pe Aimé și-i făcu semn cu

capul locotenentului Durtal:

— La dejun sunteți invitați la masa mea.

Înainte de a se așeza, Boris se aplecă discret către Aimé:

— Tu ar trebui să mitraliezi… Tu ești fotograful, nu uita.

Aimé își mușcă mustața:

— Îmi pare rău, dar nu reușesc să deșurubez obiectivul. Sunt pe obiectiv 50. Trebuie să trec pe 28. E o chestie acolo. Un soi de clapă care nu se deschide. Nu reușesc să-i dau de cap…

Ospătarul le punea în farfurii sardine în ulei. Felul următor a fost anunțat de colonelul Morand în persoană, care le-a spus glumind:

— După asta veți avea dreptul la un steack de creson. Așa cum se întâmplă din două în două zile.

Locotenentul Durtal se aplecă amical către Aimé:

— Mie îmi plac mult fotografiile, zise el. Mă pricep și eu puțin. După părerea mea, pentru a scoate obiectivul 50, trebuie să apăsați acolo, îmi permiteți?

Un arătător înainta nervos, cu aprobarea tacită a lui Boris, către un buton minuscul.

Clic… Obiectivul 50 al aparatului Nikon se eliberă din locaș.

Locotenentul Durtal își dezveli toți dinții într-un zâmbet larg:

— Iată! Nu-i chiar așa de complicat.

El termină de mâncat cea de-a doua sardină și se ridică:

— Scuzați-mă, domnule colonel, am de dat un telefon.

Colonelul Morand făcu un gest cu mâna, ca și cum ar fi scuturat o batistă:

— Vă rog…

Cabina telefonică, având pereții interiori plini de găuri mici pentru a nu se auzi de afară convorbirile telefonice, îl înghiți îndată pe locotenentul Durtal. Acesta formă rapid numărul de la informații, apoi își aprinse un trabuc.

— Vă rog, aș dori numărul unei reviste lunare din Paris. Se numește *Géo.* Îmi pare rău, dar nu am adresa…

Apoi el așteptă răspunsul, înfipt în cizmele sale calde încă și umede de bucuria de-a fi găsit atât de bine «rezistența» din șoldul drept al lui Brigand.

— Alo!… Mulțumesc…

Își notă rapid numărul pe o bucată de hârtie. Închise, apoi ridică receptorul și formă numărul.

— Alo! Revista *Géo*? Aș dori cu redactorul-șef, vă rog. Spuneți-i că este căutat de la Escadronul Negru din Saumur… Da, exact…

Durtal reveni și se așeză calm la masa colonelului, unde Boris și Aimé se luptau cu furculița și cuțitul. Toată popota era cuprinsă de zgomotul discuțiilor însuflețite de vinul de Anjou.

— Domnule colonel, zise locotenentul Durtal punându-și șervetul pe genunchi, nu credeți că ar fi interesant ca noii noștri prieteni să descopere mica noastră lume începând cu o recepție?

Colonelul Morand își șterse demn buzele cu șervetul:

— Înțeleg perfect la ce vă referiți. La recepția de astă seară cu ocazia logodnei Genevièvei de Chainois cu Gilles du Decoeur, un cadet strălucitor.

— Exact, domnule colonel. Un adevărat reportaj despre Saumur implică și participarea la micile noastre recepții. Va fi o ocazie pentru acești domni să audă și să-și noteze, sper, atmosfera și limbajul lumii noastre.

Durtal luă o înghițitură de Chinon:

— Ce părere aveți, domnule locotenent în rezervă Corentin?

Boris degustă și el vinul:

— E o idee excelentă. Pentru noi e o bucurie să venim la recepție. Surâse. Nu vom trăda niciun secret, fiți siguri. Reportajul nostru și fotografiile vi le vom prezenta pentru „bun de tipar” înainte de a le publica.

Colonelul ridică paharul:

— Se înțelege de la sine…

Boris dădu din cap:

— Evident, domnule colonel, evident…

Se întoarse către Durtal:

— Care e programul pentru după-amiază?

Durtal se șterse la gură:

— Vizită la grajduri. O privire de ansamblu în legătură cu tot. Ce ziceți?

Boris aprobă:

— Ce ținută trebuie pentru cocteil? Și la ce oră e?

Durtal surâse:

— Ținută de oraș. Trec eu să vă iau. La ce hotel stați?

Aimé îi dădu numele: *Campanile.*

— Aha, zise Durtal, chiar în sudul Saumurului. Aveți dreptate. E practic. Mașina la scară. Și e liniște.

Se ridică:

— Mă scuzați, domnule colonel, dar, dacă vreau să am timp ca acești domni să viziteze grajdurile înainte de cocteil…

La baza scării, Boris îi zâmbi ofițerului.

— Mulțumesc pentru vizita de la grajduri, dar, dacă-mi permiteți, am fi dorit să vedem și serviciul veterinar. Nu se poate face un reportaj adevărat fără asta, nu?

Durtal făcu o pauză:

— Curios… Sunteți primii ziariști care îmi solicitați acest lucru. Dar aveți dreptate. Fața ascunsă a echitației… Haideți! Eu revin în zece minute.

Aimé Brichot alerga în spatele lui Boris cu geanta de fotograf în bandulieră.

— Spune-mi, zise el pe un ton scăzut, cum ți se pare acest locotenent Durtal?

Boris continua să meargă cu pași mari prin această lume a oamenilor care se ocupă de cai. Armăsari tropăind atât în stânga, cât și în dreapta. Rândași la cai împingând roabele pline până la refuz cu bălegar de cal. Călăreți mândri ca odinioară d’Artabans, îndreptându-se spre manej călare pe caii lor pursânge.

— Mi se pare așa și așa, răspunse el.

Aimé urcă cu pași mărunți până la nivelul lui Boris, cu geanta balansând greu pe umărul său stâng.

— N-ai vrea să-mi explici ce gândești?

Boris se opri brusc. Era ora prânzului. Era cald, muștele de cal bâzâiau pretutindeni.

— Ce vrei să-ți spun? răspunse el. Ceea ce crezi tu însuți. Durtal ne-a prezentat un film de groază privind pretinsa dificultate de a-și stabili poziția pe locul potrivit, cum zice el, pentru a elimina pretinsa «rezistență» a calului său.

«Un farseur, Mémé…»

«La Saint-Maixent, pe cai de artilerie, nu făceam decât asta.»

— Și noi ce vom face? insistă Mémé, alergând calm în urma «săgeții» sale.

Boris încetini pasul:

— Îl vom urmări «cu blândețe», cum zice el. Și până la capăt. Până îl dovedim vinovat.

Aimé Brichot reuși să-l ajungă din urmă pe Boris.

— Ce vrei să spui?

Boris se opri și își trecu mâna peste frunte:

— Acest Durtal nu este nepătat.

— De ce? Pentru că a încercat să te păcălească cu un truc foarte uzitat în lumea hipică? Trucul cu acea «greutate a poziției pe locul potrivit», cum a zis el, pentru a descoperi ceea ce el a numit la un cal «rezistență»?

Boris clătină din cap, cu încăpățânare:

— Într-un sens da, Mémé. Pentru că el ne ia drept tâmpiți. Pentru că și-a bătut joc de mine cu povestea defectului lui Brigand. «Rezistența» sa, etc. A interpretat în fața noastră cel mai bun număr de circ.

Aimé își freca mustața:

— El avea cizmele ude, calul era leoarcă de sudoare. Asta nu e teatru.

Boris clătina în continuare din cap:

— Mémé… Sunt niște ani de când nu am mai călărit. Și am priceput imediat despre ce este vorba. Și l-am făcut pe Brigand să-și muște zăbala, așa cum o făcuse înaintea mea și

Durtal.

La zece metri în fața lor, locotenentul îi aștepta, postat pe pragul grajdurilor. Aimé era în culmea nerăbdării:

— Te explici odată?…

Boris lansă:

— OK, mă explic. Uită-te la pantalonii lui de călărie. Pantalonii vechi s-au albăstrit din cauza transpirației. Remarcă o chestie, vezi…

Aimé Brichot se încăpățâna să nu priceapă. Boris scăpă un suspin care semăna cu respirația unui pursânge.

— Mémé… Uită-te bine la pantaloni… Între picioare…

Inspectorul principal Aimé Brichot își holbă la maximum ochii săi miopi prin lentilele Amor.

— Rahat, făcu el.

Acolo jos, Durtal le făcea semne amicale cu mâna. În stilul: „Hai, amicilor, veniți. Aveți încredere. Grajdurile Escadronului Negru din Saumur vă sunt deschise, veniți…”

Aimé Brichot trepida:

— Rahat, făcu el din nou. Este înzestrat ca un armăsar, așa e…

Acolo, în partea stângă, în pantalonii cavaleristului care le făcea din nou semn cu mâna să se apropie, zâmbind amical, era o proeminență foarte lungă, foarte groasă.

Ca un «picior de mijloc», mai scurt, desigur, decât celelalte două, dar extraordinar totuși.

— Tu gândești ceea ce mă faci și pe mine să gândesc? zise Aimé.

Boris dădu din umeri:

— Eu nu gândesc nimic. Eu nu sunt plătit pentru a gândi. Ci pentru a avea intuiții.

Își reluă mersul în direcția lui Durtal:

— Ceva nu se potrivește la acest tip. Nu știu ce… Poate că nu e din cauza…

Se opri:

— El are un falus infernal în pantaloni. Are un membru de armăsar și, în același timp, face impresia că e incapabil să violeze. Are o mutră cinstită, pricepi? Dar e vorba de un truc

la el…

Aimé îl privi fix:

— Uneori te cred. Alteori însă mă întreb dacă n-ai luat-o complet razna.

Locotenentul se apropia de ei:

— Sunt dezamăgit, dar veterinarul refuză să ne deschidă. Un încăpățânat. Va trebui să-l iau altfel.

Și privi fix, schimbând brusc subiectul:

— Păreți încordați. De ce? V-am incitat încă de dimineață?

Boris clătină din cap:

— Hai, domnule Durtal, cât costă?

El râse:

— Ne-ați promis adineaori aventuri galante. Nu se vorbea decât despre asta…

Durtal îl examina în felul lui, cu ochii severi sub pleoapele ridicate.

— Despre asta, domnule Corentin, vom discuta din nou spre seară. Și pentru că ați venit să faceți o anchetă privind lumea din Saumur pentru revista dumneavoastră, notați asta în carnețel: înainte de asfințitul soarelui, la Escadronul Negru nu există decât un singur lucru: calul.

Zâmbi pieziș:

— După apusul soarelui, domnule Corentin, femeia ia locul calului. Nu mai devreme.

«Să nu uitați cumva să includeți asta în articolul vostru.»

Boris zâmbi, apoi zise încet către Aimé, în timp ce Durtal se îndepărta:

— Încearcă, te rog, să nu mai faci prostia de adineaori cu capacul obiectivului. În cele din urmă tipul va intra la idei.

«Și degetul meu mic îmi spune că nu e greu…»

Aimé își împinse nervos pe nas cu degetul lentilele Amor de miop:

— Ce găsești tu ciudat la el? De acord, el e cam snob, ca să nu spun antipatic, și are un pantalon parcă umplut cu câlți, dar de aici până la a-l suspecta… Pentru că tu îl suspectezi, asta bate la ochi!

Boris surâse misterios:

— Aici tu exagerezi... Dar găsești normală povestea cu veterinarul care refuză să ne deschidă ușa? Păreau să comploteze amândoi... Ciudat, da... Foarte ciudat...

Aimé ridică din umeri:

— Vrei să spui că Durtal se temea că vom pune întrebări veterinarului? Despre Ketamină, de exemplu?

Boris își luă un aer distrat:

— Nu știu nimic despre asta. Eu notez, atâta tot: nu ni s-a permis accesul la laboratorul veterinar. Atât...

VII

Boris opri mașina închiriată, model 405, lângă un jandarm, pe șoseaua națională 152, ce șerpuia pe malul drept al fluviului Loire.

— Le Manoir de la Voulte, vă rog?

Jandarmul se întoarse la stânga:

— Prima ieșire, la două sute de metri. De altfel, se vede de aici.

Boris mulțumi și demară din nou:

— OK, făcu Aimé, nu poate fi decât asta.

Acolo – în josul șoselei construită la înălțime pentru a proteja terenurile din spate primăvara când se umflă apele fluviului, ultimul fluviu încă „sălbatic” din Europa, cel puțin pentru moment –, se afla o splendidă construcție în stilul Renaissance, realizată din tuf calcaros. În față, parcul cobora până la malul râpos. Acum nu mai era decât o amintire ce ținea de trecut. O veche construcție care nu mai avea decât un sfert din valoarea ei de dinainte pentru că priveliștea devenise invizibilă din cauza șoselei înalte, construită la o sută de metri în fața ferestrelor, pe care defilau mașini grele uruind cu toată puterea motoarelor Diesel. Un semn al vremurilor noi… Regiunea Saumur, ca pretutindeni, este devorată de modernitate…

Odată depășit portalul magnific, era evident că bătrânul țeapăn ca un „I”, însărcinat cu parcarea mașinilor pe pajiște, era un vechi sous-off din Saumur. Boris se lăsă dirijat de gesticulațiile bătrânului, foarte asemănătoare cu cele utilizate la apuntarea pe un portavion.

Scoase cheia din contact:

— Bun. Intrăm în cușca cu lei?

„Cușca leilor” era o aglomerare de rochii și uniforme de un bleu limpede și „petrol” în același timp, roind sub teii imenși, de peste trei sute de ani, care acopereau trei sferturi din fața casei cu ferestre Renaissance. Întregul Saumur militar a venit să serbeze logodna Genevièvei, a treia fiică a

locotenent-colonelului de Chainois, șaptesprezece ani, cu un cadet din Escadronul Negru, Gilles du Decoeur.

Chiar acela pe care Philippe Durtal îl remarcase în fotografie în seara precedentă…

Cu ochii ieșiți din orbite.

Pentru că se prezentase.

Făcând o cerere în căsătorie în toată regula.

Și tatăl îl respinsese ca pe un gunoi…

Din motive care au făcut ca obrajii lui Philippe Durtal să devină roșii ca focul…

Boris și Aimé și-au croit drum până la bufetul luat cu asalt, ca întotdeauna. Se uitară unul la celălalt, gândind amândoi la același lucru. Simțindu-se brusc adevărați reporteri de la *Géo.* Cuprinși de o emoție profundă, ieșiți din realitatea lumii de azi. Cu ani lumină înainte de secolul XX.

Două treimi din bărbați erau în uniformă. Acea uniformă pentru recepții speciale a oamenilor din Saumur. Ajustată mai cu seamă la umeri. Având ca o cusătură în „amforă” în spate. În picioare – cizme negre cu urechi. Totul dădea impresia de neînduplecare, morală și fizică. Celor tineri uniforma le «venea de la sine», asta însemnând: pe un corp tânăr. La cei mai în vârstă exista uneori o proeminență la nivelul taliei. Dar asta foarte rar. Toți cu mutre de „militari sadea”, toți având o vârstă nedefinită, dar în marea majoritate niște musculoși, niște sportivi. Aimé reuși, în îmbulzeală, să pună mâna pe un pahar cu jus de grepfrut pe care cotul unei blonde îl vărsase pe jumătate pe aparatul său Nikon.

El își șterse bine aparatul foarte „profesional”.

— Ai văzut femeile? murmură el către Boris. Vreau să spun: mamele, tinerele căsătorite, fetele de măritat.

Boris sorbi o gură de jus de grepfrut din propriul pahar.

— Da… Am văzut.

Goli paharul dintr-odată.

— Mémé! Tu crezi că violatorul este prezent la această sărbătoare? Ar fi foarte posibil. În fond, toți acești cavaleriști

sunt suspecți.

Aimé începu să fotografieze participanții la un dans în cerc à la Vandéenne. Dansatorii și dansatoarele țineau capetele plecate de parcă urmau să fie ghilotinați de îndată. Să treacă pe sub «briciul național» la două sute de ani după Revoluție.

Aimé îi răspunse:

— Și eu gândesc la fel. Iată de ce fotografiez în toate împrejurările. S-ar putea să fie util. Și apoi sunt ziarist, nu?

Boris zâmbi, concentrându-se asupra categoriei feminine «smala». De la șapte la șaptezeci și șapte de ani, poate chiar mai mult pentru câteva dintre ele, ca în „Tintin și Milou” de Hergé, femeile purtau și ele o „uniformă”.

Rochii sobre. După moda de odinioară. Dar și rochii de vampă. Nuri puși în valoare sub țesături foarte lejere.

Toate acestea sugerau patetic sfârșitul unui „neam” și, totodată, lipsa banilor. Uniforme obosite, chiar dacă erau foarte bine recondiționate. Din timp în timp, la trecerea printre grupurile care flecăreau, puteai observa o figură vizibil «consanguină». O figură de femeie sau de bărbat. Fructe evidente, în ambele cazuri, ale unor căsătorii între rude de sânge. Pentru că viața se desfășura într-un mediu închis. Într-un vas acoperit.

Da, asta marca sfârșitul unui neam, sfârșitul unei civilizații. Camioanele defilau zgomotos pe „ridicătura” de pământ foarte aproape de șoseaua națională 152. Având la volan o masă de mușchi proletari care nu și-ar fi putut imagina niciodată că, la o sută de metri de ei, o Franță muribundă – și totuși musculoasă încă – celebra o logodnă cvasiconsanguină.

Marcând, o dată în plus, un pas spre propria stingere…

Boris reuși să-și pună paharul pe bufet:

— În mod sigur e aici, ticălosul… repetă el.

Aimé trecuse la whisky. Începu să râdă, ridicând cu un gest nervos geanta de fotograf.

— Fără îndoială, dar cine?… Iată, locotenentul Durtal vine spre noi.

Într-adevăr, o siluetă robustă în uniformă bleu se apropia de ei:

— Deci, făcu Durtal, care vă sunt impresiile?

El întinse mâna cu pumnul strâns, ca și cum ar fi ținut înăuntru un microfon.

Boris zâmbi amabil:

— Foarte interesant. Și mulțumim că ne-ați invitat.

Durtal își încruntă sprâncenele:

— Este curios că voi nu luați niciodată notițe. Eu am auzit tot timpul vorbindu-se că ziariștii nu fac un pas fără carnețelul lor și fără pixul Bic.

Boris luă o cupă de șampanie de pe platoul oferit de un ospătar cu vestă albă:

— Permiteți-mi să vă spun un lucru interesant, domnule Durtal.. Există două categorii de ziariști. Unii care notează până își scrântesc degetele. Și alții care memorează… Clar?

Durtal dădu pe gât cupa de șampanie așa cum o faci cu un păhărel la bar.

— Clar.

Îi întinse lui Boris un pachet de cigarillos.

— Știți că începeți să mă interesați din ce în ce mai mult? Trucul de dimineață în legătură cu rezistența șoldului drept al lui Brigand. Apoi, după-amiază la grajduri, modul dumneavoastră de a afla totul despre toaletă, alimentație, furaje și competența în ceea ce privește asistența veterinară.

Durtal zâmbi, dezvelindu-și dinții:

— Cine sunteți dumneavoastră de fapt, domnule locotenent în rezervă Corentin?

Se propti pe ambele picioare, țeapăn.

— Hotărât lucru, domnule Corentin, nu reușesc să vă asediez. Dar deloc…

Boris își înmuie buzele în cupa de șampanie.

— Pot să știu de ce?

Durtal se înclină ușor:

— A fost o glumă. Am băut prea mult!

Și continuă ridicând cupa:

— M-ați făcut praf dimineață cu Brigand.

Boris îl privi țintă:

— Voiam doar să am un început bun de articol.

Durtal înapoie ospătarului cupa goală și luă alta. Plină.

Sclipitoare.

În același timp, el întoarse capul către o brunetă aflată la zece metri de el:

— Scuzați-mă, zise el. Revin imediat.

Până când Durtal a ajuns la ea, bruneta l-a fixat tot timpul pe Boris, de departe. Ochi în ochi. Stătea în picioare, îmbrăcată cu o capă de satin de culoarea peruzelei, sub unul din teii uriași de pe proprietatea familiei Chainois, alături de Geneviève, logodnica adorabilă, mieroasă, ultra «Saumur».

În spatele lui Boris și Aimé răsună din mulțime o tuse semnificativă. Colonelul Morand. Cu cupa de șampanie în mână. Și încorsetat în uniforma bleu deschis, la limita nuanței bleu-petrol, la limita clasei sale sociale.

Singurul om de aici, alături de adjutantul-șef de la jandarmeria locală, care știa că uriașul brunet atletic și micuțul chel cu mustață, deghizat în paparazzi, nu erau nimic altceva decât niște polițiști.

— V-o spun pe șleau, zise colonelul. Sunt foarte contrariat. Redactorul-șef de la *Géo* mi-a telefonat în timp ce voi erați la grajduri cu locotenentul Durtal. Îl sunase cineva. De aici. Un subordonat de-al meu, vreau să spun. Din Escadronul Negru… Fără să-și spună numele, desigur. Voia să știe dacă sunteți amândoi într-adevăr ziariști…

«Bineînțeles că redactorul-șef i-a confirmat. Pentru că ai voștri și-au luat măsuri de precauție punându-l la curent cu mutarea voastră provizorie în domeniul presei. Dar este curios acest telefon, nu?»

Boris, Aimé și colonelul Morand îl urmăreau discret pe locotenentul Durtal, aliat în toiul unei conversații, acolo jos, cu o brunetă cu râs gutural de arzoaică.

— Mulțumesc, domnule colonel, murmură Boris. Într-adevăr, e ciudat…

Ochii negri, atenți, ai lui Boris urmăreau cu insistență un singur lucru: conversația care se purta acolo jos, în mijlocul mulțimii invitaților, între locotenentul Durtal și brunetă.

— Cine este? zise Boris.

Colonelul Morand pricepu imediat la cine se referă:

— Chantal de Montour. Soțul ei este acum în Austria, la Viena. Pentru parada noastră de la sfârșitul lunii. Eu personal l-am însărcinat să aranjeze venirea confraților noștri de la Școala de echitație din Viena.

— Văd… murmură Boris. Au copii?

— Nu.

— Ia te uită! Aș fi pariat că așa e…

El continua să examineze tânăra femeie: purta o pălărie gen Maurice Chevalier. Ultima modă, anul acesta, cel puțin așa susțin revistele de modă răsfoite de el la prietena sa[17], în timp ce o aștepta să se îmbrace pentru a cina în oraș. Și îmbrăcată „cuminte” cu o pelerină amplă și unduitoare închisă sub bărbie, cu două despicături laterale prin care ieșeau mâinile cu mănuși albe. Într-una ținea cupa de șampanie, iar în cealaltă o țigară. Ultimul răcnet al acestei veri – pelerina din satin.

Fără îndoială, în mulțimea ce sărbătorea zgomotos logodna Genevièvei de Chainois, fermecătoare la braț cu cadetul ei drăguț, nu erau doar bătrâne ridicole și pretențioase, femei cucernice sau tinere cu ochi încercănați și cu droaia de copii pe lângă ele. Era surprinzător să constați că partea feminină a acestui mediu din Saumur cuprindea același procent de arzoaice ca orice cocteil parizian. Unele cu decolteuri cam prea generoase, altele fardate excesiv și cu fesele strânse în rochiile mulate pe corp. Tot lotul obișnuit de animatoare ale reuniunilor mondene.

În plus, culmea culmilor acestui gen: această Chantal de Montour venită fără soțul ei. Punând la cale Dumnezeu știe ce împreună cu locotenentul Durtal, cavalerist faimos,

[17] Ghislaine Duval – Cochet.

burlac. Celebru în Saumur pentru agenda sa foarte încărcată cu aventuri galante. Și, în plus, proprietarul unui penis infernal, sesizabil cu ochiul liber dacă îl priveai atunci când era îmbrăcat în pantaloni de călărie.

Ceea ce complota ea cu Durtal poate că numai Dumnezeu știa, dar Dumnezeu n-a fost niciodată singurul care să aibă ochi pentru a observa.

Și era extrem de limpede faptul că acestei Chantal îi plăceau la nebunie brunețiii robuști și aspri ca locotenentul Durtal…

Colonelul Morand se despărți de ei cu părere de rău: era chemat undeva. Boris îl lăsă pe Aimé să termine un film.

— Bruneta de colo, zise el, bruneta în pelerină bleu, ar fi păcat să n-o tragi pe filmul cel nou.

— A, da? zise Aimé rebobinând filmul cu viteza unui adevărat profesionist. De ce?

— Pentru că e complet goală pe sub pelerină, reluă Boris. Fac pariu pe zece contra unu. Știu de la Ghislaine… E ultima chestie la modă în vara asta, precum canotiera de pai, pelerina de satin… Și nimic pe dedesubt. Absolut nimic.

Aimé fierbea.

— Ai luat-o razna? Aici e lume bună. Nu suntem la *Bains Douches*[18].

Boris dădea din cap compătimitor:

— Mémé, va veni vreodată ziua când o să deschizi și tu ochii?

Se opri. Durtal și bruneta se despărțeau.

— Pe ea o vreau, murmură Boris printre dinți. Și nu numai pentru că este în pielea goală sub pelerină. Pentru că e o arzoaică. Și pentru că știe deci totul despre acest mediu din Saumur. Plăcerea plus ciugulirea unor informații despre armăsarii de aici, Mémé, pricepi ce vreau să spun…?

Aimé Brichot, soț fidel și tată a trei copii, suspină rotind obiectivul și reglând viteza pentru a fixa pe peliculă o dată, de două ori, de trei ori: prietenul său brunet, „dresor” de cai

[18] Celebru cabaret parizian.

ocazional și seducător, care înșfăcă din mers o cupă de șampanie de pe platoul unui chelner pentru a-l oferi fetei în pelerină bleu-azurie.

— Ei, iată un gentleman! zise Chantal de Montour cu o voce guturală. E încântător…

Boris îi luă din mână cupa goală și făcu semn chelnerului să vină s-o recupereze. Apoi profită de ocazie și luă un pahar plin pentru sine.

— Noroc, brunetule, zise Chantal de Montour clipind des.

Avea gene lungi, întoarse. Foarte fardate. Un nas mic în vânt și pometi proeminenți de vendeenă. Și o gură ale cărora buze aveau aerul unor campioane la toate categoriile acestei discipline din păcate absentă de la Jocurile Olimpice: felațiunea.

De altfel, după o privire rapidă asupra siluetei noului venit – de la fruntea acoperită cu bucle de păr negru până la mocasini, trecând peste bustul puternic sub vesta argintie, umerii de statuie greacă și abdomenul suplu – ea sfârși prin a zăbovi, fără niciun fel de complexe, asupra proeminenței pantalonilor în regiunea inghinală.

Boris închină cupa:

— Noroc, frumoasă doamnă.

Făcu o pauză:

— Iertați-mă că sunt așa direct, dar aveți o gură.. O gură teribilă, zău!…

Chantal de Montour, soția fără copii a unui căpitan din Escadronul Negru din Saumur, aflat acum în misiune la Viena, își muie buzele în cupa de șampanie. Apoi sorbi cu poftă o mică înghițitură.

— Dumnezeule, murmură ea, ce fericire să auzi un compliment într-o astfel de adunătură!

Izbucni într-un hohot de râs:

— Sunt ani de zile de când aștept asta! Ce se întâmplă? Se modifică criteriile de recrutare la Saumur? În sfârșit sunt trimiși aici oameni galanți, cum erau cei de odinioară despre care citim în cărți. Ce fericire! Ce zi minunată!… Și eu care

eram cât pe ce să nu vin la această logodnă!

Ea își țugui buzele într-o mutră bosumflată care voia să spună în secret: «Vreau măciuca, brunetule. Măciuca ta în gura mea. Dacă ai ști cât de mult îmi place să sug bărbații spătoși ca tine!…»

— Dar, de fapt, nici nu ne-am prezentat, se fandosi ea mângâind cu buzele marginea cupei din care păru să soarbă o mică înghițitură de șampanie de parcă fusese vorba dinainte despre un cu totul altfel de nectar, mult mai desfătător. Și anume o dușcă de spermă de bărbat. Nu la cinci grade maximum, cum trebuie să fie șampania. Ci la temperatura minunată a spermei de armăsar care împroașcă lungi jeturi inepuizabile până în fundul gâtului, la temperatura ideală:

Treizeci și șapte de grade și trei zecimi.

— Nu, replică Boris. Dar asta e o problemă? Nu. Atunci să sărim peste etapele…

El vorbise pe un ton scăzut pentru ca nimeni din jur să nu audă. Fete în rochii tradiționale dansau hora lângă ei. Toată peluza proprietății de familie a locotenent-colonelului Chainois fremăta de conversații mondene. Parfumul femeilor devenea înțepător în mireasma amețitoare a florilor de tei. Spre corturile cu dungi albe și verzi, tânăra generație din Saumur începea să creeze efecte de sunet, uneori urlând deți plesneau timpanele, alteori încet ca un cântec secret, cu *A night to remember* de Cyndy Lauper.

— De când ați fost afectat aici? se interesă Chantal. Nu v-am văzut niciodată până acum.

— Eu nu sunt afectat în nimic, replică Boris, în afară de afecțiunea pe care aș putea, poate, să v-o ofer.

El își mișca genele lungi ale ochilor săi negri:

— Dacă doriți acest lucru, frumoasă doamnă complet goală sub pelerina după ultima modă…

Chantal de Montour reacționă printr-un ușor scrâșnet din dinți, camuflat total de buzele cărnoase, strâns lipite una de alta. Avea o mină tristă. Într-adevăr: o ceată înfierbântată cu spumos de Saumur făcuse gol în jurul instalației de

sonorizare, sub uriașul cort în alb și verde, toți în uniforme bleu care băteau în bleu-petrol.

Toți tinerii s-au tras înapoi consternați de năvălirea taților cuprinși de euforia baltică. Ceea ce se cânta acum data de o sută de ani, de o mie de ani. Vechea fanfară, cu trompetă de cavalerie, care dădea deșteptarea la Saumur.

La ora șase dimineața, cu trompeta, când, înainte de război, toate străzile orașului răsunau de zgomote în patru timpi – sunetul delicat al copitelor cailor pursânge îndreptându-se spre manej.

Sunetul gloriei apuse!

Având supraimprimat zăngănitul scărițelor…

Muzica veche reverbera însoțită de hohotele de râs ale taților, adresate tinerei generații de cavaleriști din Saumur. O muzică răsunătoare.

Chantal de Montour ridică ochii către Boris:

— Dacă ne-am retrage puțin mai deoparte? De cealaltă parte a porților e o livadă.

Urmând-o, Boris remarcă, în trecere, o revistă abandonată, Dumnezeu știe prin ce întâmplare, pe o masă.

Elle numărul 2271. Având pe copertă o blondă care purta pe cap o chestie amplă de culoare bleu, căreia doar femeile sunt în stare să-i definească textura dintr-o singură privire. Gura, cum se spune, „cărnoasă”. Lentile de contact având aceeași nuanță bleu ca și pălăria.

Subtitlul de pe copertă, cu litere jumătate roz, jumătate albe, era următorul:

Ce fel de femeie sunteți în dragoste?

TEST:

SUNTEȚI DULCE SAU PICANTĂ?

Boris flutura săptămânalul pe sub ochii soției căpitanului de Montour, rămasă acum singură:

— De fapt, în dragoste sunteți dulce sau picantă?

Chantal nu-i răspunse nimic, mulțumindu-se să-l tragă de braț cu mâna stângă scoasă de sub pelerina ei de satin bleu. Ajunseră în livadă. Se auzea destul de aproape nechezatul unui cal. Pe șoseaua națională 152 baletul camioanelor grele

se potolise. Stația de amplificare devenise un zgomot suportabil.

Chantal se sprijini cu spatele de un zid de tuf calcaros.

— Iartă-mă, zise ea, cu figura devastată de dorința de a fi iubită sub ultimele raze de lumină ale serii de vară pe malul Loirei, dar te vreau. Acum…

Se lăsă în genunchi în iarbă. Liliecii începeau să le dea târcoale. Chantal își scoase de pe cap pălăria de pai și își descheie pelerina de satin bleu. Și rămase complet goală, așa cum presupusese acest invitat misterios care avea șlițul deja bombat. Goală stând în genunchi.

Gura lacomă așteptând.

La treizeci de metri de recepția unde răsunau hohote de râs.

Ea deschise cu aviditate pantalonii lui Boris.

— Dumnezeule, șopti ea. Ești enorm… Știam asta. Ah, o știam…

Boris se trase înapoi, cu iataganul balansând afară din pantaloni ca țeapa unui armăsar prezentat la târgul de vite.

— Nu aici, zise el. La tine. Vom merge la tine.

Chantal de Montour își ridică privirea spre el:

— Nu vrei un aperitiv?

Boris clătină din cap:

— Nu. Mergem la tine.

Chantal vibra din tot corpul:

— Tu ești un adevărat bărbat. Tu știi să faci femeile să aștepte…

Își trase pelerina pe ea:

— Ești cu mașina sau o luăm pe a mea?

Boris o ridică de braț. Militărește.

— O luăm pe a ta, dacă nu ai nimic împotrivă.

Odată ajunși în parcare, el scoase o hârtie din buzunar și mâzgăli pe ea un mesaj pentru Aimé.

Scuze. Sunt pe mâini bune. O să-ți explic.

Introduse mesajul împăturit în două sub ștergătorul de parbriz de la autoturismul model 405 închiriat de ei.

VIII

— Autoturismul Renault 5 o luă pe Quai Camot și vira la stânga pentru a se înscrie pe bulevardul Maréchal-Juin, apoi pe bulevardul Benjamin-Delessert, trecând pe lângă Școala Armatei de blindate și a Cavaleriei: strada centrală din Saumur, d'Orléans, are sens unic, de la sud la nord. Renault-ul 5 își continuă drumul, ajungând în Piața Verdun. Chantal de Montour parcă în fața unei vechi case impozante.

— Uf, am avut noroc să găsesc un loc chiar în fața…

Ea deschise geanta și scoase un set de chei.

— Du-te și deschide, te rog. Eu nu voi ieși din mașină decât atunci când voi fi sigură că nu mă vede nimeni.

Boris zâmbi apucând cheile, apoi coborî. Treizeci de secunde mai târziu el studia cu atenție împrejurimile:

— Poți să vii.

— Frumoasă casă, aprecie Boris, odată ajuns în salon.

El studia mobilierul. Comode și fotolii Louis XV amestecate cu canapele uzate. Mobilă de familie, precis… Pe comoda din dreapta era o fotografie. Un ofițer călare, în uniformă neagră cu nasturi aurii și bicorn pe cap.

— Soțul tău?

— Da, răspunse Chantal îndreptându-se spre micul bufet-bar.

Ea se debarasase de pelerină îndată ce intrase în casă și era atât de frumoasă că-ți venea s-o violezi imediat. Sânii plini, cu sfârcurile deja tari, excitate de dorință, părul bogat și cârlionțat. Și o crupă care n-ar fi intrat niciodată într-un costum de baie, fie el și miniatural. Nu grasă. Musculoasă. O adevărată crupă de femelă.

Se întoarse către el, foarte cambrată:

— Vrei să bei ceva?

Boris dădu din cap:

— Da. Pe tine. Vino aici.

Chantal tresări și se repezi spre el.

— Îmi dai voie să te sug pentru început?

Boris îi făcu semn că da și ea îngenunche între picioarele lui pentru a-l descheia la pantaloni. El o lăsă să facă ce voia, membrul lui țâșnind afară puțin câte puțin, parcă dintr-un simplu reflex.

Era ciudat ceea ce i se întâmpla… Că existau târfe chiar și printre soțiile de ofițeri din Escadronul Negru nu era nimic extraordinar. Curve. Există peste tot. Cele mai „rasate” sunt și cele mai bune. Nu, ceea ce-l „chinuia” în timp ce o lăsa pe Chantal să i-l înfulece lent, cu pricepere, cu gura ei rujată, era un soi de neliniște interioară. OK, el își zicea că, seducând-o pe această arzoaică, el lucra de fapt pentru serviciu: întocmea fișa informativă. Fiind sigur că, imediat după ce vor face amor, Chantal îi va strecura câteva informații utile în legătură cu armăsarii din acest colț de-țară. Și poate, cine știe, o informație privind un anume armăsar, violatorul celor două fiice de ofițeri din Escadronul Negru, dinaintea Christinei de Milagrand, despre care, în paranteză fie spus, el aflase cu puțin timp în urmă, printr-un telefon dat de Dumont la hotelul unde erau ei cazați, că fusese transferată la spitalul Salpêtrière.

Nu, în realitate nu numai asta îl făcuse să se lase pradă instinctelor – pentru că Chantal era aceea care făcea jocurile, nu el.

Era intuiția.

Un fel de al șaselea simț pe care el îl avea. Îl deprinsese de-a lungul anilor, în cadrul lui Brigade Mondaine – capacitatea de a asculta. O însușire ciudată și inexplicabilă care îl face să schimbe brusc direcția în cursul unei anchete. Pentru a o alege pe ultima la care te-ai fi gândit în mod logic.

Și care s-a dovedit de atâtea ori a fi direcția cea bună, de-a lungul multor ani, încât Boris a ajuns să creadă ceea ce îi repetau Mémé și Baba – acest sărman Baba, aflat în plină criză de oreion, dar trebuia s-o facă și pe asta din moment ce este șeful unei brigăzi specializate în probleme de sex – și anume că are fler.

Și că trebuia să se lase condus de acest fler.

Menghina dură și tandră în același timp a buzelor lui Chantal avu o contracție bruscă ce era cât pe ce să-l facă să ejaculeze în gâtul ei, în jeturi tot atât de puternice, precum cele ale apei într-un apeduct.

Chantal se retrase cu blândețe.

Strângând cu ambele mâini – ca o adevărată profesionistă a felațiunii – atunci când se ivește o problemă –, testiculele lui Boris. Acesta gemu ușor. Dar Chantal reușise să-l împiedice să „pornească” prea devreme.

La doi metri de ei, soneria telefonului zbârnâia.

— Sunt sigură că e Gérard, zise Chantal. Mă sună de la Viena pentru a verifica dacă m-am întors cu bine de la petrecere.

Boris o prinse de încheietura mâinilor.

— Te înșală? insistă el.

— Bineînțeles… De comun acord. Și eu i-o plătesc cu vârf și îndesat, după cum vezi. Dar el vrea să știe. Este un nătărău. Toți bărbații sunt niște nătărăi.

Se desprinse din mâinile lui și se târî spre telefon, oferindu-i fesele.

Ridică receptorul:

— Alo! Gérard… Ah, tu ești, Philippe…

Se așeză direct pe carpeta veche și uzată de salon militar, căci solda ofițerilor de azi nu le mai permite acestora „să-și țină rangul”, alături de canapele, covoare și mobilier vechi ce constituiau moștenire de familie.

Chantal aruncă o privire fugitivă spre Boris. Nu spre fața lui, ci spre membrul în erecție completă pe care a trebuit să-l abandoneze.

— Ascultă, Philippe, îmi pare rău. Nu mai este posibil…

Ea ridică din umeri, ceea ce făcu să i se balanseze sânii tari de femeie pasionată de sex.

— Ce?… Tu o să pricepi până la urmă?… Nu sunt singură… Cine?… Ei, asta nu te privește…

Aruncă din nou o privire piezișă către Boris:

— Tot ce pot să-ți spun este că el este la fel de mare ca și

tine.

Izbucni într-un hohot de râs:

— Evident, în ce privește scula, idiotule. Dar nu numai din punctul ăla de vedere. E și foarte lungă, depășește cu mult cincisprezece centimetri… Ascultă… încetează cu tâmpeniile! Îți interzic să vii aici, eu sunt pe cale să-i fac o pipă unui tip care nu este de aici și tu mă agasezi cu scenele de gelozie. Regret, dar nu-ți aparțin.

S-a produs o explozie vocală în receptor: Chantal l-a depărtat de ureche. Boris zâmbi:

— Un amant care își are locul lui atunci când soțul tău e plecat?

Chantal își lipi palma de receptor:

— Da. Unul dotat ca și tine. Ca un cerb… E pe cale să-mi facă o criză de gelozie…

Își apropie gura de receptor:

— Încetează, te rog, cu prostiile! Trebuia s-o fi făcut mai demult. Tu nu ești singurul care are o sculă infernală… Dacă ai vedea-o pe cea pe care începusem s-o pipez înainte să telefonezi tu!

«Și, în plus, e complet dreaptă. Nu ca a ta, care trage spre stânga. Absolut dreaptă! Nu e nevoie să ții capul pieziș ca s-o sugi!

Boris își cercetă șlițul. Din pură curiozitate. OK, nu pierduse nimic din vigoarea de la douăzeci de ani. Sculă abandonată. Sculă neglijată pe durata unei convorbiri telefonice. Dar tot ca parul, gata de acțiune. Țeapănă ca un catarg de artimon.

Pe jos, curva stilată, șezând pe vine, în pielea goală pe carpeta ei, repeta pentru a nu știu câta oară că astă seară nu e posibil. Dar pentru mâine, de acord. Da, mâine seară… Dar nu aici… La el, la Philippe. OK? OK!

Puse receptorul în furcă.

— Tu ești într-adevăr curva din Nancy! glumi Boris.

Chantal porni în patru labe către el:

— Ia spune-mi, nu ți-ai pierdut din forță, tu…

Ea redeschise gura de regină a pipei:

— Amărâtă… șopti ea cu o sinceritate subită. Ce bună e o sculă ca asta!

Boris, cu degetul arătător sub bărbia ei, o opri din mișcare chiar în momentul când ea se pregătea să înghită cu lăcomie această strașnică chestie umflată cu sânge gata să explodeze, pe care o posedă unii bărbați.

— Cine e Philippe?

Chantal ignoră întrebarea, cu limba întinsă spre glandul în erecție.

Arătătorul lui Boris îi înălță capul puțin mai sus, imperativ.

— Te-am întrebat ceva…

Chantal se trase înapoi, având în ochi o expresie de regret vecină cu disperarea.

— Te interesează numele?

— Da.

Ea își înghiți saliva:

— De ce?

— Eu sunt ziarist, asta-i tot.

Chantal sorbea încă din ochi glandul oferit. Bomboana miraculoasă descoperită astă seară. Și ea cedă.

— Este un celebru cavalerist, zise ea.

— Și mai departe? insistă Boris. Cum îl cheamă?

— Durtal…

Pe fața lui Boris trecu un zâmbet fugitiv:

— Acum suge-mă bine. Dar bine!

Pe fereastră, printre perdele, se vedea castelul Saumur iluminat, uluitoarea fortăreață distrusă de douăzeci de ori și de douăzeci de ori reconstruită pe promontoriul abrupt. Rândunicile ciripeau continuu prin copacii din Piața Verdun. Mijeau zorile, albind draperiile. Iar aici nu erau decât doi trăsniți: unul de sex masculin, altul de sex feminin, înlănțuiți de-a latul unei canapele, într-o moleșeală ce i-a cuprins pe amândoi înainte de a se năpusti încă o dată unul în celălalt.

Un bărbat seducător. O femeie cu vino-ncoa. Înzestrați și unul și celălalt cu acea sănătate de fier datorită căreia cu cât fac dragoste mai mult, cu atât au mai multă forță pentru a se

iubi din nou. Două mașini sexuale în perfectă armonie în salonul unei case de ofițer.

Chantal se întoarse brusc:

— Ți-a mai rămas cu ce să lipești un timbru? zise ea cu voce guturală.

Boris făcea pe miratul. El înțelesese deja tot, văzând poziția ofrandei:

— Încă o mârșăvie de-a ta, nu?

Târfa așezată în patru labe pe canapeaua din față se cambră, jucându-și fesele:

— Vreau în cur!

Făcu o pauză:

— Te rog…

Boris se ridică pentru a cerceta cu mâna o zonă precisă.

— Ei bine, constată el, tu ai acumulat experiențe în toate felurile!…

Chantal, pe canapeaua ei, își depărta frenetic fesele cu ambele mâini:

— Vreau în cur, te rog! Numai așa îmi place. Numai așa…

Telefonul așezat pe măsuța joasă începu să sune. Chantal își ridică fesele la maximum, ținându-le în continuare depărtate cu ambele mâini.

— Răspunde, oricine ar fi, zise ea cu vocea înăbușită în pernă. E soțul meu în mod sigur și nu-i nicio problemă. Știe că asta e ora la care prefer să fiu regulată în cur. De el când e aici.

Ezită o clipă, apoi zise:

— De Philippe când e el plecat… El sună întotdeauna la ora asta. Răspunde, te rog. Asta face parte din jocul nostru, al meu și al lui, înțelegi?…

Ea își deschidea fesele cu ambele mâini, frenetic, în lumina tot mai clară a zorilor, gemând repetat al său „te rog” în timp ce soneria telefonului continua să sune imperios alături de ea.

Boris gândea că cel de la celălalt capăt al firului va lăsa telefonul să sune ore întregi dacă trebuie. Încruntă din sprâncene: aici e o nebunie totală sau ce? Fete violate de un

monstru care nu-și alege drept victime decât fiice de ofițeri din Escadronul Negru!… O soție de ofițer, tânără și frumoasă, campioană a felațiunii dublată de o campioană a sodomiei!

Și un nebun cu sculă de armăsar aflat în libertate!…

Înainte de a ridica receptorul, el scoase un Kleenex din buzunar și îl lipi pe receptorul telefonului. Dintr-un reflex de polițist prudent până în cele mai mici detalii. Plus că la celălalt capăt al firului s-ar putea să identifice vocea care îl interesează pe el… Mai degrabă nu…

— Alo!

La celălalt capăt al firului vocea era calmă. Și limpede.

Gravă.

Virilă.

— Ai ezitat un timp, Domnule necunoscut…

Un râset prostesc…

— Înțeleg… Chantal are un cur infernal. E greu să te desprinzi din menghină, nu-i așa?

Interlocutorul trebuie să fi fost beat. Delira. Debita cu o voce cleioasă detalii tehnice abominabile, dintre care singurul care se poate relata este cel referitor la „diametru”. „Diametrul deschiderii”, desigur.

Boris depărta lent receptorul de ureche.

— Cine sunteți?

Un moment de liniște la celălalt capăt al firului, apoi se auzi:

— Ce te roade grija? Ea e pe canapea, nu-i așa? Își desface fesele cu ambele mâini, știu… Băftosule…

Boris aruncă o ocheadă spre trăsnită care ședea cu genunchii depărtați, pe catifeaua tocită a canapelei – imitație Louis XV, cumpărată cu preț redus –, mobilier îmbrăcat în catifea înainte de Revoluția din 1789, pe care soțiile aristocrate se dăruiau soților lor aristocrați. Sau amanților.

— Cine sunteți? întrebă el. Soțul sau amantul?

În receptor se auzi un rânjet:

— Nu asta e problema… Eu sunt doar un tip care o

regulează în mod curent. Poate soțul… Poate amantul… Asta nu vă privește…

Se lumina de ziuă, rândunicile se dezlănțuiau afară. Și Chantal era acolo, la dispoziția lui, mută. Așteptând…

Boris își trecu dosul mâinii peste buze:

— Tot ceea ce e clar pentru mine, zise el, este faptul că eu sunt aici și nu dumneata…

Of, Doamne!… De ce nu avea el aici un mijloc de înregistrare a vocii de la celălalt capăt al firului? Vocea celui care sunase! Vocea celui care „vede” prin telefon!

Vocea care îi spunea cu furie ceva lui Boris, chiar dacă era deformată de exaltare.

— Nu sunteți decât o pasăre călătoare, reluă vocea. Atât. Și curățați hornul accidental. Nu reprezentați decât o ocazie pentru ea. O dragoste la prima vedere. Nimic mai mult.

Boris se concentra asupra timbrului vocii…

Monologul de la celălalt capăt al firului continua și era evident că devenea interminabil. Tehnic. Detaliat. Abominabil. Și – în timp ce Boris asculta asta – cu ochii fixați pe obiectul comentariului: Chantal, în continuare cu fesele oferite cu ambele mâini, în lumina care inunda deja salonul, o nouă zi bună în dulcea «Grădină a Franței». Și cu strigăte din ce în ce mai frenetice ale rândunicilor în Piața Verdun!

Piuitul matinal al acestor păsări călătoare, anotimpul de vară în ținuturile noastre care nu și-au imaginat niciodată o altă manieră de a face dragoste decât cea normală. «Reproducerea» în mod exclusiv.

Departe de ceea ce specia umană numește „deviație”…

Boris oftă prelung:

— Sunt sătul până în gât de porcăriile dumitale, zise el. Oricine ai fi, salut…

Puse receptorul în furcă:

— Chantal?

Târfa își depărta fesele la maximum.

— Penetrează-mă, bolborosi ea. Repede. Nu mai rabd să aștept. Acum!

Boris se opri în mijlocul Pieței Verdun și își aprinse o țigară Gallia. Sus, în dreapta, se zăreau jaluzelele trase ale salonului unde el petrecuse o noapte nebună.

Apoi porni pe jos, fără ca măcar să încerce să găsească un taxi ipotetic pentru a se întoarce la hotel. Era absorbit de gânduri.

În urma lui, o nebună care se va scula de pe canapea cu un gust de fiere în gură.

În fața lui, străzi de provincie aliniate, adormite încă. Apoi podul Thonet. Șoseaua națională 147 și panourile indicatoare: direcția Chalet, Poitiers, Niert, la alegere.

Uriașul atlet matinal își continuă drumul său fără a se lăsa tentat de toate aceste false direcții. Apoi se opri, obosit, la intrarea într-un motel, în fața căruia era parcată mașina lor închiriată, pe care acest vechi complice al său, Aimé Brichot, o adusese la liman.

Strecură în fanta ușii cartela din material plastic, perforată într-un anumit mod. Era valabilă. Ușa se deschise.

Intră în camera intimă de hotel, unde micuțul chel, fără ochelarii cu lentile de miop, respira cuminte pe patul identic cu al său.

Boris se dezbrăcă încet. Aliniindu-și pantofii sub scaun cu șosetele deasupra. Așeză cu grijă costumul pe spătarul scaunului, apoi cămașa. Și cravata. Se strecură între cearșafuri. În dreapta sa, Aimé Brichot continua să doarmă liniștit.

Ceasul de mână indica ora șase și treizeci de minute.

— Mémé!

Micuțul chel, dormind dus lângă el, nu reacționă.

— Mémé! insistă Boris.

Lumina zilei își strecura razele pe sub perdele, începeau să se facă auzite primele glasuri ale femeilor de serviciu din motel.

— Mémé! strigă Boris imperturbabil, am de discutat cu tine, grasule…

Micul chel se rupse din somn:

— Ah… te-ai întors…

Aimé Brichot își căuta ochelarii pe noptieră. Era atât de cald în cameră că îți venea să deschizi toate ferestrele.

— Da, murmură Boris. Îmi pare rău că te-am sculat, dar e ceva important.

Aimé Brichot se ridică în coate.

— Te ascult, bolborosi el. Te ascult cu atenție…

Boris se uita fix în tavan, gata să adoarmă, cu ochii pe jumătate închiși.

— Știu cine este, Mémé. Am vorbit cu el la telefon. Ține-te bine de cearșaf. Sunt sigur că i-am recunoscut vocea. E locotenentul Durtal…

— Ești sigur de asta, absolut sigur?

Își lăsă capul pe pernă. Boris adormise deja…

Respirând calm.

Practic fără zgomot.

Ca un prunc.

IX

La ora șapte fix, Cosette bătea la ușa camerei, ținând platoul cu micul dejun în mâna stângă, cu cafetiera aburind, bolul, zaharnița și cele două cornuri rituale.

Niciun răspuns. Bătu din nou, de data aceasta mai tare: se auzea un sforăit puternic de cealaltă parte a ușii. Nimic deosebit: aseară stăpânul a băut mult. Și, desigur, el s-a purtat foarte urât cu ea punându-i în gură o zăbală de cal înainte de a o apuca de șolduri și de a o lucra metodic.

Creierul ei, a cărui dezvoltare se oprise la o vârstă încă infantilă, începu să funcționeze la întreaga capacitate de care era în stare. Ce trebuia să facă? Să aștepte sau să-l trezească pe Domnul? Să-i respecte somnul? Dar instrucțiunile – el repeta mereu acest cuvânt prea complicat pentru ea – cereau ca ea să-i servească micul dejun la ora șapte «fix». Deci nu trebuia să ezite. Ci să intre. De altfel, cafeaua se va răci curând și Domnul o voia fierbinte.

Cosette apăsă pe clanță. Inima îi bătea puternic. Apoi se opri puțin: lumina inunda camera prin fereastra mare cu giurgiuvele Renaissance, fereastră tăiată direct în tuful calcaros al falezei, și îl văzu foarte bine pe stăpân. Lungit cu brațele în lateral, îmbrăcat și cu pantofii în picioare, pe cuvertura patului pe care nici măcar nu l-a desfăcut atunci când a căzut lat. Pe noptieră erau o sticlă de whisky goală pe trei sferturi, o scrumieră înțesată cu mucuri de cigarillos.

Cu acest surprinzător simț ai observației, propriu retardaților, în legătură cu obiectele, singura lor lume, întrucât lumea gândirii, a conceptelor, abstracțiunii le este complet străină, Cosette continua să memoreze totul.

Cămașa descheiată pe pieptul puternic, săltat în ritmul febril îl respirației. Broboane de transpirație pe față. Mâinile întinse în lateral, palmele desfăcute, degetele agitate de un tremur nervos. Și acest sforăit unsuros și aspru în același timp, un soi de horcăit animalic ieșindu-i sacadat din gât.

Și apoi: pe tăblia a ceea ce se numea, pare-se, «birou»,

această fotografie. Fotografia unei fete în rochie de gală. Mereu aceeași poză. Pe care Domnul o sorbea îndelung din ochi. Apoi «carnețelul» deschis. Cu niște semne misterioase, indescifrabile pe pagina dublă pe care vântul pornit de departe o flutura. Afară, cinci sau șase păsări care se ciuguleau continuu sub aripă, care nu vin aici decât vara și pe care oamenii le numesc «rândunici», ciripeau pe cablurile electrice de pe marginea șoselei. În sfârșit, dacă erau cinci, șase ori mai multe, asta Cosette nu putea să precizeze: Domnul binevoise să-i «explice» într-o zi (ce voia să însemne asta: a explica?) că, întrucât avea câte cinci degete la fiecare mână și poseda două mâini, ea putea deci să ajungă să numere până la zece. Și chiar până la douăzeci (ce înseamnă: douăzeci?), întrucât avea câte cinci degete și la picioare. Cu «degetele de la picioare», ea pricepea. Niște chestii mici și cu gheare care o dureau atât de tare iarna când ieșea să bușumeze iapa lui Domnul. Pentru că ea umbla în picioarele goale tot timpul anului. Îi degerau buricele degetelor în iernile cu zăpadă multă…

Cosette introduse toate observațiile făcute în mecanica memoriei sale și un imbold interior îi aminti că i se va răci într-adevăr cafeaua.

Puse platoul pe «birou» și se apropie de Philippe Durtal. Cu degetul arătător atingea buzele stăpânului său.

Buzele care i le mâncau uneori pe ale ei cu o lăcomie frenetică și de neînțeles, încât câteodată îi provoca noaptea coșmaruri și o făcea să se trezească inundată de transpirație în „camera” ei, o veche pivniță fără ferestre, în partea din fund a casei-grotă. Speriată în toiul nopții de mirosul de mucegai și de salpetru: de ce oare Domnul îi mânca buzele? Într-o zi i le va mânca de-adevăratelea? Cu dinții? Cum se mănâncă un biftec? Din carne de vacă. Niciodată de cal[19], niciodată.

— Domnule, murmură ea cu o voce speriată, e trecut de

[19] A deschide o măcelărie cabalină la Saumur sau în împrejurimi înseamnă a avea falimentul asigurat.

ora șapte… Se răcește cafeaua… Domnule… Domnule…

Ea era în pielea goală, așa cum trebuia în fiecare dimineață când îi aducea micul dejun.

Sânii mari, pe care Domnul îi cravașase atât de mult ieri seară, se balansau între brațe.

Degetul ei arătător continua să mângâie rictusul de unde ieșea un zgomot ca de locomotivă.

— Domnule…

Doza de alcool aflată încă în sângele lui Philippe Durtal – în ciuda orelor de transpirație atât de intensă încât cuvertura patului era udă sub el, chiloții i se lipiseră de șale, râuri de transpirație urât mirositoare îi curgeau pe la subsuoară era aceea în care el încă naviga lungit tot în cruce pe pat, ca un vapor beat prins într-un vârtej cu toate parâmele nelegate.

Și cu inima bătând să-i sară din piept.

Zăcea în pat exact ca un soldat împușcat mortal.

Buimac de alcool, la ora când rândunicile ciripesc afară pe firele electrice, când caii încep să tropăie în boxe, la ora când se transpiră și mai intens întrucât razele soarelui pătrunse pe fereastră ajung acum chiar pe pat, este suficient un lucru nesemnificativ pentru a ieși din coșmar ca vântul de forța douăzeci când trece la Capul Horn printr-o scobitură de numai cincisprezece metri.

Uneori, coșmarul lui Philippe Durtal era destul de simplu: o fiică de ofițer superior din Saumur, o anume Geneviève de Chainois, în genunchi în fața lui, cu parura din flori de portocal, semn al virginității, pe cap.

În rest, complet dezbrăcată.

Abia se căsătoriseră. O căsătorie pompoasă. Tot Saumurul participa la nuntă.

Ei o vor șterge „englezește”, ca toți tinerii căsătoriți care se respectă. În direcția Orly. Pentru a petrece cincisprezece zile din luna de miere la un club din insula Maurice.

Și apoi, așa deodată, Geneviève se hotărî în camera unde ea își petrecuse copilăria și unde acum îi ceruse să se întâlnească în timp ce ea își schimba ținuta să-i «facă o

pipă».

Ea, „fecioara”.

Ea, Geneviève de Chainois! Cea adorată! Cuprinsă de o dorință excesivă! Și al cărei tată îl refuzase atunci când ceruse mâna fetei.

Hm… Coșmarul tindea să devină un adevărat coșmar. Inima lui Philippe Durtal ajunsese la un număr incredibil de bătăi pe minut, la limita supraviețuirii!

Cosette zâmbi: Ah… Când îi mângâi buzele, Domnul se simte mai bine…

O idee vagă o străbătu ca un fulger: dar ce toantă era! Cel mai bun mijloc de a-l trezi pe Domnul era să-i facă ceea ce el numea o «pipă». De ce acest termen? Ce legătură are o pipă în care se pune tutun cu ceea ce «Domnul» numea o «pipă»? …

Ea se aplecă deasupra șlițului și începu să-l deschidă.

Ce ciudat, își zicea inconștient Philippe Durtal… Credeam că visez… Dar nu visez… Geneviève îmi face o pipă! De-adevăratelea!… Dumnezeule, ce fericire! Înseamnă c-am luat-o de soție! E adevărat! Ea mi-o suge, fecioara! Mi-o suge fantastic! Am avut-o! Tatăl ei a fost de acord să mi-o dea! Am intrat în familia Chainois. Nu mai sunt Durtal din Chênehutte. Intru într-adevăr în club! Marea familie mă acceptă, în sfârșit!

Toată problema pentru Cosette, de acum înainte, era de a putea ține gura deschisă: membrul celui care sforăia duhnind a alcool prin toți porii era mai mare ca niciodată. Ea avea lacrimi în ochi, ca de fiecare dată când se sforța să atingă cu buzele țesătura pantalonilor. Domnul încetase să mai sforăie și își ținea ambele mâini pe piept, cu palmele apăsate pe inimă. Afară, rândunicile se dezlănțuiau asupra puilor.

Philippe Durtal se trezi exact ca un călăreț aruncat din șa atunci când calul refuză să sară un obstacol:

— Ce este? Ce faci?

Se ridicase în coate, cu ochii rătăciți, roșii din cauza

alcoolului îngurgitat în seara precedentă.

Cosette își înălță capul, cu limba lipită în continuare de baza glandului violet.

— O pipă, Domnule… O pipă pentru a vă trezi…

Philippe Durtal își trânti capul pe pernă… Ah, nu. Totul n-a fost decât un vis…

— Hai, zise el, ești o fată de treabă. Continuă…

Philippe Durtal își fricționa capul. Doamne, cât de tare se îmbătase… Tâmplele îi zvâcneau încă. Și avea limba grea ca o placă de gresie. Dar cel puțin îi făcuse bine această pipă semnată Cosette. El și-a descărcat în jeturi prelungi, până în străfundul gâtului ei, tot veninul său imbecil.

Geneviève de Chainois e inaccesibilă…

Chantal, ieri seară, era cu un tip care era ca și el în ceea ce privește mărimea sexului. Un rahat, cine o fi fost! Dar cine era? Astă seară el avea întâlnire cu ea. O va face să-i spună adevărul.

Prin fereastră o auzea pufăind pe Milady, a cărei boxă era foarte aproape. Iapa pe care Cosette o ștergea acum, o spăla, o țesăla. În pielea goală ca și iapa.

Philippe Durtal își consultă nervos ceasul de mână. Un model special, obținut printr-o combinație: cadranul reprezenta un pursânge sărind un obstacol, cu un cavalerist, îmbrăcat în uniforma Escadronului Negru, călare. Erau oameni în Saumur capabili de josnicii pentru a obține așa ceva…

— Hm… Aproape ora opt. Am întârziat. Tâmplele continuau să-i zvâcnească puternic.

Își luă cravașa de cavalerie de pe birou. Și dădu la o parte cu mâna, parcă pentru a-și calma nervii, perdeaua de la camera sa. Apoi se așeză în fața biroului, făcând să scârțâie sub el scaunul Louis XV, atât de brutal se trântise. Și se cufundă în studiul unei serii de fotografii pe care numai el le vedea.

O poartă. O casă somptuoasă, tipică pentru Saumur. O fereastră…

El se concentră asupra paginilor unde era deschisă agenda sa. Restudiind, pentru a nu știu câta oară, notele de la un „reportaj” cizelat îndelung. „Ora opt. Tatăl pleacă în fiecare zi la ora opt. Ora nouă și un sfert. Este ora la care mama pleacă la cumpărături”. Și „reportajul” continua. Tot orarul cotidian al unei familii de ofițer din Saumur. Plus descrierea tehnică a broaștei de la intrare. Și planul camerelor. Cu locul ocupat de fiecare obiect de mobilier.

Philippe Durtal închise totul și se ridică pentru a se duce, încă o dată, să se prindă cu ambele mâini de fereastra camerei. Acolo jos, apele Loirei păreau de plumb lichid. Plumb de un bleu bătând în azuriu. Niciodată, parcă, nisipul de pe malul fluviului nu fusese atât de auriu.

Își luă capul în mâini:

— Nu mai pot… Trebuie să-i pun capăt… Repede…

Se întoarse și se duse să se trântească pe pat.

— După aceea Inshallah[20]… Inshallah, fie ce-o fi…

Un sughiț brusc făcu să-i vină în gât aproape un clondir de fiere și drojdie din seara precedentă. De acid pur, jeturi de acid intern. Un amestec abject pe care el începu să-l vomite pe cuvertură, având parcă șocuri electrice pe șira spinării, ca unul care are rău de mare și își dă drumul dintr-odată, n-are importanță unde, cu un singur gând: să se termine o dată pentru totdeauna. Să nu mai existe. Să dispară. Pentru totdeauna…

Philippe Durtal își înghiți ultimul sughiț și se ridică în coate.

Trezit din beție.

Simțindu-se din nou vioi.

O muscă începu să dea târcoale deasupra vomei de pe cuvertură. El o vână din zbor și o strivi în palmă.

— Dar înainte de asta o să-mi reglez conturile…

Apoi se îndreptă spre fereastră:

— Cosette! Aici… Imediat!

---

[20] Voia Domnului (n. tr.)

X

Micii ochi posomorâți ai colonelului Morand se înăspriră în deschizătura ciudat de asiatică a pleoapelor.

— Care sunt noutățile despre cele trei victime? Cam aceleași, din păcate. Fiica lui Bouchard este vindecată, cum să zic, din punct de vedere… tehnic. Dar moralul continuă să șchiopăteze. A trebuit s-o trimită la o clinică specializată. Fata lui d'Urieux își revine mai repede. Seamănă la caracter cu tatăl ei. Un tonus mult mai bun. Jos pălăria…

Suspină:

— În ceea ce o privește pe Christine de Milagrand, pronosticul este în continuare pesimist. În ce privește moralul, nici să nu mai vorbim. Este îndopată cu tranchilizante. Ca și Fabrice la Varanterie…

Prin fereastra deschisă a biroului se auzeau, ca de obicei, zgomotul copitelor și nechezatul cailor. Era sfârșitul după-amiezii, ora la care caii erau duși la grajduri.

— Știți, reluă colonelul Morand, că despre toată chestia asta încep să se vorbească vrute și nevrute printre ofițerii mei? Nu atât despre fiica generalului de Milagrand și tânărul Fabrice. La urma urmei, s-a terminat anul școlar. E foarte plauzibil acum că sunt „în vacanță".

«Doar micuța Bouchard a dispărut din 28 ianuarie și d'Urieux din 15 aprilie…»

E greu să înghiți în continuare explicațiile oficiale atât pentru una, cât și pentru cealaltă. Mai ales cu niște părinți care nu mai pot continua să joace această cumplită comedie a tăcerii pe care le-au impus-o anchetatorii…

Dădu nemulțumit din cap.

— Și în ce vă privește, domnilor, tot nimic? Nici cel mai mic indiciu?… Școala noastră nu mai are secrete pentru voi și voi n-aveți nici cea mai mică idee despre vreo pistă posibilă?

Boris evita să-l consulte din priviri pe Aimé. Înainte de a solicita o întrevedere cu colonelul, ei se puseseră de acord în

privința căii de urmat: mucles și gura cusută în legătură cu ideea pe care o au și chiar mai mult, în legătură cu ceea ce ei discutaseră începând din această dimineață. Era prea șocantă ipoteza lor, prea surprinzătoare.

A-i vorbi despre aceasta acum colonelului însemna să-și asume un dublu risc. Mai întâi riscul de a fi luați drept nebuni: cum să-l faci să înțeleagă pe cineva care este de meserie, pe cineva care n-are neapărat un creier „sucit" de polițist, de ce te agăți cu prioritate de o intuiție și nu de alta? În al doilea rând, riscul ca nu cumva colonelul să-și schimbe atitudinea față de cel la care se gândeau ei. Prin urmare, riscul de a pune suspectul în gardă. Și de a face să eșueze întregul plan.

O teribilă „lovitură de maestru" și, în același timp, simplu ca bună ziua. Așa cum se întâmplă întotdeauna într-o anchetă a poliției.

— Îmi pare rău, domnule colonel, zise Boris, dar trebuie să vă mărturisesc că suntem tot în punctul mort.

Clătină din cap:

— De fapt, minți el, am ajuns să nici nu mai știm dacă e vorba despre cineva de aici. Ori că ar putea fi oricine, începând de la primul rândaș la cai până la cel mai bun dintre călărețiii dumneavoastră. La urma urmei, nu-i așa?, doar în serviciile veterinare ale dumneavoastră se poate găsi această faimoasă Ketamină de adormit caii. Și tot aici și fetele de violat... În regiune toată lumea călărește! Mi-ați spus-o chiar dumneavoastră!

— Totuși, insistă colonelul Morand, există această mănușă din piele de câine și acest nasture auriu...

Boris își depărta mâinile într-un gest larg:

— De acord, dar dacă era o capcană? Dacă au fost lăsate acolo special pentru a ne pune pe o pistă falsă?

— E foarte posibil, reluă colonelul, dar atunci de ce de fiecare dată e vorba despre fiica unui ofițer din Escadronul Negru? Și de fiecare dată fiica unui ofițer superior?

Boris rămase tăcut o clipă:

— Ei da, domnule colonel, dumneavoastră reveniți, ca și

noi, la această constatare unică: nu poate fi vorba decât de o răzbunare internă din Escadronul Negru. Dacă v-am vorbit despre mănușă și nasture, despre o eventuală punere pe o pistă falsă, nu a fost decât pentru a vă face să vă dați singur seama că numai aici la dumneavoastră, și nu în altă parte, trebuie să-l căutăm, din păcate.

— Din păcate, da… zise colonelul cu o voce spartă.

Își înălță capul, palid la față:

— Credeți-mă, am examinat toate fișele oamenilor mei, toate notele. N-am găsit nimic care să poată justifica o asemenea oroare în spiritul de răzbunare față de un superior. Nimic. Nici în rapoartele privind viața privată. De acord, mulți dintre călăreții mei sunt niște fustangii, dacă îmi permiteți expresia, dar de aici și până la a trage niște concluzii nebunești… Un om din lumea cailor, știți, e un om sănătos. Din toate punctele de vedere.

Boris îl studie dintr-o privire. Colonelul era o forță a naturii. Aimé îl fotografiase adineauri la manej, în timp ce îi venea de hac, magnific, unui mânz anglo-arab ce nu fusese niciodată încălecat până atunci și pe care voia să-l „îmblânzească” el însuși în prezența lor.

Și scoțând brusc, în momentul triumfului dresurii, un hieaaa!… aproape animalic de credeai că explodează geamurile manejului!

— Dacă îmi permiteți, domnule colonel, reluă Boris, noi i-am studiat bine pe toți invitații de la cocteilul de aseară. Dumneavoastră n-o să-mi purtați pică, desigur, pentru constatarea că Escadronul Negru trăiește oarecum sub un clopot de sticlă. Ca și «Regala[21]», de exemplu, sau piloții de vânătoare.

— Exact, admise colonelul. Și văd încotro bateți: problemele de viață privată. Și eu m-am gândit la asta, desigur, și i-am căutat – eu personal și în secret – pe locotenent-coloneii Bouchard și d’Urieux, ca și pe generalul

[21] Marina Militară, în opoziție cu Marina Comercială, numită «Mar-Mar».

de Milagrand, și le-am cerut la toți trei să-mi spună pe cuvânt de onoare adevărul, și anume dacă există cineva în Escadronul Negru care să aibă un motiv suficient de puternic pentru ca să facă așa ceva. N-am luat-o pe ocolite cu întrebările. I-am pus în cauză pe fiecare dintre ei, pe soțiile lui Bouchard și d'Urieux, întrucât Milagrand este văduv de foarte multă vreme. Și pe fiicele lor, de asemenea.

«Ei au înțeles perfect inițiativa mea și toți trei mi-au jurat pe cuvânt de onoare că nu bănuiesc pe nimeni.» Și adaug că ei au jurat perfect conștienți de consecințele unei minciuni sau ale unei omisiuni posibile: niciunul dintre ei nu dorește ca pe listă să se adauge o nouă victimă.

Boris se înclină:

— Evident. Ar fi fost criminal din partea lor să vă ascundă ceva. Și eu știu ce înseamnă cuvântul de ofițer. E sfânt.

Fu rândul colonelului să se încline.

— Mulțumesc… Bun. Ce intenționați să faceți acum? Să abandonați cercetările?

Boris înălță capul:

— Nu se pune problema. Singura noastră problemă, una tehnică, este de a face să dureze pretinsa noastră anchetă jurnalistică. Or, locotenentul Durtal este foarte iute. Grație ajutorului său constant și atent, practic am conturat deja reportajul nostru. De fapt, în calitate de „ziariști" nu mai avem mare lucru de făcut aici înainte de a reveni, desigur, la sfârșitul lui iulie pentru paradă.

Morand făcu o mutră supărată:

— Nu, trebuie neapărat să rămâneți. O să găsim o posibilitate… Știți ce? Mâine va fi o repriză specială de pregătire pentru paradă. Nu puteți să pierdeți o asemenea ocazie.

Boris dădu din mână:

— Aa! Asta ne permite deja să câștigăm o zi…

Se întrerupse o secundă:

— De fapt, domnule colonel, tot în această ordine de idei, nu ați putea face uz de influența dumneavoastră pe lângă locotenentul Durtal pentru a ne acorda o favoare la care se

cam codește? Din pură modestie, eu îl înțeleg foarte bine. Dar noi ne-am gândit la el pentru acea parte a pretinsului nostru reportaj referitoare la viața unui cavalerist tip. Vreau să spun, viața unui cavalerist din Escadronul Negru care nu trăiește decât pentru cai, celibatar.

Colonelul încruntă din sprâncene:

— Și ce favoare, deci, vă refuză Durtal?

Boris surâse:

— Ei, o favoare simplă: noi am dori să putem descrie interiorul locuinței unui cavalerist exemplar la Escadronul Negru, așa cum e el. Asta-i tot. Evident, e de înțeles că asta îl deranjează puțin; într-un fel înseamnă să-i ceri să pătrunzi în intimitatea sa, dar pentru noi e foarte important. Pentru a descoperi, din „interior”, un om din lumea celor care se ocupă de cai la Saumur.

Colonelul Morand înclină amical din cap:

— Eu vă înțeleg perfect… Ascultă, rezolv eu treaba asta. La ce hotel stați? *Campanile?* Numărul camerei?

Își notă:

— Vă sun într-o jumătate de oră, cel târziu.

Aimé se debarasă printr-o mișcare a umărului de geanta de fotograf și se aplecă pentru a o pune pe bancheta din spate înainte de a se instala în dreapta lui Boris.

— OK, zise el, în timp ce Boris introducea cheia în contact, ca și cum ar fi reluat o conversație întreruptă de vizita la colonelul Morand, tu i-ai recunoscut vocea la telefon când a sunat-o noaptea trecută pe partenera ta de joc.

«Dar atunci a recunoscut-o și el pe a ta!»

Boris zâmbi:

— Nu, Mémé, n-a putut să mi-o recunoască. Nu sunt idiot. Mi-am mascat vocea. Ce credeai tu? Bun. Să reluăm: el este regele seducătorilor, zise el făcând semn cu mâna santinelei care le ridica bariera de la poarta cazărmii.

— Da, recunoscu Aimé. Așa cum este adevărat că Chantal de Montour a ta este adepta jocurilor interzise. Stil sodomizare, ca să folosesc termenul corect. Și totuși! De aici și până la a gândi că el este violatorul e cale lungă! Nu crezi

că împingi lucrurile prea departe? Ți-o repet întruna încă de dimineață: o iei razna! Durtal are privirea sinceră, cinstită, are mutra unui tip așezat și corect, a unui tip normal, ai recunoscut-o tu însuți. Poate că te-ai înșelat în privința vocii! Hai, care-i atuul tău secret? Dacă nu-l ai, atunci totul cade din capul locului. Iar dacă ai unul, nu este corect să mi-l ascunzi.

Era emoționat:

— Și mai rău decât atât, Boris:

Nu este un act amical!

Boris frână la stop:

— Bine, o să-ți spun tot, Mémé. Nu voiam să-ți spun din prietenie, imaginează-ți, înainte de a fi sigur. Dar întrucât insiști…

Se aprinse semaforul verde.

— Ceea ce numești tu atuul meu secret, reluă Boris, este ceea ce mi-ai furnizat tu.

Aimé își holbă ochii în timp ce cu arătătorul își sălta ochelarii de miop pe frunte.

— Oo! Asta-i cea mai tare poantă. Ia zi, puișorule!

Boris încetini la intrarea într-o intersecție: două camioane grele păreau decise să ia intersecția drept un circuit de Formula 1.

— Un reporter fotograf confirmat, cum trebuie să fii atunci când ai obținut prin talent privilegiul de a lucra la o revistă unde fotografiile sunt foarte importante, ca la *Géo*, nu-și înnoadă degetele când vrea să schimbe obiectivul unui aparat Nikon. Dacă te-ai fi văzut… Parcă erai o găină cu cuțitul la gât…

Cele două mașini grele se hotărâseră să-și continue duelul pe Șoseaua departamentală 960 în direcția Cholet. Boris se angaja prudent în intersecție. Alături, Aimé se făcuse mic. Retina îi era invadată de imagini încă proaspete, de ieri după-amiază.

„Mica” sa problemă cu înlocuirea unui obiectiv de 50 cu unul de 28…

Locotenentul Durtal se oferise, „îndatoritor”, să-i arate

locul unde trebuia să apese cu degetul.

— Rahat… murmură Aimé, la puțin timp după aceasta, el s-a scuzat. Avea de dat un telefon…

— Ei, ți-a căzut fisa, zise Boris. Cine a telefonat la *Géo.* După părerea ta, pentru a verifica dacă noi doi suntem ziariști?

Aimé își șterse chelia cu dosul mâinii. Îi transpirase brusc tot corpul:

— Merge… Am priceput… Colonelul Morand a fost avertizat în modul cel mai oficial despre venirea noastră aici sub acoperirea de „ziariști”. Deci nu avea niciun sens ca cineva aflat în subordinea sa la Saumur să-l sune pe redactorul-șef de la *Géo* ca să verifice…

De această dată el scoase un șervețel Kleenex pentru a continua să-și șteargă fruntea.

— Sunt o nulitate, se văicări el. Formidabil… Numai locotenentul Durtal putea să sune… El are o îndoială… Ne-a luat în vizor. Și a telefonat pentru că el este violatorul… Dumnezeule, nu fac doi bani…

Boris opri mașina în fața recepției hotelului:

— Nu-i așa Mémé. Ai avut încă o lovitură genială, fără să vrei. Fără tine, nu m-aș fi gândit niciodată serios la locotenentul Durtal. Chiar și după povestea asta cu vocea lui de la telefonul de noaptea trecută.

Recepționera, o brunetă minionă cu pometii caracteristici regiunii Vendée, îl sorbea din ochi pe brunetul uriaș, cu umeri supradimensionați în comparație cu mărimea cămășii sale Lacoste de culoare verde închis, în timp ce îi întindea această ciudată „cheie” modernă de cameră de hotel, având forma unei cartele din material plastic cu orificii, precum și o foaie împăturită în patru:

— Aveți un mesaj, spuse ea cu o voce care în secret „urla”: «Sunt liberă astă seară, știi? Complet liberă».

Boris îi adresă un surâs în stilul: «Am priceput mesajul, mititico. Și eu aș vrea, dar eu astă seară risc să nu fiu liber

pentru nimeni. Nici chiar pentru o minionă ca tine…»

Luă foaia de hârtie și o despături. Apoi se întoarse către Aimé:

— Îmi pare rău, bătrâne, dar n-avem timp să ne răcorim cu apă rece, întinse hârtia spre Aimé, care i-o smulse din mână nerăbdător:

«Veniți amândoi la un pahar. Adresa: str. Bodin, nr. 23.»

Boris așteptă ca Aimé să termine de citit:

— Hai, tipule, pornim din nou ca-n nouă sute paisprezece.

Micuța recepționeră brunetă cu pometi proeminenți îi privea cum se depărtau, recuperând „cheia” din material plastic.

Visătoare, își zise: când lucrezi la Saumur, oraș militar prin excelență, chiar dacă ai douăzeci de ani și ești la șaptezeci și cinci de ani după declanșarea primului război mondial, știi ce înseamnă expresia: „ca în nouă sute paisprezece”.

Înseamnă lovitura de grație. Toți secerați de gloanțe. Sau victoria de la Marna. Un râu foarte departe de fluviul numit Loire, dar despre care toată lumea a auzit vorbindu-se la Saumur, chiar și printre cei care nu sunt militari.

Tânăra recepționeră continua să viseze la mișcarea din șolduri a brunetului atunci când a intrat în mașină.

Și ea își continuă visul până la capăt, singură în dosul tejghelei: ea era un autoturism…

«Portiera deschisă…» Și tipul ăsta cu asemenea umeri… «intrat» în ea…

Dar ce era la capătul visului? O noapte de dragoste în stilul Cenușăresei…

Ca în vise.

Dar nu trebuie să visezi prea mult atunci când ești fată…

Se aplecă asupra listelor de rezervări. Soneria telefonului o făcu să tresară:

— Alo! Aici hotelul *Campanile* din Saumur, bună ziua…

XI

—Să nu te uiți niciodată la mine, îi repetase Boris lui Aimé înainte de a coborî din mașină în fața numărului 23 de pe strada Bodin, în centrul Saumurului. Cum nici eu n-o să te privesc niciodată. Și mai ales să nu lăsăm – nici eu, nici tu – impresia unei complicități între noi. Suntem doar doi gazetari, atât. Doi mici gazetari care nu se gândesc decât la un lucru: să-și facă treaba cât mai bine, așa-i, dar să se întoarcă repede la Paris.

Ei sunau acum la etajul doi al unui mic imobil din tuf, datând din secolul trecut. Pe palier se simțea mirosul de mâncare ce se prepara pentru cină la etajul de mai jos. Numele era înscris pe o mică plachetă:

LOCOTENENT P. DURTAL

Era ușor de ghicit de ce prenumele nu era scris întreg: din lipsă de spațiu pe plachetă. Durtal preferase să acorde prioritate titlului: LOCOTENENT.

Ușa, îngustă ca și culoarul, se deschise.

Și în fața lor apăru, în civil, locotenentul Durtal. Era straniu. Fără pantalonii de călărie de antilopă violacee, fără cizmele mirosind în același timp a băligar și transpirație spumoasă care se scurge de la șa de-a lungul chingii, după ore întregi de „muncă” la manej, locotenentul nu mai era decât un om normal. Nu prea în largul său îmbrăcat în bluză. „Ciudat” în jeans și mocasini scâlciați. Ca un tip care și-a băgat toți banii disponibili în cumpărarea celor mai bune cizme. Nu mai are nicio lețcaie pentru a-și cumpăra mocasini Weston. Se limitează la imitațiile made în Taiwan, cincizeci la sută piele, cincizeci la sută plastic, care se găsesc în supermagazine.

— Îmi pare rău că dăm buzna, zise Boris.

El râse:

— Ah, ziariștii! Niște tipi imposibili. Le întinzi un deget și

îți iau toată mâna.

Durtal se dădu la o parte pentru a-i lăsa să intre:

— De fapt, e o violare într-un fel. Dar eu mă supun ordinelor colonelului primindu-vă la mine acasă.

Le zâmbi, atenuând din asprimea tonului:

— Sunt necuviincios, se corijă el. Dumneavoastră vă purtați foarte frumos cu mine. E adevărat că lumea nu are încredere în ziariști, dar dumneavoastră nu sunteți ziariști de duzină, nu-i așa? E un lucru evident. Îți sare în ochi. Vă iubiți munca de dragul profesiei. Scuzați-mă că mă repet. Asta sare în ochi…

Fiecare din partea sa, Boris și Aimé nu s-au putut abține să nu arunce o privire rapidă spre șlițul tânărului cavalerist din Saumur, aflat pentru prima oară în civil în fața lor.

Violatorul – rămânând să se dovedească faptul că el era acela – celor trei fiice de ofițeri superiori din Escadronul Negru.

Țesătura pantalonilor era lucioasă la înălțimea șlițului.

Aveau în fața lor, pe culoarul strâmt, un atlet cu păr des, maxilare puternice, buze fine, umeri proeminenți, talie subțire.

Și un iatagan infernal în jeans.

Locotenentul Durtal în civil. Dresorul de cai de rasă.

Catalogat de colonelul Morand însuși drept viitorul șef al Escadronului Negru.

Burlac.

Care și-a dedicat toată viața numai cailor.

Și femeilor…

După cai.

— Intrați, vă rog, îi invită Durtal. Am pus la rece un vin spumos. Îmi pare rău, nu e ca șampania, dar e din regiunea noastră.

Le zâmbi:

— La urma urmei, doar lucrurile de aici vă interesează pentru reportaj…

Boris strânse din dinți: vocea era exact aceeași, de data aceasta calmă, nu agitată, dar, totuși, exact aceeași voce de

la telefonul din noaptea trecută, pe care a petrecut-o la Chantal de Montour!

Nu aveau de făcut decât cinci sau șase pași pentru a ajunge în sălașul tânărului călăreț tipic pentru Escadronul Negru. Un living compus din două încăperi separate prin doi pereți despărțitori înguști. Într-o parte, o masă de sufragerie făcută dintr-o placă de sticlă de culoare închisă așezată pe două trepiede din oțel. În jurul ei erau exact trei scaune. Scaune pliante, cu caneluri, cumpărate de la Habitat. Unul dintre ele era rupt. Pe placa din sticlă trona un platou din faianță maură groasă, plin cu piersici și banane stricate pe dinăuntru. Din faianță de Safi. Pereții erau vopsiți în alb imaculat. Pe ei două gravuri prezentând sărituri de obstacole, datând dinainte de Revoluție. Și o fotografie cu un locuitor al acestor locuri călare pe un dromader. Având vreo șase, șapte ani.

— Mauritania? întrebă Boris.

— Da. Prima mea detașare.

Durtal arăta cu mâna spre cealaltă parte a livingului, acolo unde el avea o canapea veche de catifea brodată de bunica și o măsuță joasă crăpată.

— Am și alte suveniruri acolo…

Aimé ceru politicos permisiunea de a fotografia.

Permisiune obținută.

Durtal se strâmbă puțin în timp ce flash-urile se succedau unul după altul:

— Voi putea să văd măcar fotografiile înainte de publicare? se întrebă el cu oarecare timiditate.

Boris își aprinse o Gallia:

— Aveți o hârtie și un pix Bic?

Durtal era uluit:

— Nu înțeleg… Sunteți ziariști și nu aveți nimic de scris?…

Boris își luă expresia cea mai candidă cu putință:

— Pentru că discutăm franc, domnule Durtal, vă voi dezvălui un secret gazetăresc. Când iei notițe, nu notezi decât ceea ce tocmai a terminat de spus interlocutorul și nu reții ceea ce ți se spune în acel moment. Nu-i așa?

— Da, zise Durtal. Eu nu luam niciodată notițe de la instructorul meu când eram cadet.

Boris întinse mâna:

— O hârtie și un Bic, vă rog…

Durtal deschise mai multe sertare de la un vechi birou de familie cu furnirul desprins pe alocuri.

— Mulțumesc, zise Boris apucând coala de hârtie și pixul.

El trasă câteva linii cu mișcări nervoase și-i întinse foaia lui Durtal care începu să citească cu atenție. Apoi o mototoli și o aruncă la coș:

— Mulțumesc, domnule locotenent în rezervă. Mi-ați promis, în scris, că îmi veți prezenta textul dumneavoastră și fotografiile colegului dumneavoastră înainte de publicare. Promisiunea dumneavoastră verbală îmi este suficientă.

El înainta greoi, ca un cățel cu labe groase, spre chicineta de alături. Ca unul care, nevoit să încalece în mod curent până la doisprezece cai pe zi, merge ca un marinar care s-a întors după patru luni petrecute pe mare cu o ambarcațiune mică și care simte că, sub el, pământul gol are un tangaj furios, chiar pe nemâncate, așa cum face tangaj, la trap sau la galop, șaua unui recrut care călărește un cal pentru prima dată în viața lui.

Boris și Aimé au auzit că acolo se desfundă o sticlă. Locotenentul Durtal reapăru cu sticla de spumos într-o mână și cu trei pahare în cealaltă. El era aspru și musculos ca un fel de James Dean brunet și cu părul tuns perie. Vocea lui o auzise Boris la telefon acasă la acea fanatică de sodomizare Chantal de Montour. Oare își retușase jeans-ii la un croitor din Saumur care ajustează uniformele „de gata” pentru pasionații de eleganță vestimentară? Între picioare materialul stătea umflat de parcă introdusese dedesubt o sticlă de Coca Cola…

La două sute de metri cel mult, castelul Saumur strălucea în soarele serii cu toate meterezele sale complicate. Regimente întregi de rândunici ciripeau pretutindeni. În grajdurile Escadronului Negru, zeci de cai pursânge râcâiau probabil cu copitele cimentul boxelor, cu ochii negri

bulbucați îndreptați fie spre oi, fie spre iepuri, iar uneori spre foxterierii lor pur și simplu[22].

Undeva în mijlocul naturii, gândeau în același timp Boris și Aimé, o puștoaică era „violabilă” în acest peisaj miraculos al «Grădinii Franței».

Violabilă probabil într-un timp foarte scurt…

Locotenentul Durtal îi servi din nou cu spumos.

— Colonelul Morand a fost teribil cu mine, zise el. Voi fi franc cu voi. L-ați cucerit definitiv! El vă semnează practic un cec în alb pentru reportajul vostru. Mi-a dat ordin să îndeplinesc fără crâcnire cea mai mică dorință a voastră!

Boris interveni:

— Scuzați-mă… Nu fără crâcnire… Noi nu ne vom permite niciodată un asemenea exces cu dumneavoastră.

Ridică paharul:

— Doar cu o atingere pe picior. Atât…

Avu loc un schimb scurt de priviri între un locuitor din Saumur și un breton, ambii îmbrăcați în jeans.

— Bine pasat, domnule Corentin, zise Durtal. Chiar foarte bine. Urmați-mă!

El se îndreptă către o ușă cu vopseaua coșcovită aflată în stânga unui șemineu Louis XV, care se vedea că nu fusese folosit de la venirea locatarului apartamentului. Totul dădea aici senzația de abandon. Era exact locul unde să vii să dormi între ora când cobori de pe cal și ora la care, a doua zi în zori, încaleci din nou.

Boris și Aimé s-au oprit, cu paharele de spumos în mână, în fața Sfântului între Sfinți.

Camera locotenentului Durtal din Escadronul Negru de la Saumur.

În fața lor un mic pat de campanie rabatabil, de o persoană.

— Nu cred să vină prea des femei aici, murmură Boris întorcându-se spre living. Ori, cu femeile, vă mulțumiți cu

[22] În mod obișnuit, în boxele cailor trebuie introdus un animal mic. Mai ales în boxele cailor pursânge. Sigmund Freud a murit înainte de a avea timp să supună și caii unui tratament psihanalitic…

covorul din piele de gazelă de pe jos?

Durtal ridică din umeri:

— Aici nu vine niciodată vreo femeie. Am o căsuță de țară în apropiere…

Își agita brațele:

— Ele n-ar suporta mirosul ăstora.

Boris și Aimé își concentrară atenția în direcția indicată. La nivelul patului de campanie era un șir de perechi de cizme aliniate lângă perete.

— Șapte perechi, murmură Boris. Șapte, conform tradiției din Saumur. Sunt șapte zile într-o săptămână. Câte o pereche pentru fiecare zi.

Durtal înainta surâzând:

— Da, acesta este principiul la noi. Câte o pereche pentru fiecare zi. De fapt, nu se schimbă cizmele zilnic.

Avu un gest de proprietar mândru de colecția sa, arătând spre șirul de cizme aranjate de-a lungul peretelui, bine arcuite spre exterior, cu ștaiful perfect vertical, rigide în șanurile lor.

— De fapt, zise el având în voce acel ușor tremur emoțional al unui drogat cuprins subit de pasiunea sa (ca un jucător învederat atunci când vizitezi cu el sala de jocuri a cazinoului, în afara orelor de joc, și care mângâie cu drag în fața ta masa de joc, relatându-ți cu acea amabilitate pe care o manifestă oricine față de neinițiați), de fapt, eu nu alternez decât cele două perechi de polo din două în două zile.

El indică cu degetul cele două perechi de cizme din piele cafenie. Uzate, crăpate în ciuda văxuirii cotidiene. Era evident, chiar și pentru un neavizat, că nu era vorba decât de niște instrumente de lucru cotidiene. Accesorii profesionale. În niciun caz cizme de dandy. Niște cizme de formă.

Se opri o secundă, contemplând drăgăstos celelalte cinci perechi de cizme aliniate lângă perete. Boris și Aimé îl urmăreau, împietriți unul lângă celălalt în pragul camerei. Ar fi posibil ca acesta să fie violatorul de fiice de ofițeri superiori? Comentând în cunoștință de cauză, sub ochii lor,

despre șirul de cizme al căror miros combinat cu cel de băligar și unsoare le invada nările, aici, în micul apartament tipic pentru un călăreț ireproșabil din Saumur… Nu cumva ei bat câmpii? Un ofițer demn de acest titlu nu rupe niciodată „cămașa de noapte a unei fete”. Și în special a unei fete de ofițer…

Și totuși acesta era cazul pentru cele trei fete.

Cu trimiterea urgentă, de fiecare dată, la serviciul de chirurgie specială…

— Acestea două sunt foarte vechi. Mult mai bătrâne decât mine, continuă locotenentul Durtal. Au fost confecționate cu mult înainte de războiul din nouă sute paisprezece, la Olaf, pe strada d’Orléans.

El se aplecă pentru a le mângâia cu drag:

— Nu pot să le pun decât cu talc. Și le scot numai cu săpun negru.

Se ridică:

— Le voi încălța la paradă. Nu le încalț decât atunci.

Afară Saumurul părea mort. Unde s-au dus cavalcadele de copite, ce se auzeau seara pe caldarâmul extras din albia Loirei, declanșate de caii ce se întorceau de la manej? Au dispărut și astea…

Locotenentul Durtal se aplecă încă o dată. Camera sa era într-adevăr foarte mică și nu s-ar fi putut pune aici altceva decât patul lui de campanie de o persoană. Plus un foarte îngust dulap în perete și o veche comodă cu furnirul dezlipit.

— Hm, exclamă el, pe acelea le-am cumpărat foarte scump. Piele de vițel vopsită. Confecționate de Merlin, genialul meșter cizmar de la Școală de prin anii 1900. Nu mi le pun decât în ocazii deosebite.

Avea aerul că admiră o curtezană.

O femeie goală asupra căreia el ar sări fără rețineri chiar dacă în spatele său sunt doi martori.

Apoi el își continuă comentariile în legătură cu celelalte cizme. Fiind mult mai puțin liric: ele nu aveau decât zece ani. „Nu prezintă mare interes, insistă el. Li se rup urechile mereu”.

Întoarse capul spre Boris și Aimé, luând deodată o înfățișare incredibil de tragică:

— Veniți să faceți un reportaj în legătură cu ce? aproape că țipă el. În legătură cu un mit, mitul Saumur? Dar Saumurul nu mai este Saumur, vă dați seama cât de cât de asta? Noi eram arma regină, arma care șarja în bătălie!

Cu Reichshoffen ca ultimă șarjă![23]

Se plimba încolo și încoace prin camera minusculă. Având aerul unui nebun. Cu o alură și mai pregnantă de cavalerist, deși era îmbrăcat în civil.

Durtal se opri. Gâfâind.

— Vă rog, murmură el în șoaptă „să scrieți și asta în reportajul vostru: noi, în Escadronul Negru," păstrăm". Noi nu facem decât să *menținem (*el țipa să sară tencuiala de pe pereți) o *Tradiție...*!

Boris ridică paharul cu spumos:

— Am înțeles. Vom introduce asta în articolul nostru. A menține tradiția dresajului. Cu o atingere a piciorului și cu mâinile foarte moi…

Durtal viră spre el, cu ochii gata să-i iasă din orbite:

— Exact, locotenent în rezervă Corentin.

O ușoară atingere cu piciorul, mâinile moi. Niciodată cu pintenii. Niciodată. Pintenii sunt pentru cluburile hipice de doi bani. Cluburile de masacrat cai.

Se opri brusc:

— Par un nebun, nu-i așa?

Boris zâmbi:

— A fi pasionat, zise el, nu înseamnă a fi nebun.. Nici nu vă imaginați cât de recunoscători vă suntem că deveniți nebun, cum ziceți dumneavoastră, pentru că atunci ne vorbiți despre ceea ce vă pasionează.

Durtal se aplecă să ia sticla.

— Să mai pun puțin spumos, da?

---

[23] Comună pe Rinul inferior, unde cuirasierii francezi au fost masacrați de prusaci, la 6 august 1870, într-o «șarjă de cavalerie» memorabilă.

— Sunt absolut de acord, replică Boris, un pahar în plus nu ne sperie. Mai ales atunci când avem șansa de a nimeri o gazdă ca dumneavoastră, care pune mult suflet pentru subiectul în legătură cu care am venit de la Paris ca să vă intervievăm.

Durtal îl privea fix:

— Dumneavoastră sunteți un tip abil. Aveți ceva să mă întrebați…

Boris se întoarse către Aimé.

— Nu eu. Fotograful meu. Ei, n-are să vă ceară mare lucru și jur pe onoarea mea că domnul colonel Morand este de acord dinainte.

XII

Durtal ieși din nou din cameră, mergând greoi cu cizmele sale foarte vechi, confecționate de Olaf. Îmbrăcat în uniforma Escadronului Negru. Și cu bicornul pe cap.

— Mă simt ridicol, zise el. Nu obișnuiesc să pozez pentru ziare…

— Phii, phii, șuieră Boris. Ați făcut primul pas. Cel mai greu. V-ați pus uniforma. Nu mai rămâne decât să suportați o duzină de flash-uri.

Luându-l de braț, îl trase pe Durtal după el:

— Veniți în salon, adăugă el. Cu Castelul Saumur în fundal va fi perfect… Așa! Rezemat cu coatele de balustrada balconului. Cu castelul în spate va ieși o fotografie fantastică.

Boris se opri brusc:

— Dar sunteți fără mănuși! Nu se poate să vă fotografiați fără mănuși…

Durtal era jenat, așa cum se întâmplă atunci când descoperi un lucru evident: un cavalerist din Escadronul Negru în uniformă și cu bicorn nu se poate fotografia fără mănuși.

— O clipă, zise el.

Se întoarse în apartament. Traversă livingul și deschise primul sertar al comodei Louis XV cu furnir scorojit din camera sa.

Apoi trase pe mâini o pereche de mănuși foarte moi.

— Piele de câine? se interesă Boris zâmbind. Nu prea e pe placul Societății pentru Protecția Animalelor…

Durtal dădu din umeri:

— Să lăsăm în pace SPA-ul. Mai ales noi. Și să nu scrieți despre asta în articolul dumneavoastră, da? Noi știm niște adrese și pielea de câine reprezintă tot ce poate fi mai bun pentru a menține contactul cu hățurile.

Își luă cravașa și se întoarse pentru a se așeza pe balcon, cu coatele sprijinite de balustradă. Cu un regiment de

rândunici piuind nebunește în spatele său. Și cu Castelul Saumur în planul secund. Magnific în lumina apusului de soare pe promontoriul său istoric. Construit cu mult înainte de venirea galilor în ținuturile de dincolo de Loire.

Și care părea foarte departe în obiectivul 50 al aparatului Nikon – la care Aimé Brichot reglase corect diafragma și pusese la punct distanța – dominându-l pe locotenentul Durtai ca o enormă Bastilie care și-a păstrat înfățișarea de odinioară.

Aimé termină de făcut reglajele, verifică distanța și diafragma.

— Preferați o fotografie în care zâmbiți sau una, cum să spun, strict militară.

Durtal păru ușor surprins:

— Asta dumneavoastră hotărâți.

Aimé dădu din umeri:

— Bine, dacă așa vreți… Singura mea problemă, din punct de vedere profesional, este că observ lipsa unui nasture de la uniformă. În fotografie se va vedea urât.

Durtal își aplecă nervos bărbia:

— Dar aveți dreptate, replică el. A trecut mult timp de când n-am mai călărit în uniformă. L-am pierdut probabil la sfârșitul lui aprilie, când a fost Concursul Hipic Internațional.

Aimé își luă un aer foarte conciliant.

— Nasturele lipsă este la înălțimea pieptului. Dacă ridicați puțin mâna dreaptă, în care țineți și cravașa, atunci veți masca lipsa nasturelui.

Își apropie ochiul de vizorul aparatului:

— În poziția asta obținem o atitudine mai elegantă. O atitudine foarte tipică pentru Saumur.

Boris făcea semne din mână:

— Scuză-mă, Mémé, dar locotenentul ne-a dat să bem cam mult spumos.

Se întoarse către Durtal:

— V-o spun deschis. Simt o nevoie acută să urinez. Unde e toaleta?

Durtal i-a dat toate indicațiile, gesticulând cu cravașa. Apoi Boris dispăru în interior spunând:

— De mine n-aveți nevoie. Nu eu sunt fotograful. Nu vă faceți griji pentru mine…

Boris se opri în pragul livingului. În spatele lui, locotenentul Durtal, în uniforma Escadronului Negru, era ocupat cu fotografiatul.

Uniforma cu un nasture auriu lipsă!

Exact tipul de nasture găsit în apropierea locului unde s-a produs supliciul Christinei de Milagrand!

A lui era vocea pe care Boris o auzise la telefon, noaptea trecută, la Chantal de Montour!

Numai el putea fi tipul din Escadronul Negru care, fără vreun motiv oficial, telefonase la *Géo* pentru a verifica dacă Mémé și Boris sunt într-adevăr ziariști!

Totul se lega acum! Totul, inclusiv reputația de armăsar…

Boris aruncă o privire piezișă spre Mémé.

Acesta devenise palid la față.

Boris nu-și bătu capul cu „direcția spre toaletă”, ci se repezi spre chilia locotenentului Durtal.

Sertarul de la comoda Louis XV cu furnir scorojit era încă deschis. Mănuși model vechi, mănuși din piele de câine.

În spate îl auzea pe Aimé care arma aparatul ca un profesionist, trăgând clișeu după clișeu. Și mai auzea râsul ușor jenat al locotenentului Durtal.

— Ei, nu, exagerați… Eu nu sunt Julio Iglesias.

Boris era absorbit ca un prestidigitator de numărarea rapidă, din vârful degetelor, a mănușilor de cavalerie din piele extrafină.

Se opri foarte repede din numărat:

Patru perechi complete de mănuși din piele de câine.

Și o pereche la care lipsea o mănușă…

Mănușa stângă!

După sodomizarea Christinei de Milagrand jandarmii găsiseră la locul faptei, în desiș, o mănușă de cavalerist din

piele de câine. O mănușă pentru mâna stângă. Plus un nasture auriu de uniformă de cavalerist din Escadronul Negru din Saumur…

Boris se întoarse calm spre living. Apoi spre ușa care dădea în balcon.

— Am putea petrece seara împreună, domnule Durtal, zise el vesel. Sunteți invitatul nostru.

La *Prieuré,* de pildă. Se pare că fileul de vită marinat cu verdețuri este faimos aici. Asta dacă nu cumva preferați peștele de Loire cu cremă de raci…

Locotenentul Durtal clătina din cap în timp ce își descheia nasturii de la uniforma neagră.

— Îmi pare rău, vă mulțumesc pentru invitație, dar astă seară sunt ocupat.

Boris îl privea fix cu ochii săi negri:

— Păcat. Voiam doar să vă invităm la un restaurant bun pe cheltuiala ziarului nostru…

Odată urcați în mașina închiriată, Boris introduse cheia în contact:

— Deci? Ce părere ai?

Aimé își rodea pielițele de la unghii:

— Problema este: cum îl vom încolți? Ne-ar trebui un flagrant delict. De un anume fel, la care nici nu poți gândi.

Boris lăsă mașina să înainteze câteva zeci de metri, apoi opri motorul.

— Pentru început o să medităm…

— La ce? replică Aimé. N-avem altceva de făcut decât să așteptăm ca el să iasă și apoi să-l filăm. Nu se știe niciodată.

Boris dădu din umeri:

— Și la ce ne va folosi asta?

— Să aflăm măcar adresa casei sale de țară. Acolo se va întâlni cu Chantal astă seară. Pentru că nicio femeie nu pune piciorul în apartamentul lui din Saumur.

— Și apoi? Vom face toată noaptea de planton după colț, așteptând? Nu. Adresa casei lui de la țară o vom avea mâine dimineață de la jandarmerie.

«În orice caz, din punctul unde am ajuns nu mai putem continua să acționăm singuri. Încă de mâine dimineață trebuie să-l punem la curent pe Dumont, ca și pe Baba, de altfel.»

«Îți reamintesc că ordinele privind ancheta noastră vin de foarte sus. »

«Suntem obligați să raportăm înainte de a merge mai departe. »

«La o adică, noi ne-am terminat partea noastră de treabă. »

«Am identificat lepădătura. Ne-a șocat, desigur, cât de bine își ascunde intențiile Durtal, dar tu mai ai acum vreo îndoială? »

Aimé Brichot își freca nervos mustața:

— Nu, nu mai am niciuna… Ai dreptate. Trebuie să raportăm. Noi nu suntem decât niște pioni în toată afacerea asta. Depășește cu mult competența noastră.

Continua să-și maseze mustața:

— Îl vor convoca pe Durtal. Vom fi invitați, desigur. Și apoi, ce se va întâmpla cu el nu e treaba noastră…

Boris introduse din nou cheia în contact:

— Bun, ai priceput tot. Acum știi ce facem, Mémé? Mergem să băgăm la ghiozdan pe cheltuiala altora la *Prieuré.* Apoi ne băgăm în plapumă.

Începu să caște:

— Mie, personal, după noaptea de ieri, acest program îmi convine de minune.

XIII

Cu ochiul drept lipit de gaura cheii, Cosettei nu-i venea să-și creadă ochilor de ceea ce vedea în camera plăcut luminată de veioza de pe noptieră și lampa Empire bulbucată ce se afla pe birou.

Era foarte ciudat ceea ce făcea Domnul cu doamna venită adineauri să cineze aici.

Bineînțeles, doamna era complet dezbrăcată, dar nu era în poziția unde Domnul intra în ea, Cosette. Ceea ce el numea „ogarcă”. De fapt, ea nu stătea pe pat în patru labe, cu ceea ce Domnul numea «crupa» oferită de-a curmezișul cotierei unui fotoliu. Era culcată pe spate! Domnul era lipit de ea, față în față. Burtă în burtă. Iar picioarele doamnei erau depărtate și ridicate. Ca o broască. Ce însemna asta? Ciudată poziție pentru a se oferi Domnului…

Ba mai mult, ea nu țipa, nu gemea: «Buba… Nu, fără buba…»

Mormăia sacadat. Repeta exclamații bizare:

— Ha… Curăță-mi coșul! Curăță-mă bine!… Da… Așa!… Mai tare. Aaah!

Apoi, brusc, doamna își ridică coapsele vertical și pulpele ei se încrucișară în jurul coapselor Domnului, ai cărui mușchi fesieri se contractau sacadat în timp ce el împingea înainte cu mișcări de șolduri puternice și din ce în ce mai rapide.

Cosette se retrase puțin, total dezorientată: ea, când o «lua» Domnul, avea dureri. Doamna însă nu avea dureri pentru că scotea sunete de plăcere mult mai violente decât cele pe care le scotea ea însăși, Cosette, când Domnul îi făcea onoarea de a-i oferi o bucată de zahăr. Ai fi zis că ea savura o zaharniță întreagă deodată!

În același timp, în corpul Cosettei se declanșa ceva misterios. În zona pântecelor. În zona sexului ei de virgină. O căldură subită. Plăcută, în cele din urmă…

Își lipi din nou ochiul de gaura cheii. Da, acolo intrase

Domnul în doamna! Nu prin spate. Ci în locul acela care o îmboldea pe Cosette să asiste la spectacol. De ce? Ce secret exista în toată treaba asta? Ce secret, despre care Domnul nu-i vorbise ei niciodată?

O explozie de raluri violente se declanșase acolo pe pat. Doamna țipa ca o cățea, întorcând capul în toate direcțiile. Pulpele strângând puternic coapsele Domnului, care începuse să urle la fel ca ea, cu o voce guturală de bărbat însă, ca și atunci când exploda între fesele ei, ale Cosettei.

Așa, deci? Femeile pot să strige la fel ca și bărbații? Pot resimți o plăcere în asta? Dar nu acolo unde Domnul o «lua» pe ea, Cosette! În partea cealaltă! În pântece. Acolo unde o ardea subit o căldură stranie.

Cosette se trase înapoi și se prăbuși lângă peretele celălalt al culoarului, scâncind încetișor ca un prunc care tocmai a descoperit un mister datând de la nașterea lumii și pe care stăpânul i l-a ascuns cu grijă: bărbații intră în pântecele femeilor. Nu între fese. Și femeilor le place. Chiar Cosette avea adineauri un chef nebun să facă asta. Deodată în călduri, ca o cățea. O cățea umană al cărei creier rămas blocat la vârsta de trei sau patru ani tocmai deszăvorâse camera secretă: aceea a adevărului privind raportul dintre bărbat și femeie.

Gâfâia puternic, gata să se sufoce. Pricepea totul! Creierul ei se eliberase! Domnul era un ticălos! El o priva de ceea ce orice femeie are dreptul să aibă! Nu era decât un ticălos! Un ticălos!

Cosette, așezată în continuare pe jos, cu spatele sprijinit de perete, își strânse picioarele lângă piept și își încolăci mâinile în jurul genunchilor pe care își sprijini apoi fruntea.

Rămase neclintită în această poziție. O statuie. Dar în interior, sub craniu, o sclavă în fața căreia tocmai se deschise o ușă fermecată, ca în povestirile din *O mie una de nopți.* Ușa spre ceva mult mai prețios decât toate bogățiile din grota lui Ali Baba: conștiința. Bunul simț, inteligența umană în sfârșit eliberată! Zăvorul prostiei congenitale explodat ca un plastic. Vârsta mentală corespunzând, în

sfârșit, vârstei fizice.

Miracolul unui șoc, tot atât de fulgerător ca și trăsnetul care rupe un zăgaz.

Treizeci de secunde mai târziu, nu mai era „Cosette” cea care pornea din nou spre bucătărie. Ci o fată de șaptesprezece ani cu o privire veche de mii de ani.

Redevenită ea însăși.

Francine Chaumont.

Sclava eliberată pe neașteptate.

Și care, strângând din dinți, nu se gândea decât la evadare. Să-și regăsească libertatea. Prin orice mijloace.

Și cât mai repede.

Philippe Durtal își aprinse o Havană scurtă.

— Te deranjează fumul? întrebă el.

Chantal se întinse cu voluptate pe pat:

— Nu, dragule. Asta face parte din repaosul luptătorului. Țigara sau cigarillos, după ce bărbatul a binevoit să ofere plăcere femeii.

El o fixa cu ochii săi aspri, stând în picioare lângă pat. De afară, prin fereastra veșnic deschisă a casei străvechi din Chênehutte, vântul Atlanticului, reîncălzit la trecerea peste căldura diurnă a apelor de mercur ale Loirei, se strecura până la cearșafurile patului. Ondulându-le marginea ca la o velă care „zbârnâie”.

Philippe Durtal își reprimă o grimasă: simțise o ușoară înțepătură sub pectoralul stâng. În zona mușchiului cardiac. Poate că el întindea prea mult coarda. Mult timp pe cal în cursul zilei. Și multe femei călărite noaptea. Și nu numai noaptea…

Se apropie, întinzând mâna pentru a mângâia sexul larg deschis încă al lui Chantal.

— Îți place scula mea? zise el schițând un rictus.

Chantal juca din șolduri, depărtându-și coapsele.

— Și mâna ta, ticălosule…

Scoase un țipăt scurt: Philippe apucase brusc între degetul mare și arătător clitorisul ei încă umflat, pe care îl

strânse.

— Scula mea e mai bună decât a tipului tău de aseară?

Chantal își mușcă buzele: Philippe îi provoca într-adevăr o durere acută.

— Nu asta e problema, zise ea, cu lacrimi în ochi. El e ca un cerb, așa cum ești și tu, în privința asta de acord…

Îl sfida pe Durtal:

— Dar el este drăguț. Nu mă insultă.

Mâna lui Durtal abandonă pântecele lui Chantal.

— Pentru că eu te insult? întrebă el așezându-se lângă ea pe marginea patului.

Îi suflă fumul de țigară în plină figură.

— Tu ești o curvă, o știi prea bine. O dată îți place să fii tratată ca o târfă. Altă dată îți dorești să fii tratată ca o doamnă.

Râdea „mânzește”:

— Toate sunteți la fel. Vreți și smântână, și untul. Sula în cur și tandrețe pe deasupra. Ticăloase… Toate…

Prinse cu mâna dreaptă bărbia lui Chantal:

— Cine e tipul? Cine e, de fapt?

Chantal încerca să se elibereze, dar în zadar; mâna nervoasă îi ținea gâtul strâns:

— Ți-am spus. Un ziarist.

Philippe Durtal îi săltă capul:

— Ce tot îndrugi acolo? Un ziarist la Saumur. Asta-i cea mai bună poantă! Ce ziar să se intereseze de Saumur, de această lume pe cale de dispariție?

— *Géo,* răspunse cu greutate Chantal. Apare lunar. Ei pregătesc un articol pentru Paradă.

Philippe îi ridica bărbia din ce în ce mai sus, ținând-o în continuare de gât.

— Tu îmi ascunzi ceva. Tu știi ceva în legătură cu omul. Ceva ce îmi ascunzi.

Slăbi puțin strânsoarea:

— Bine, te-am regulat normal, dar tu n-ai venit pentru asta. Ai venit ca să fii regulată în cur.

Philippe își zgândărea sexul cu mâna stângă:

— Dacă dai, ai, dacă nu dai, n-ai. Să-mi spui cine e tipul. Altfel te las. Pentru totdeauna…

Soția rămasă singură a unui ofițer de cavalerie, care, fără îndoială, la ora asta chefuia cu colegii austrieci de la Școala de Echitație din Viena undeva la o cârciumă de pe malul Dunării, încruntă din sprâncene. Apoi se frecă mașinal, într-un gest rămas din copilărie, la baza genelor.

— Bine, replică ea. Ai zis: dacă dai, ai, dacă nu dai, n-ai?

Philippe Durtal își stinse țigara în scrumiera de pe noptieră.

— Da, așa am zis.

Își împinse coapsele înainte:

— Ceea ce dau eu e acolo, pentru jucăria ta.

Chantal contempla fremătând iataganul fabulos care creștea și se întărea de unul singur, parcă la comandă, de-a lungul lui o arteră bătând în ritmul inimii. Foarte repede, poc, poc, poc… Cu repetiție…

Există unele femei care sunt făcute pentru asta, iar Chantal de Montour făcea parte din „club”. Ele adoră să facă dragoste normal, dar asta nu le ajunge. Nu sunt responsabile pentru treaba asta și ar fi nevoie de un psihanalist foarte rafinat pentru a le explica, pe cât posibil în termeni inteligibili – având în vedere faptul că tot secretul psihanaliștilor constă în a vorbi atât de savant încât nu ai altceva de făcut decât să adaugi multe zerouri pe cec doar pentru a le spune mulțumesc pentru că v-au vorbit atât de savant pentru a le explica, deci, că, de fapt, și pentru a vorbi pe șleau, ele au rămas la stadiul numit „anal”.

Traducerea: din motive din perioada copilăriei, tăinuite în operele complete ale lui Sigmund Freud sau Jacques Lacan, ele au păstrat în străfundul ființei lor o fixație de nemărturisit în legătură cu nervii care înconjoară ceea ce, vorbind pudic despre această chestiune, se numește „bucla șalelor”. Nu în legătură cu nervii care înconjoară vaginul. Sau cu cei din zona clitorisului.

Nu se pune problema ca acești nervi să fie uitați. Dovada: pe Chantal de Montour a bucurat-o absolut normal cu puțin

timp în urmă „piciorul de scaun” al lui Philippe Durtal.

Doar că sexualitatea ei voia – cerea imperios, mai degrabă – o nirvana suplimentară. Cea mai bună dintre toate după primul act, cel normal.

Suprema nirvana a penetrării prin spate.

Și mai ales cu un baston de talia celui al lui Philippe.

Chantal clipea des din pleoape, cu inima bătând să-i spargă pieptul: Philippe se apleca deasupra ei, cu glandul violaceu, enorm, minunat precum trăsnetul lui Jupiter însuși când își scuipă fulgerul. Și glandul îi lovea fața de la stânga la dreapta și de la dreapta la stânga, alternativ.

— Bine, zise ea învinsă, dar începând deja să se răsucească, pregătindu-se pentru minutele următoare, și cu sfârcurile sânilor deja întărite.

Își înghițea saliva. Conștientă de necesitatea de a fi sinceră. Pentru a merita introducerea glandului teribil între fesele sale.

— El a ațipit la un moment dat…

Pe față i se întipări un zâmbet foarte mândru, foarte provocator:

— Mă regulase de patru ori succesiv fără să i se micșoreze, înțelegi…

Philippe Durtal, deasupra ei, își reaprinse un chiștoc de țigară.

— El a ațipit, zise el, și tu, tu ce-ai făcut?

Era o nebunie cum o curvă în pielea goală pe un pat putea să joace din șolduri, din abdomen, din umeri și sâni doar pentru ca să se mențină în erecție completă glandul unui bărbat!

Philippe Durtal îi dădu două palme, seci ca loviturile de cravașă.

— Nu devia de la subiect. El a adormit și apoi? Ai tot interesul să răspunzi. Altfel rămâi cu ochii în soare. Și asta pentru totdeauna. O să te înlocuiesc repede cu alta, crede-mă.

Chantal își șterse lacrimile cu dosul mâinii drepte:

— Mi s-a părut că nu arată a ziarist, înțelegi? Ochii prea

vii, priviri prea arzătoare… L-am lăsat să adoarmă…

Ridică din umeri:

— Ai fi zis că e un prunc…

— Bine, interveni Durtal strângând din dinți. Și apoi?

Ochii lui Chantal „înghițeau” deja glandul în erecție:

— Am scotocit în bluzonul lui… Și…

— Și ce? insistă Philippe Durtal.

Chantal îl privi fix:

— Avea printre hârtii o legitimație din plastic, o legitimație tricoloră. O legitimație de polițist. E polițist.

Imediat după asta Chantal de Montour își holbă ochii: glandul fabulos al amantului ei devenea roz. Roz pal, apoi livid. Foarte micșorat, boțit… Și tot ce mai urma: corpul glandului, întins cu o clipă în urmă de o arteră triumfătoare, acum se fleșcăia, se micșora, devenind flasc și pleoștit, un gland înghițit de prepuț și recăzând ca o velă de iaht care acum o clipă era umflată de vânt din pupa și deodată e trădată de vântul înșelător.

Ajunsese aproape ca un ciot de eunuc, lipit de două bile minuscule, negricioase, inerte.

Cele două testicule, care cu o clipă în urmă erau umflate, gata să explodeze într-un dublu foc de artificii, așteptând doar scânteia care să le aprindă, deveniseră acum nu mai mari decât niște caise uscate.

Chantal se depărtă sprijinindu-se în coate și legănându-și sânii:

— Ce-ai pățit? Nu te-am văzut niciodată așa…

Și ea îi aruncă cu naivitate ceea ce n-ar trebui spus niciodată:

— Dai bir cu fugiții! Tu n-ai abandonat niciodată! Niciodată…

Philippe Durtal se clătină, încrucișându-și mâinile pe piept.

Și se prăbuși la podea.

Ca un mort.

După aceasta, totul se petrecu cu viteza luminii în casa-grotă a lui Philippe Durtal din Chênehutte, în vestul

Saumurului.

Pentru început, era o fată cu părul despletit, îmbrăcată într-un tricou lung inscripționat ridicol pe spate cu majuscule: „Un fund în mers face mai mult decât o sută de intelectuali stând pe scaun”.

O fată cu părul în vânt care doar ce își amintise că nu se numea Cosette, ci Francine Chaumont.

Se îndreptă mai întâi spre corpul inert al stăpânului ei.

Apoi se întoarse spre Chantal de Montour.

Bolborosind cuvinte pe care le descoperea treptat, pe măsură ce le pronunța.

Chantal se ridică în coate „recodificând” în limbaj normal bolboroseala semi-nebunei care dădea din mâini și din picioare în fața ei.

— O mașină! urla Cosette, revenită Francine. Repede! Să plecăm cu mașina! Repede! Aveți o mașină?

Chantal se ridică în picioare, căutându-și încălțămintea. Și reflectând concentrată: cine era această fată buimăcită, cu ochii incredibil de încercănați și cu fesele zebrate, ca și coapsele, de lovituri cu biciul? Niciodată Philippe nu i-o arătase în decursul precedentelor ei vizite aici. Deci el a ascuns-o! Acesta era secretul lui! Teribil! Abominabil! O fată maltratată în mod vizibil și claustrată!

Își cuprinse fața cu ambele mâini. Dumnezeule… ce se va întâmpla dacă Philippe, care devenise deodată odios în ochii ei, va descoperi că ea i-a aflat secretul? Că a văzut-o pe nefericita fată martirizată?

Ah, trebuia să fugă! Să plece de aici cât mai repede! Dacă fata părea atât de terorizată, înseamnă că avea motivele ei. Și dacă Philippe era un monstru? Care nu aștepta decât momentul potrivit pentru a o ataca și pe ea?

Chantal apucă cu febrilitate rochia.

— Doar pelerina, urla în continuare Francine, care avea încă în voce accente de-ale „Cosettei”. Repede! O să se trezească! Repede!

Două minute mai târziu, amândouă năvăleau pe scara dăltuită în aceeași rocă de tuf.

Lăsând în urma lor un armăsar uman lungit pe podea, care acum se ridica în coate, legănându-și capul în stânga și-n dreapta.

Redevenind încet-încet conștient.

Și urlând îndată în străfundurile săpate până la sute de metri sub faleza Loirei:

— Chantal! Cosette! Sunteți niște ticăloase amândouă!… Ticăloase ca toate târfele!…

Ecoul răsuna până în profunzimea carierelor milenare, până la capăt. Revenind apoi în urechile lui Philippe Durtal, care căzuse pe burtă pe culoarul ce dădea spre camera sa.

Philippe Durtal se ridică în genunchi, apoi în picioare. Era complet dezbrăcat.

Porni spre birou și scoase din sertar fotografia lui Geneviève de Chainois.

— Îmi pare rău, mititico, dar sunt încolțit. Trebuie s-o facem imediat.

Sărută drăgăstos fotografia:

— Numai tu contezi pentru mine, înțelegi? Doar tu…

Philippe Durtal se îmbrăcă încet. Apoi. Odată redevenit „acceptabil”, începu să strige cât îl țineau puterile, mai întâi în cameră, apoi pe culoar, în salon:

— Chantal! Cosette!

Dar nu existau decât cucuvelele, reginele nopții, care să-i răspundă dinspre Loire…

Philippe Durtal se așeză în primul fotoliu Louis XV întâlnit în cale:

— Am încurcat-o, murmura el luându-se cu mâinile de cap. Am încurcat-o…

Chiar pe colina Saint Hilaire-Saint Florent autoturismul R 5 al lui Chantal de Montour rată un viraj și intră în șanț. Condus de o evadată de la dezastrul total. Alături de ea – o despletită care nu-și găsea toate cuvintele pentru a-și exprima disperarea.

Virajul este foarte „larg”, imediat după Saint Hilaire-Saint Florent, dar Chantal de Montour l-a ratat.

Apoi n-a mai fost decât un R 5 răsturnat în șanț, cu cele patru roți învârtindu-se în gol deasupra caroseriei.

Iar în interior, două ființe de sex feminin. Amândouă cu ochii ieșiți din orbite și în comă.

Chantal de Montour, soția unui ofițer din Escadronul Negru din Saumur.

Și Francine Chaumont, o retardată atestată de DASS.

Două amante cu coapsele depărtate, în aer.

Două amante scăpate din mâna unui ticălos.

O amantă burgheză.

Și o amantă proletară.

Ca două surori, cu capetele unul lângă celălalt, cu sângele curgându-le din gură. În mașina R 5 răsturnată în șanț cu puțin înainte de revărsatul zorilor.

XIV

Aimé Brichot pipăia cu mâna în direcția noptierei, unde soneria telefonului, care îl smulsese dintr-un vis de trândăveală pe plajă cu Jeannette și copiii, continua să-i sfredelească timpanele.

Ridică receptorul, căutând cu cealaltă mână ochelarii. Lumina zilei se strecura printre perdele, desigur de foarte puțin timp; afară păsările se dezlănțuiau cu acea violență pe care o au doar imediat după ivirea zorilor.

— Alo! zise el cu o voce somnoroasă: ieri seară făcuse o prostie la sfârșitul cinei de la *Prieuré.* Un pahar de coniac urmat de un al doilea, imposibil de refuzat pentru că era oferit de patron.

La celălalt capăt al firului era vocea unuia care era pe „baricade” de cel puțin o oră.

— Sunt adjutantul-șef Pagnol. Scuzați-mă că vă deranjez, dar e ceva important.

Făcu o pauză. Aimé aruncă o privire spre patul de alături: Boris dormea dus…

— Cu cine am onoarea? reluă Pagnol.

— Inspectorul principal Brichot, articulă Aimé care începea să se trezească de-a binelea. Ce s-a întâmplat?

— Ceva care are în mod cert legătură cu cazul nostru. Puțin după ora patru dimineața un șofer de camion frigorific, care mergea să aprovizioneze supermagazinul din Saumur, a reperat un autoturism răsturnat în șanț pe Șoseaua departamentală 751, pe malul Loirei, puțin înainte de intrarea în Saumur, pe colina Saint Hilaire-Saint Florent. Un viraj foarte ușor…

Pagnol își drese vocea:

— Un autoturism R5. Înăuntru – două femei. De fapt, o tânără căsătorită și o fată. Nu-și puseseră centurile de siguranță. Două spărturi în formă de stea în parbriz. Lovitura clasică. Fruntea proiectată în față.

Aimé se ștergea cu mâna: transpirase.

— OK, clar, dar raportul cu ancheta?

— Dacă vă telefonez, reluă adjutantul-șef pe un ton ușor enervat că fusese întrerupt din prezentarea raportului tehnic, înseamnă că am unul.

— Scuzați-mă, interveni curtenitor Aimé. Dormeam buștean. Sunt încă puțin buimac.

Nu era deloc așa! În niciun caz. Cel care dormea alături, Boris, cu al său faimos al șaselea simț, îl influențase de-a lungul atâtor ani de anchete comune. Și al șaselea simț al lui Aimé Brichot îi „urla” că totul se va derula de-acum înainte foarte rapid.

— Șoferul de camion ne-a anunțat imediat, reluă Pagnol. Ascultați-mă cu atenție… Cea ce la volan, care e la spital acum, împreună cu pasagera, este o sodomizată. Ca și pasagera, de altfel. Și amândouă sunt sodomizate zdravăn, mă înțelegeți?

— Înțeleg, murmură Aimé, în creierul căruia defilau sute de imagini. Tot „sertarul” secret al unui polițist de la Brigade Mondaine. Bine, dar cine sunt ele?

— Cu cea de la volan a fost ușor de aflat. Avea actele în geantă. Prenumele: Chantal. Numele: Doamna Eric de Montour. Eric de Montour este căpitan în Escadronul Negru din Saumur…

— Aa… îngăimă Aimé. Am înțeles… Și cealaltă, fata?

— Necunoscută la batalion, zise vocea din receptor. Niciun act asupra ei. Și, în plus, era aproape în pielea goală. Doar într-un tricou lung. Și, țineți-vă bine, nu numai atât… Fundul… pricepeți ce vreau să zic, e practic explodat. Ba mai mult, fesele sunt zebrate de lovituri în cruciș, vertical și orizontal. Alo? M-ascultați?…

Aimé depărtase receptorul de ureche. Chantal de Montour… Cea cu care se culcase Boris în noaptea precedentă… Adeptă a sodomiei… Și care avea întâlnire în noaptea asta cu Durtal… Cavaleristul pe care amicii îl supranumiseră „armăsarul”… Dumnezeule!…

Apropie din nou receptorul:

— Perfect, zise el. Acum, spuneți-mi… Sunt în stare gravă

amândouă? Adică nu pot fi interogate?

Pagnol își drese din nou vocea:

— Exact, inspectore, am vorbit adineauri la telefon cu medicul. Pronosticul este foarte pesimist pentru amândouă. Încă nu pot fi investigate cu scanerul, dar pulsul nu e bun, reflexele de asemenea. În cel mai bun caz, ele vor ieși din comă în opt zile.

— Rahat… înjură Aimé.

Corectă imediat:

— Înțelegeți ce vreau să spun, nu-i așa? Doresc un singur lucru pentru amândouă, și anume să iasă din comă cât mai repede posibil. Dar eu sunt obligat să mă gândesc și la anchetă! Soția unui ofițer din Saumur cu fesele arate adânc… O puștoaică, de asemenea… un viraj oarecare, ați precizat chiar dumneavoastră, ratat dintr-o eroare de pilotaj datorată emoției. N-a fost nimic altceva. O dovadă în plus: nu și-au pus centurile de siguranță. Deci, ele erau fugare…

«Și pentru ce?»

Asta îi umbla acum prin capul de polițist chelios. Și-o amintea foarte bine pe Chantal de la cocteilul de alaltăieri, oferit cu ocazia logodnei unei oarecare Geneviève de Chainois, unde Boris o „săltase” (sau mai degrabă s-a lăsat săltat…). Curvă prin întreaga ei înfățișare, dar nu țicnită. Nu țicnită de tot…

Ce a înnebunit-o într-atât încât să rateze un viraj simplu aproape în zori, după o întâlnire cu bărbatul căruia Boris îi recunoscuse vocea? Și de ce, alături de ea, această copilă necunoscută cu fesele zebrate?

Îl domina o imagine. Foarte recentă. Locotenentul Durtal călare, la manej. Cu ochii radiind atunci când a descoperit „rezistența”.

«Doar cu o atingere de picior», cum spusese el.

Și executând, apoi, volte în cerc pe calul său îmblânzit, dresat, învins.

Executând volte ținându-se drept în șa.

Având aerul de a fi învins mult mai mult decât „rezistența” umărului unui cal.

Că a învins realitatea întreagă.

— Alo! S-a întrerupt… Alo! repeta în receptor vocea adjutantului-șef Pagnol.

Aimé Brichot îl ignora. Doar cincisprezece secunde mai lasă-mă să meditez, jandarmule… Doar atât… Și îți jur c-o să-ți vorbesc…

Bun, să reluăm… Durtal avea niște ochi care scânteiau după triumful hipic de la manej. Un triumf pe care Boris îl „practicase” la timpul său pe cai numiți „de artilerie”.

Era sătul până în gât locotenentul Durtal de obținerea unor victorii ușoare asupra cailor.

El scânteia.

Trecuse în stadiul nebuniei: să îmblânzească, să dreseze și să supună femeile voinței sale.

Niște gemene, niște iepe din rasa umană.

Devenit nebun în urma dresării cailor.

Și trecând la dresarea femeilor!

Folosind singura cale posibilă în situația sa și în lumea sa:

Violul.

„Dresajul” suprem al unei „iepe tinere” de rasă umană.

Și al unei „iepe” din lumea sa… Fata unui „coleg”, o fată născută în lumea hipismului. O fată din această lume ultra-închisă a Cavaleriei din Saumur.

O fată… Niște fete… la care „jucăria” cum zic inspectorii lui Brigade Mondaine când au băut prea mult și povestesc despre anchete, este ultimul loc unde cineva dovedește că e bărbat.

Un dresor.

Un dur, într-un cuvânt.

Mai ales când are un baston de cal între picioare…

Aimé reluă receptorul. Lângă el, Boris dormea profund… Se răsucea, împingea cearșaful cu călcâiele pentru a se răcori. Apoi revenea pe pernă liniștit. Fără a fi conștient de furtuna declanșată de telefonul aflat la un metru și jumătate de el.

— Bun, zise Aimé cu o voce seacă. V-am abandonat puțin pentru că reflectam…

Dar nu i-a spus mai mult adjutantului-șef Pagnol, având în vedere implicațiile la cel mai înalt nivel al statului. Secret de apărare… Onoarea Armatei… Parada de la sfârșitul lui iulie cu delegații venite din toată Europa și de mai departe… Onoarea Armatei în primul rând…

— Alo!… se auzi din nou în receptor vocea dezorientată a lui Pagnol. Ce v-a venit? Ce îmi ascundeți?

Și această mărturisire venită brusc:

— S-ar spune că nu vă surprinde ceea ce vă spun.

„Mă port ca un ticălos cu el, își zise Aimé. Un mare ticălos, dar nu pot să-i spun… ordinele sunt: liniște. Tăcere în legătură cu tot.”

Își mușcă mustața, ca și cum ar fi vrut să-și smulgă toți perii de pe buza superioară cu dinții de jos.

— Domnule Pagnol, spuse el cu reală prietenie în glas. Nu vă ascund nimic, vă jur. Sunt doar uluit de tot ceea ce îmi spuneți. Venim imediat.

Cu mâna stângă trăgea nervos de firul care leagă receptorul de carcasa telefonului.

— De fapt, scuzați-mă, dar nici nu știu adresa Jandarmeriei…

— Bulevardul Dellefert, nr. 231, precizează Pagnol dintr-o suflare.

— Mulțumesc, zise Aimé. Venim imediat.

Aimé închise telefonul și începu să-l zgâlțâie ușor de umeri pe Boris. Cu blândețe, să nu-i provoace un șoc și să-i crească imediat pulsul la o sută douăzeci:

— Boris, Boris!

În cearșafurile mototolite din patul de alături se produse o răsucire a umărului drept al rugbistului. Apoi ceafa cu mușchii contractați. Și dintr-o parte, profilul cu maxilare capabile să pulverizeze printr-o singură apăsare a molarilor un os cu măduvă căruia chiar și cel mai puternic dog german nu-i vine de hac decât după cinci tentative.

— O să încetezi să bolborosești în somn? murmură Boris. Ai băut prea mult aseară. Ți-am spus. Nu m-ai ascultat, bineînțeles. Și acum piui ca un somnambul.

Aimé își freca mustața zâmbind:

— Avem noutăți frățioare. Scoală-te! Vorbesc serios. Sunt noutăți.

Atletul cu păr negru cârlionțat sări în coate ca un câine de vânătoare care răspunde imediat prezent la apel. Toți neuronii creierului său la apel.

— Povestește…

Aimé porni din nou în viteză spre Peugeot-ul închiriat, care era parcat în fața imobilului locotenentului Durtal din strada Bodin, nr. 23.

— Nu-i acolo, zise el, aplecându-se spre portieră și gâfâind. Am sunat de douăzeci de ori. Nu-i acolo.

În fața lui, la volan, era Boris, care se îmbrăcase în mare viteză. La fel de neras ca și el. Nu avuseseră timp. Trebuia să acționeze foarte repede. Era imposibil să-i ceară ajutor adjutantului-șef Pagnol. Secret de apărare… Onoarea Armatei… Ordine venite de foarte sus…

Altfel, ei ar fi trebuit să fie demult la jandarmerie…

De ce trebuia ca, în numele secretului venit de sus, ei să fie obligați uneori să se poarte urât cu un tip corect? Un jandarm care le-a telefonat corect. Care îi așteaptă, rozându-și unghiile în mod sigur, nu mai puțin încântat decât ei…

— E ora opt, zise Aimé uitându-se la ceasul de mână. Durtal e deja la manej…

Boris clătină din cap:

— Desigur… La ce ne-ar folosi să mergem să-l găsim acolo?

Făcu ceva ce nu făcea niciodată înainte de prânz: își aprinse o Gallia.

— OK, frățioare, mergem la manej. El e pe cale să desăvârșească dresajul din ziua precedentă cu o «atingere de picior». Și ce-o să-i spunem?

«Nu există nicio probă. Nimic. Doar îndoieli. El e lepădătura, asta-i sigur, dar n-avem probe. Nimic…»

Boris își aplecă capul, gata să atingă cu fruntea de volan.

— Dă-mi o idee, Mémé…

Își ridică capul:

— M-asculți sau ce faci?

Boris rămase stană de piatră: pe trotuar, lângă mașină, Aimé întindea mașinal degetul arătător în jos, în direcția intersecției.

— Mercedesul 190 E! bâigui el cu vocea pierdută.

Boris scoase capul pe fereastră:

— Da, o văd. Mașina vreunui tip înstărit de pe aici.

Aimé se îndreptă spre el:

— N-ai priceput! Tu continui să dormitezi! Dar uită-te la ceafa tipului de la volan! E Durtal! L-am recunoscut când a trecut pe lângă noi.

— Urcă repede! urlă Boris. Să-l filăm!

Demară: în vale, Mercedesul gri metalizat o lua în direcția străzii Alsace. Boris trecu în viteza a treia și acceleră.

— E o problemă nouă, zise el. Un Mercedes ca ăsta valorează între o sută cincizeci și două sute de mii de franci. Durtal este un locotenent care are maximum douăsprezece mii pe lună. Și el își bagă toți banii în cizme, ajungând să cumpere, la prețuri piperate, modele vechi de la Olaf…

Trecu pe roșu pentru a putea continua urmărirea Mercedesului.

— Nu se potrivește, reluă el. Nu se potrivește deloc. Se ascunde ceva sub chestia asta. Ce?

XV

În fața lor, Mercedesul rula ciudat pe șosea, în zigzag, de parcă șoferul era beat. Or, locotenentul Durtal era sobru de obicei. Boris și Aimé putuseră constata asta încă de la întâlnirea lor. Un pic de vin la masă și, la cocteil, cu două seri în urmă, sucuri de fructe și doar una sau două cupe de șampanie… E logic, de altfel, și încă de două ori: un mare cavalerist în același timp și mare băutor, astea nu se împacă.

Boris începu să vorbească cu el însuși, urmărind în același timp să nu ruleze prea aproape de Mercedes. Nu pentru că ar fi fost ceva deosebit ca o mașină să urmărească o alta pe o șosea departamentală destul de îngustă și înțesată cu linii albe continue, dar așa era imposibil ca Durtal să-i poată recunoaște, dacă se uita în oglinda retrovizoare.

— Nu sunt compatibile, continua Boris monologul. Conduce de parcă ar fi beat… În noaptea asta, el avea întâlnire cu Chantal… La el… La țară… Unde la țară?… Chantal a avut un accident inexplicabil de mașină… Lângă ea, o puștoaică arată adânc… E un armăsar… Violează numai fiice de ofițeri… Chantal e soție de ofițer. E cert că s-a petrecut ceva între ei când erau la el… O chestie care a făcut-o pe Chantal să fugă împreună cu cea care trebuie să fie victima lui zilnică… Sclava lui sexuală… Logic… Dar de ce a fugit cu Chantal?

— Continuă, e interesant, zise Aimé, care verifica dacă încărcătoarele celor două pistoale RMR conțineau cele șase cartușe corespunzătoare de calibrul 357 Magnum.

Boris continua urmărirea, cu ochii ațintiți pe Mercedesul care tocmai depășea un cătun numit La Mimerolle, fiind cât pe-aci să intre în iarba de pe marginea șoselei.

— Iar începi, zise Aimé cu maxilarele contractate și ochii duri în spatele lentilelor de miop.

Devenit brusc un polițist gata de luptă! La mii de leghe de al său F 5 din Kremlin-Bicêtre, periferie din sudul Parisului.

Își introduse pistolul în tocul de la centură și i-l întinse pe

celălalt lui Boris, care făcu același lucru, conducând un moment cu o singură mână.

— Piedica de siguranță e pusă, precizează Aimé. Bun. Să-ți spun de ce l-am văzut pe tip adineauri la Saumur. Era neliniștit. Foarte tulburat. Eu nu știu cum i-au scăpat cele două fete, dar cred că s-a produs o chestie cumplită. Poate o criză de nebunie din partea lui. Nu uita că e un scrântit sub masca de băutor de suc de fructe. Nu știu, eu nu știu, dar n-are importanță asta. Ele au reușit să-l doboare, de exemplu. Și asta trebuia să fie o problemă de supraviețuire. Și gata. Apoi Chantal a ta a clacat în timp ce conducea…

Boris călcă frâna la maximum: Mercedesul încetinise cu puțin înainte de pancarta „Chênehutte-les-Tuffeaux”.

— Și cum Durtal s-a temut de ceva, adăugă Boris, el a plecat să verifice imediat la Saumur dacă Chantal a ajuns cu bine acasă. Și cum ea nu se întorsese, din motive serioase, el revine la casa de țară pentru a se clarifica. Tare mă tem că nu se va prezenta la manej imediat…

Cel din Mercedes ridică o mână, ținând între degete o telecomandă pentru deschiderea porților. O poartă, scobită în tuful falezei de pe malul Loirei, care se deschide singură sub un șir fermecător de ferestre săpate în piatră, cu giurgiuvele Renaissance, cu buchete de glicine înflorite în jurul ferestrelor și doi yucca, de asemenea înfloriți, totul alb în fața porții de la intrare.

— E o chestie care ne scapă, repeta Boris depășind casa antică în timp ce Mercedesul dispărea în garajul scobit în tuf. El ne povestea că își dă toată solda pe cizme de colecție, că nu-și poate cumpăra un cal personal. Și, când colo, el are o mașină de o sută cincizeci sau două sute de mii de franci și, în plus, și-a oferit o deschidere telecomandată a porților garajului de la casa sa somptuoasă lungă de cel puțin cincizeci de metri. O chestie de milioane! Care e la modă! Pe care toate agențiile imobiliare o caută numai pentru nemți, belgieni sau olandezi. Și englezii care „fac razii” în Franța în vederea deschiderii în viitorul apropiat a tunelului de sub

Canalul Mânecii!

Aimé Brichot suflă în lentilele ochelarilor pentru a le aburi, apoi le șterse energic cu un șervețel Kleenex. Dacă ar fi nevoit să tragă imediat, să poată vedea clar cătarea RMR-ului său. Și ținta…

— Adevăratul ticălos, în fine, zise el punându-și din nou ochelarii pe nas. El a sunat la *Géo…* Tu i-ai recunoscut vocea la telefon când erai la Chantal. Ne pilotează pentru pretinsul nostru reportaj cu o amabilitate și o eleganță tipice pentru vechea Franță… Și ne vinde gogoși în legătură cu solda lui mizeră. Lepădătură…

Autoturismul Peugeot era acum oprit pe acostament la o sută de metri dincolo de casa minunată a obsedatului sexual, a tragicului „armăsar” din Saumur. Camioanele grele îl făceau să vibreze când treceau pe lângă el. Razele soarelui răsărit de curând mângâiau blând Loire și tot peisajul «Grădinii Franței».

Aimé întinse arătătorul:

— E o cabină telefonică acolo. Ce facem? Îl sunăm pe Baba? Numai el ne poate ajuta… O.K., el e bolnav, dar are pielea tăbăcită…

Boris își mușcă buzele:

— Ai dreptate. Mă duc să-l sun.

Boris fu nevoit să închidă bine ușa cabinei telefonice: prea multe mașini grele treceau chiar pe lângă ea duduind. La celălalt capăt al firului, vocea șefului era plictisită, dar „profesională” în același timp.

— Da, bine… Mulțumesc. Nu am orchită. Mă întorc la birou în maximum zece zile. Deci?

Boris îi povesti totul. Dintr-o răsuflare.

— El e aici, șefu’, la o sută de metri, reluă el. Acasă. Avem toate probele, cu excepția probei capitale. Ce să facem? Ne-ați spus: în primul rând, fără valuri. Onoarea Armatei, Escadronul Negru din Saumur, corp de elită al Armatei etc. Ce să facem, șefu’?

Boris se sprijini de cabina plină de inscripții scrijelite,

cabină instalată pe marginea unei șosele departamentale, ticsită de mașini grele.

— Dacă depinde numai de mine, urla el în receptor, intru la el și îl termin: el e acolo, înțelegeți? La o sută de metri de aici! N-avem decât să punem mâna pe el! Avem pușcoacele la noi!

Se opri, gâfâind:

— Șefu'… Vom face asta cum trebuie, Mémé și cu mine. Nimeni nu știe aici că l-am reperat și localizat. Nici colonelul Morand, nici adjutantul-șef Pagnol. Vă spun, nimeni! Îl facem să dispară. O să fardăm toată treaba. N-ar fi prima oară când s-ar întâmpla asta, o știți… Dar prima dată la noi, la Brigade Mondaine…

Îngerul negru al combinațiilor foarte stranii uneori ale acțiunilor secrete decise și executate dintr-un interes superior al Statului – sau al unei componente a Statului la care nu se pune problema să-i fie compromisă reputația – zbura telefonic între Saumur și Paris.

Unde un bătrân trezit în plină febră matinală de oreion pipăia cu mâna liberă ganglionii enormi de sub bandajul trecut pe sub bărbie și înnodat în vârful capului. Bandajarea clasică în caz de oreion.

— Îți mulțumesc că m-ai sunat, zise Charlie Badolini. Începusem să-mi fac griji. Bun. Iată răspunsul la întrebarea voastră: dacă spuneți că sunteți siguri că ați identificat ticălosul, eu mă încred total în voi. Acum este vorba despre faptul că niciodată, auziți? niciodată onoarea Escadronului Negru din Saumur să nu fie pusă în discuție. Nu există ticăloși în Escadronul Negru din Saumur! Nu există așa ceva!… Există unul. O.K., vă cred. Dar nu trebuie să știe nimeni.

Vocea îi deveni domoală:

— Scumpul meu, nu arunci nimănui nicio vorbă despre treaba asta, și nici Aimé, dar trebuie s-o faceți.

— Ce vreți să spuneți, șefu'? întrebă Boris cu vocea gâtuită. Să-l lichidăm?

— Nu. Mai degrabă nu. Săltați-l! Asta-i tot. Dar în sensul

propriu, auzi? Fără bravade de polițiști!

— Altfel spus, interveni Boris, cu gura uscată, să ne descurcăm cum știm?

Răspunsul veni imediat:

— Da.

Apoi oftă:

— Să faceți totul discret, vă rog. În secret... Apoi mi-l aduceți aici.

Și cu un reflex de cravașă, absolut personal, în voce. O „cravașă" prietenească:

— Să nu uitați niciodată o chestie. Niciodată. Orice s-ar întâmpla, eu vă acopăr.

Boris își înghiți saliva:

— Mulțumesc, șefu'...

Niciun răspuns. Boris consultă ecranul cabinei. Mesajul scris cu litere mari de cristal lichid era clar: „Cartela dumneavoastră nu mai e valabilă".

Se întoarse la mașină și se aplecă peste ușa deschisă:

— Ascultă, Mémé! Din această clipă suntem James Bond, tu și cu mine. 007 amândoi. Altfel spus, dreptul de a ucide în caz că tipul opune rezistență.

Avantajul caselor vechi de pe falezele de tuf ale malurilor Loirei constă, între altele – de exemplu, poezia aparte a vechimii lor milenare – în faptul că fațada nu este dreaptă. Ea urmează conturul capricios al falezei, care se curbează, urcă, se rotunjește. Într-un cuvânt, ferestrele dau în toate direcțiile.

Philippe Durtal se retrase de la fereastra debaralei de lângă camera sa: jos, doi tipi, ieșiți dintr-un Peugeot alb și care aveau înfățișare de orice, dar nu de reprezentați comerciali, examinau colina de deasupra falezei.

Se întoarse în camera sa, apăsându-și pieptul cu ambele mâini. Ah... inima... Inima sa care începea din nou să bubuie... Își aprinse un chiștoc de Havană și, ciudat, primul fum calmă bătăile inimii. Atunci el avu o imagine mai clară în toată această tornadă care s-a abătut asupra sa începând

din noaptea trecută.

Se trânti pe un scaun din fața biroului pe care era încă expusă fotografia Genevièvei de Chainois. Și începu să reflecteze. Perfect conștient de faptul că trebuie să reflecteze. Foarte repede.

Bun… A fost reperat… El observase în oglinda retrovizoare mașina care – la întoarcerea de la Chantal, dispărută în mod inexplicabil, plecată cu Cosette în timp ce el era leșinat –, se menținea, chiar de la distanță, în spatele Mercedesului său.

Și acum cei doi tipi de jos.

Polițiști!…

Era încolțit. Se sfârșise totul!

Philippe Durtal strivi în palmă mucul de cigarillo, strâmbându-se din cauza durerii provocată de arsura care-i înroșise căușul palmei.

Era prea nedrept ca propria sa lege – legea răzbunării sale personale, legea oricărui individ liber care are dreptul de a se răzbuna împotriva legilor nedrepte ale șansei umane, a legilor murdare ale societății umane –, să fie prinsă pe picior greșit în momentul ultimei răzbunări!

Pe picior greșit ca un cal căruia ești pe punctul de a-i învinge „rezistența”.

Doar cu o «atingere de picior»! Doar cu asta!

Geneviève de Chainois, dorită de atât de mult timp! Refuzat. Într-un mod dezonorant. Căreia el îi ceruse mâna și fusese refuzat. Care era dată unui cadet numit Gilles du Decoeur! Nu lui, Philippe Durtal, care era capabil să-i dea lecții acestui mucos de Decoeur în ceea ce privește dresajul!

Philippe Durtal aruncă o ultimă privire fotografiei cu domnișoara de onoare cu privirea extaziată îndreptată spre cadetul ei din Saumur. Apoi trase un sertar de la comoda Louis XV și scoase de acolo un revolver „de ordonanță”. O armă militară veche pe care ofițerii francezi din primul război mondial îl fluturau deasupra capului, un lănțișor legând mânerul pistolului de centură, atunci când ieșeau din tranșee în fruntea soldaților lor.

În timp ce în față, la numai cincizeci de metri uneori, omologii germani își introduceau încărcătoarele în pistoalele lor, numite Luggers sau Parabellum, pentru că „Si vis pacem, para bellum”[24].

Boris se concentra, pe marginea șoselei „cu ochii ațintiți asupra alunilor care dominau casa antică.

— Îmi amintesc de o chestie care mi s-a povestit cândva, murmură el, în legătură cu casele-grotă din Anjou. Eram uimit. Asta mi-a rămas în memorie. Falezele fumegă…

Îl trase pe Aimé de braț:

— Pricepi? Deasupra plafonului există doi, trei, cinci sau mai mulți metri de rocă de tuf. O casă are un șemineu, chiar și antic…

El continua să studieze pădurea de alun cu înfățișarea ei de „coifură” verde deasupra „frunții” casei.

— Și mai e o treabă pe care mi-o amintesc, reluă el. Nu există o circulație intensă a aerului în această regiune. Vântul e slab. Coșurile de la șemineuri sunt foarte largi. Vino…

Aimé își freca nasul:

— Vom face o coborâre de alpiniști, dacă înțeleg bine, nu-i așa?

— Se prea poate, murmură Boris scoțându-și trupul longilin și musculos din autoturismul model 405.

Cinci minute mai târziu, ei dădeau la o parte cu patru mâini crengile de alun. Și, iată, chiar asta era! Descoperiseră coșul șemineului casei lui Durtal, scobită chiar sub ei și mirosind a pivniță și funingine în același timp.

Aimé fu traversat de un fior:

— Tu chiar vrei să plonjăm acolo în interior? Ca niște coșari?

Boris se aplecă:

— Ascultă… Sunt cel mult zece metri. Ne vom controla

[24] „Dacă vrei pace, pregătește-te de război”, deviză a romanilor.

coborârea cu ajutorul umerilor și coatelor.

Aimé își examina bluzonul cumpărat din soldă, desigur, dar la un preț piperat chiar și pentru el.

— Adineauri la telefon ai discutat cu Baba și pe tema cheltuielilor?

N-a mai avut timp să audă răspunsul: Boris își dăduse drumul deja. Având în mână pistolul cu piedica degajată.

„Hop, în cădere liberă, fără parașută normală sau de salvare”, își zise Aimé în gând. Și își dădu drumul pe coș. Pentru a ateriza negru de funingine, cu mânecile rupte, pistolul în mână și ochii rătăciți într-o cameră pustie, mobilată tradițional.

Cu un muc de cigarillo cald încă pe o scrumieră de pe birou. Și o fereastră foarte frumoasă tăiată în același tuf al falezei, deschisă spre peisajul pitoresc al Loirei.

Boris era deja aplecat pe fereastra la care ajunsese în salturi de panteră.

— A scăpat, urla el. Mercedesul nu mai e!

Se întoarse:

— Rahat!… Dacă ajungeam cu un minut mai devreme, îl prindeam!

Aimé părea că nu-l aude. Era ocupat cu un teanc de hârtii împrăștiate pe birou.

— Auzi sau nu? țipă Boris. A scăpat!…

Aimé îi făcu semn să tacă cu un gest din mână pe deasupra umărului.

— Știu unde, zise el fără să se întoarcă.

Boris, se precipită spre el.

Aimé îi întinse un carnețel. Plin cu indicații de locuri și orare, precum carnețelele ucigașilor și ucigașelor din Acțiunea Directă.

Plus o fotografie.

O fată foarte frumoasă în rochie de domnișoară de onoare, cu ochii extaziați în direcția unui cadet din Saumur.

— Dumnezeule, murmură Boris după ce a citit. Geneviève de Chainois. Fata care abia s-a logodit. Și la care am fost noi la cocteil!

Își săltă capul:

— Cu toate celelalte, cele trei violate dinainte, n-a urmărit decât să ne inducă în eroare.

«Geneviève este singura pe care vrea s-o violeze. S-o masacreze. Și a plecat s-o facă!»

Mercedesul 190 E era parcat în Saumurul vechi, în fața casei familiei Chainois. În jur totul era calm și liniștit. O dimineață însorită de iulie la Saumur, aproape caniculară. Sus, castelul istoric încărcat de secretele reduse la tăcere ale luptelor fratricide duse de strămoșii acestor locuri. În grădina vecină zeci de fluturi de toate culorile se îmbătau cu parfumul din buchetele celor două Cuddleias pletorice. O fetiță îmbrăcată în fustă tradițională cobora strada călare pe o bicicletă olandeză cu coșul pentru cumpărături, încă gol, suspendat de ghidon.

Poarta grădinii familiei Chainois era deschisă, ca și ușa de la intrarea în casă.

Boris și Aimé se repeziră înainte ca doi lupi. Amândoi cu pistolul în mână.

Spectacolul era la etaj, în partea care dădea spre Castelul Saumur. Din nou… O cameră mobilată tradițional. Mobilă de familie. Cu creton pe pereți și perdele de aceeași culoare.

Nebunul îi imobilizase pe toți imediat după plecarea tatălui la manej. Și totul era pregătit pentru finală.

Mama doborâtă și legată fedeleș cu cordonul de la capot, cu căluș în gură.

Fata, dezbrăcată, întinsă pe patul părinților săi, cu gleznele și încheieturile mâinilor legate cu ceea ce mai rămăsese utilizabil din șnururile capotului.

Culcată pe burtă.

Cu fesele desfăcute.

Boris înaintă cu pistolul în față, ținut cu ambele mâini.

În fața lui, părând surprins, un atlet aspru și colțuros, cu deltoizi puternici de cavalerist. Un brunet cu părul tuns

perie, maxilare puternice, abdomen suplu. Coapsele musculoase pe partea interioară. Ca la adevărații oameni care se ocupă de cai.

Monstrul încă nu-și scosese din pantaloni bastonul său de armăsar, dar se pregătea s-o facă cu mâna stângă. Mâna dreaptă ținea între degete, ca mijloc de securitate, un revolver zis „de ordonanță”, model 1892.

Capătul țevii era lipit de tâmpla Genevièvei de Chainois.

Boris eliberă piedica de siguranță:

— Locotenent Durtal, zise el pe un ton dur. Totul s-a sfârșit pentru dumneata. Aruncă arma! Imediat…

Philippe Durtal izbucni într-un râs dement:

— Ce-ați spus? Locotenent Durtal?

El veghea în același timp ca țeava pistolului să rămână lipită de tâmpla Genevièvei de Chainois. Afară, rândunicile piuiau în primul val de căldură al zilei.

Corpul lui Boris zvâcni în sus:

— Încetează cu teatrul. Ești înconjurat, locotenente. Ce înseamnă toate astea?

În fața sa, țicnitul cu pistolul menținut cu grijă lângă urechea logodnicei cadetului din Saumur Gilles du Decoeur izbucni într-un hohot de râs interminabil:

— Dar vă înșelați total, domnule polițist, eu nu sunt locotenentul Durtal, dar deloc! Este o confuzie totală de persoane. Totală!

— Încetează cu balivernele, zise Boris. Ești chiar mai nebun decât credeam.

În spatele său, Aimé eliberă piedica de siguranță de la pistolul său, așteptând un moment de neatenție din partea celui care luase ostatici. Doi ostatici: mama și fiica.

Zgomotul sec ajunse la urechile lui Philippe Durtal care înfipse imediat cu violență țeava revolverului său în urechea Genevièvei de Chainois, făcând-o să geamă.

— Nu face pe prostul, tu de colo, scrâșni el. Sau îi zbor creierii imediat.

Boris își deschise palma stângă:

— Te rog, locotenente Durtal, fără prostii.

Philippe Durtal avea ochii ieșiți din orbite:

— Nu mă mai faceți locotenent, vă interzic!

Geneviève de Chainois, crucificată pe pat, începu să țipe: țeava pistolului îi apăsa în ureche gata să-i spargă timpanul.

Boris și Aimé se consultară din priviri. Având aerul că fiecare îl întreabă pe celălalt care e soluția problemei. Răspunsul comun al celor două ocheade: nicio soluție.

Cu excepția celei mai tragice.

Moartea unei nevinovate.

În scurt timp.

La ora opt și ceva dimineața, în plin Saumur, la începutul lui iulie, în perioada când culoarea cerului e cea mai frumoasă…

Boris își contempla revolverul din mâna dreaptă. Cu opt zile mai devreme, la standul de tir de la subsolul Prefecturii de Poliție din l'Île de la Cité, el introdusese toate gloanțele, trase cu aceeași armă pe care o avea acum, în țintă, de la cincisprezece metri. Toate gloanțele de calibrul 357 Magnum într-un cerc cu diametrul de zece centimetri.

Durtal se afla la maximum șapte metri.

Dar el ținea degetul pe trăgaciul pistolului său. La primul glonț primit în piept, degetul său ar apăsa pe trăgaci și adio Geneviève de Chainois.

— Nu înțeleg, zise Boris cu o voce extrem de obosită, de ce vreți, așa deodată, să nu mă adresez cu gradul pe care îl aveți?

Philippe Durtal rânji scurt:

— Pentru că eu nu sunt locotenent, domnule. Locotenent de absolut nimic. Civil total.

Boris îl privea fix:

— Nu mai înțeleg nimic, mărturisi el.

Philippe Durtal râdea în hohote:

— E preferabil să auzi mai degrabă, decât să fii surd! Un polițist care nu mai înțelege nimic! Pentru că sunteți polițist, nu-i așa? Pe urmele mele. Ca și colegul dumneavoastră, care continuă să zgândăre trăgaciul.

— Da, răspunse Boris. Suntem polițiști. Aveați îndoieli, nu-

i așa? De când ați telefonat la *Géo.*

Philippe Durtal avu o scurtă tresărire:

— *Géo*? Care apare lunar și e un fel de *National Geographic* european? Realmente nu pricep despre ce vreți să vorbiți.

— Dar, în sfârșit, zise Aimé în spatele lui Boris, dumneavoastră ați telefonat la *Géo.* Pentru a verifica dacă suntem într-adevăr ziariști. Știm asta…

Philippe Durtal, în continuare cu pistolul în tâmpla Genevièvei, își luă o înfățișare de om uimit.

— Asta-i altă chestie, ia te uită…

Buzele i se depărtară într-un rictus, dezvăluind dinții perfect aliniați:

— A, desigur! exclamă el. Înțeleg tot. Frățâne-meu, dragul meu frățior Pierre. Locotenentul Pierre Durtal, din Escadronul Negru din Saumur…

Auzind acestea, Boris și Aimé se uitară nedumeriți unul la celălalt.

— Frățiorul dumneavoastră? reluă Boris. Ce vreți să spuneți?

Și subit îi reveni în minte o imagine: numele înscris pe placa de pe ușa din strada Bodin, numărul 23 «Locotenent P. Durtal».

Doar P. În loc de prenume!…

P. Pentru Philippe. Ca și P. Pentru Pierre!…

Tragicul situației consta în faptul că țeava pistolului acestui nebun rămânea apăsată în urechea Genevièvei de Chainois. Mama acesteia, legată și cu călușul în gură, se alia lângă pat.

Imposibil de acționat. Imposibil să sari pe el, să încerci să temperezi nebunul…

Care acum spunea tot.

El se numea tot Durtal… Dar Philippe… Nu Pierre… Având aceeași literă la începutul prenumelui!…

El nu făcuse niciodată parte din Escadronul Negru din Saumur!

Nu mai contenea cu relatările, cu explicațiile!

O adevărată dramă transpusă în cuvinte, așa, cu revolverul în mână.

Cu o voce sacadată.

El nu era decât fratele geamăn al locotenentului Pierre Durtal. Din Escadronul Negru.

Fratele geamăn a fost respins la vizita medicală din cauza unei deficiențe cardiace, provocată de reumatismul articular când el avea treisprezece ani. Geamănul perfect, din punct de vedere cromozomial, fătul provenit din aceeași celulă dublă. Geamănul lovit la treisprezece ani de o boală care nu l-a atins pe fratele său… Fratele său geamăn devenind speranța Escadronului Negru din Saumur.

Geamănul cu afecțiune cardiacă. Îndrăgostit de cal ca și fratele său. Dar oprit din punct de vedere medical să intre în club.

În clubul Escadronului Negru!

Boris încercă să-și mascheze privirea, exprimând milă, adresată lui Philippe Durtal:

— E ceva ce nu pricep, zise el. Dumneavoastră aveți bani, nu el. Nu fratele dumneavoastră, vreau să spun.

Philippe Durtal slăbi o clipă presiunea pe care o exercita cu țeava pistolului asupra urechii Genevièvei de Chainois:

— La moartea tatălui meu ne-am certat. Pierre a ieșit în evidență din cauza problemei mele cardiace. Mi-a lăsat tot, cu excepția casei sale de la țară de lângă Beaucheron. Totul… Ciupercăriile, tot…

Își scutură capul fantastic de asemănător cu cel al locotenentului Durtal:

— El mi-a lăsat tot. Tot… Ticălosul care nu are suflu la inimă! Ticălosul care a trecut de examenul medical. Ticălosul meu frățior! El admis în Escadronul Negru! Eu nu! Din cauza suflului la inimă. El a avut eleganța, între ghilimele, de a abandona partea sa de moștenire din ciupercăriile de familie în schimbul casei din Villemolle.

Boris făcu ochii mici:

— Vă rog să repetați o chestie. Aveți un frate geamăn? Locotenentul Pierre Durtal?

— Exact, replică Philippe Durtal. Locotenentul Pierre Durtal.

Ricană sălbatic:

— Un cavalerist de elită, reluă el, și care are un mare viitor. Mare.

— Scuzați-mă încă o dată, reluă Boris încercând să vorbească pe un ton cât mai calm posibil. De ce, aparent, nimeni nu știe, la Escadronul Negru, că sunteți fratele geamăn al lui Pierre Durtal? N-am auzit niciodată vorbindu-se despre asta: că el ar avea un frate geamăn.

Philippe Durtal apăsă din nou țeava pistolului în tâmpla Genevièvei de Chainois:

— Asta a fost la solicitarea lui, domnule polițist. Pentru a nu-l jena în carieră, înțelegeți?

Se îmbujoră deodată:

— Pentru că îi era rușine cu familia noastră, înțelegeți? Noi nu suntem din același mediu cu acești Domni! Noi suntem de origine de la coada vacii. El face totul pentru a se uita acest lucru.

Geneviève gemu: nebunul înfunda și mai tare țeava armei în urechea ei.

— Acoperiți-o măcar… zise Boris.

Philippe Durtal clătină din cap.

— Nici vorbă. Tatăl ei mi-a închis ușa în nas, tratându-mă drept unul de la coada vacii. Și el, textual. Parcă din întâmplare. Acum văcarul se răzbună. În felul său propriu.

XVI

Afară era atmosfera normală a unui orășel de provincie care se trezea odată cu venirea zilei. Un oraș aparte, fără îndoială, întrucât e capitala franceză a unei arte vechi de când lumea. Arta dresurii de cai. Dar un oraș clasic, în care se făceau auzite jos în stradă primele zgomote de mașini și motociclete.

O zi obișnuită care debuta în căldura începutului de iulie.

Aici, în camera cu mobilier de familie a colonelului de cavalerie de Chainois și a soției sale, era o nebunie totală.

O mamă cu căluș în gură și legată pe jos. O fată de șaptesprezece ani pe pat, complet dezbrăcată, cu picioarele depărtate.

Un ticălos care ia ostatici, un obsedat sexual deasupra ei, cu revolverul în mână.

În fața lui, doi polițiști neputincioși, în ciuda faptului că erau cu arma în mână: din punct de vedere tehnic, nu era o problemă nici pentru Boris, nici pentru Aimé să-i plaseze în cap din primul foc un glonț de calibrul 357 Magnum.

Numai că ei știau foarte bine: chiar și dintr-un simplu reflex, în momentul când ar fi împușcat, Philippe Durtal ar apăsa pe trăgaciul armei sale.

Și-i va zbura creierii tinerei fete.

Philippe Durtal! Fratele geamăn ignorat al locotenentului! Care a luat-o razna din cauza ghinionului de a-i fi afectată sănătatea de atacul reumatismului articular. Care l-a privat de viața pe care o visase și în care reușise fratele său: să intre în Escadronul Negru.

Fratele său… Pe care toate indiciile îl desemnau drept vinovat.

Iar Boris și Aimé veneau doar să descopere de ce…

Pe deplin conștienți acum că au fost la un pas de o catastrofă judiciară cu un nevinovat pe care totul îl acuza. Din cauză că avea un frate geamăn…

Și acum se aflau acolo în fața unei situații năucitoare. Tot

Escadronul Negru, gata să sară în ajutor familiei de Chainois, cu riscul de a fi lichidați unul după altul de fratele geamăn al lui Durtal. Cel despre care nu se vorbea niciodată. Uitându-se până și de existența lui. Secretul locotenentului. „Vulpoiul” interiorizat.

Doar un caracter dificil la început, devenit încet-încet odios, gelos, coleric. Făcând scene după scene.

„Imitând” sistematic toate isprăvile hipice ale fratelui său geamăn pe iapa sa Milady la Chênehutte. Convocându-l pe Pierre pentru a asista la dresaj și a-i demonstra că e la fel de capabil ca și el să facă cu calul ce dorește. Și uneori mai bine decât el.

Înainte de a-și cuprinde pieptul cu ambele mâini când cobora din șa, cu inima bătând puternic, gata să explodeze.

Apoi a devenit arțăgos.

Și Philippe Durtal povestea el însuși totul. Beat pe nemâncate în soarele dimineții care inunda încăperea:

— Îl urăsc! urlă el. A fost bun cu mine. Mi-a lăsat toată moștenirea cu ciupercăriile. Și-a abandonat toată partea sa printr-o simplă semnătură la notar… Îl detest!

Avu o ezitare și Boris era cât pe ce să-i zboare creierii: țeava revolverului de ordonanță deviase pentru o clipă din tâmpla Genevièvei.

— A, domnule polițist, aveți reflexe, dar și eu am, șuieră Philippe Durtal.

Țeava pistolului se înfunda deja în urechea fetei. Boris ridică pistolul.

— Și acum ce facem? întrebă el.

Brutalitatea întrebării îl descumpăni un moment pe Philippe Durtal. Apoi el strânse din maxilarele puternice.

— Ce întrebare, domnule polițist! Ce întrebare!

«Dar eu vreau să fac să-i explodeze jucăria în fața voastră! În fața mamei sale, care mi-a refuzat mâna fetei. Nu pentru că mă ocup de ciupercării, am de o sută de ori mai mulți bani ca ei și iubesc caii la fel ca și ei. Pentru că am suflu la inimă, pricepeți? Numai pentru asta!»

Izbucni într-un râs mecanic, sacadat.

— Cele trei dinainte au fost numai pentru a deruta. Ați înțeles treaba asta?

Ochii negri ai lui Boris se înăspriră:

— Și mănușa stângă? Și nasturele auriu? Aceste două așa-zise probe abandonate în desiș, foarte aproape de locul unde zăceau Christine de Milagrand și Fabrice la Varanterie, aveau scopul de a îndrepta bănuielile asupra fratelui dumneavoastră, ofițer din Escadronul Negru și cunoscut că avea succes la femei?

Philippe Durtal se cabră:

— Sunt la fel de bine dotat ca și el, vă previn…

— Știu, murmură Boris, gândindu-se la ultimele informații primite în legătură cu starea Christinei și a Cosettei. Dar fratele dumneavoastră nu este un violator, ca să știu…

Ochii săi negri se înăspriră și mai tare:

— Vă amintesc că nu mi-ați răspuns la întrebare. Da sau nu? Ați abandonat în desiș, după violarea Christinei de Milagrand, o mănușă din piele de câine și un nasture de uniformă de la Escadronul Negru?

— Relația cu fratele meu? interveni Philippe Durtal.

Boris oftă:

— E simplu. Ieri am fost la el, eu și colegul meu. Îi lipsea din sertarul comodei o mănușă din piele de câine pentru mâna stângă. Și un nasture auriu de la uniformă…

Fu rândul lui Philippe Durtal să ofteze:

— Ce stupidă e viața… Am fost la un pas de a reuși.

Se ridică, cu ochii ieșiți din orbite.

— Da, am cheia de la apartamentul lui Pierre. De mult timp. Am fost acolo. I-am luat o mănușă și i-am smuls un nasture de la uniformă. Dacă vecinii m-au văzut intrând și ieșind, m-au luat drept el.

— Deci, continuă Boris, ați vrut ca totul să cadă asupra lui…

— Da.

— Nu e vina lui, insistă Boris, că nu suferă de inimă. E scârboasă toată povestea asta! Reveniți-vă în fire! Nu comiteți încă un viol. Și cu luare de ostatici de data asta,

ceea ce agravează situația.

În fața lui, ochii mici ai nefericitului din punct de vedere medical deveniră ochi de viperă:

— Eu nu mai sunt acolo, domnule polițist. Pedalați în gol. O să-mi fac în fața voastră logodna ce mi-a fost refuzată. Apoi una din două…

Gâfâia ușor:

— Ori crap de stop cardiac, ori îmi trag un glonț în cap.

Se trase puțin înapoi, începând să se descheie la nasturi.

— Veți fi în prima lojă, băftoșilor…

— O clipă, interveni Boris pocnind din degete.

Mâna stângă a lui Philippe Durtal abandonă șlițul. Dreapta ținea în continuare strâns mânerul pistolului.

— O clipă pentru ce, vă rog? Mi se pare că s-a spus totul, nu-i așa?

Ar fi fost suficient să strige prin fereastra deschisă pentru a solicita ajutor. Pentru ca jos în stradă oamenii să alerge să telefoneze la Jandarmerie. Era vorba de o sechestrare perfectă aici! Luare de ostatici imparabilă! Dar nu. Prea riscant. Nu exista nicio soluție posibilă, cu excepția aceleia de a-și asuma un risc.

Mortal.

Și nu se punea problema ca Aimé să-și asume riscul. El e căsătorit. Are trei copii. În cel mai bun caz, dacă ar fi murit, văduva sa și cei trei copii ar fi beneficiat desigur de susținere financiară din partea statului. Dar nimic nu poate răsplăti moartea unui soț, a unui tată…

— Nu s-a spus totul, replică Boris aruncând pistolul pe pat.

Philippe Durtal se cabră:

— Renunțați la armă… Care e cursa?

Boris se întoarse către Aimé:

— Te rog! Aruncă și tu arma pe pat.

O săgeată, altfel spus, primul din cei doi care formează o echipă polițistă este o săgeată.

Și ea are datoria să spună ce trebuie făcut mai ales în situații deosebite.

Pistolul RMR încărcat cu gloanțe de calibrul 357 Magnum al lui Aimé ateriză la rândul său pe pat.

Lângă cel al lui Boris.

Între coapsele Genevièvei de Chainois.

Philippe Durtal recuperă cele două arme:

— E ridicol, zise el. De acum înainte eu fac jocurile. Voi ce jucați, de fapt?

El îl suspecta, totuși, pe acest uriaș brunet care se dezarmase singur și al cărui coleg se dezarmase, de asemenea, numai pentru că brunetul i-o ceruse…

— Jocul onoarei, zise Boris, cu mâinile întinse în lateral. Nu mai am nicio carte în mână, cu excepția celei a onoarei.

Philippe Durtal îl fixa neîncrezător. Ridică pistolul. Era inutil, de acum, să mai țină țeava pistolului în tâmpla Genevièvei de Chainois. În spatele lui, mama se agita, urletele ei fiind înăbușite de căluș.

— Ce vreți să spuneți? reluă Philippe Durtal. Despre ce onoare vorbiți?

Îndreptă brusc arma spre Boris; acesta scotocea prin buzunare:

— Fără trucuri, mârâi Philippe Durtal. Nu mă luați drept un naiv.

Boris zâmbi, scoțând din buzunarul drept un pachet de țigări și din cel stâng bricheta.

— Eu nu fumez niciodată dimineața, zise el. Dar voi face o excepție astăzi.

Nebunul îl privea, cu pistolul îndreptat spre el, cum își aprindea țigara preferată, Gallia.

Boris trase adânc un fum. În spatele lui, Aimé își frângea mâinile; pricepuse tot.

Râse, nervos.

— De fapt, asta nu-i prima excepție de la regulă de când sunt la Saumur…

Boris ridică țigara cu vârful degetelor:

— Este țigara condamnatului la moarte, zise el. Ultima.

Trase încă un fum:

— Doar dacă îmi oferiți, domnule Durtal, șansa unui

singur glonț din cele șase aflate în butoiașul revolverului de ordonanță.

Brusc, Geneviève de Chainois începu să se agite pe pat. Philippe Durtal a readus-o la tăcere cu câteva dosuri de palmă. Boris strânse din dinți:

— Suntem în poziție de duel, nu? Duel pentru onoare. Militară, ca pe vremuri. A cavaleriei. A Saumurului și a Escadronului Negru…

Începu deodată să țipe:

— Domnule Durtal! Adorați caii! Adorați Armata! Adorați Escadronul Negru, unde n-ați putut să intrați niciodată! Și nu vă reproșează nimeni asta!

Făcu un pas înainte, sfidând ochiul negru al țevii, îndreptată asupra sa:

— Domnule Durtal, continuă el, în lumea unde n-ați putut avea acces există o regulă care depășește această lume. Regula oricărui om demn de acest nume, indiferent dacă este sau nu militar. Regula onoarei!

Boris mai înaintă un pas și țeava pistolului ajunse la cel mult un metru de el.

— Ucide-mă, îi spuse cu tonul unui ordin. Ucide-ne pe toți și violeaz-o! Violeaz-o pe Geneviève de Chainois. Omoară-ne pe toți și dezonorează-te definitiv!

Se calmă:

— Dezonoarea e scopul dumitale? Chiar vrei să mori cu un glonț în cap după ce ai fost dezonorat?

Philippe Durtal puse cu grijă cele două pistoale RMR pe noptieră, foarte aproape de el:

— Înțeles, zise el. Acum care e propunerea dumneavoastră?

— E foarte simplă, spuse Boris, eu vă fac o propunere onorabilă. Aveți șase gloanțe în butoiașul armei din mână. Scoateți cinci. Păstrați unul în interior. Rotiți butoiașul și îmi întindeți arma. Eu mi-o pun la tâmplă și apăs pe trăgaci.

Se opri:

— Dacă mor, o lăsați pe Geneviève în pace.

Philippe Durtal îl devora din ochi:

— Dacă nu?

Boris era calm și liniștit ca înainte de o partidă de pescuit de anghilă într-o barcă pe Loire.

— Dacă nu, atunci n-aveți decât o singură soluție.

Tăcu un timp:

— Alegeți una din armele noastre de poliție. Vă sinucideți, asta-i tot.

Își înălță capul:

— De acord?… În onoare?

Nebunul începu să vibreze ca la sunetul trompetei:

— De acord! Absolut total de acord!

Apoi el eliberă butoiașul revolverului și cinci gloanțe căzură pe pat lângă Geneviève.

Împinse butoiașul la locul lui și îl roti printr-un bobârnac dat cu palma înainte de a întinde arma lui Boris.

În același timp, apucă prudent unul din cele două pistoale RMR.

Boris primi în mâna dreaptă revolverul de ordonanță, model 1892. Cu un singur glonț în butoiaș, ca la ruleta rusească.

Duse pistolul la tâmplă. În spatele său, Aimé începea să-și amintească în detaliu – și să recite în șoaptă – textul rugăciunii morților, învățată odinioară la educația creștină.

— Vă dați seama, domnule, zise Boris cu voce calmă, ce fac? Îmi joc viața, chiar umila mea viață de polițist, contra onoarei unei fete logodite… Vă rog, vreau, accentuez: vreau cuvântul dumneavoastră de onoare că o veți respecta pe Geneviève de Chainois dacă mă voi sinucide…

Philippe Durtal își îndreptă corpul, în civil, dar în poziție de drepți. Geamănul fratelui său.

— Aveți cuvântul meu de onoare.

Ceea ce vedea Aimé Brichot, aflat la doi metri în spatele lui Boris, era ceva care însemna ani și ani de prietenie și colegialitate. Mult mai mult decât un prieten și un coleg. O ființă umană, mare, frumos, solid, adorat de femei nu numai pentru că le satisfăcea. Ci pentru că, după aceea, el le

vorbea de dragoste.

Un tip excepțional, ce mai!

Și care își va juca viața la ruleta rusească numai și numai pentru a salva o neprihănită!

Aimé se aplecă ușor, gata să sară la pistolul său RMR, aruncat pe noptieră, în caz de ceva.

În caz că va trebui să răzbune un erou.

Chiar cu riscul de a fi ucis pentru asta.

Philippe Durtal zâmbi batjocoritor:

— Ezitați, domnule polițist. Vă e teamă?

El își oferi „luxul” de a „palpa” fesele Genevièvei de Chainois. Depărtându-le cu ambele mâini:

— Frumoasă jucărie… Foarte strânsă… Bună de penetrat în treizeci de secunde.

Se ridică:

— Hai, domnule! Cine are onoare? Dumneavoastră sau eu?

Imaginile se succedau rapid în mintea lui Boris. El, copil, alergând pe plajele de la Audierne, la limita valurilor. Apoi vestea morții tatălui său, ca erou, după chemarea generalului De Gaulle din 18 iunie. Și urmarea: mama văduvă, care s-a spetit muncind pentru a-i croi lui un drum în viață. Intrarea în poliție. Anii de luptă împreună cu Aimé, sub ordinele lui Baba, împotriva viciilor.

Și acum, în floarea vârstei, acest pariu nebunesc:

„Propria mea viață în schimbul integrității unei fete…”

Îl cuprinse un soi de pace interioară.

Lipi țeava pistolului lui Philippe Durtal de tâmplă veghind să-i mențină direcția pentru ca, în caz de nenorocire, să moară imediat, nu să rămână paralizat pe viață.

— Mémé, zise el după ce a pus degetul pe trăgaci.

— Da? se grăbi să spună Aimé Brichot cu o voce incoloră.

Afară, rândunicile declanșaseră o sarabandă teribilă.

— Fotoliul meu Voltaire, de acasă, strada Turbigo… continuă Boris. Îl aveam de la tatăl meu… Ți-l dăruiesc ție.

Apoi apăsă pe pârghia cocoșului.

Ceea ce profanii numesc trăgaci.

Avea în gât un soi de hârâit sălbatic. Un hârâit asemănător cu cel al cârmei catamaranului său care tocmai a supraviețuit ca Olivier de Kersauzon la al miilea asalt ucigaș al valurilor care se spărgeau vuind!

Clic! făcu percutorul.

Clic! Sunt viu! Am câștigat. Sunt viu!

Boris coborî pistolul și îl fixă pe Philippe Durtal.

— Îmi pare rău. Ați pierdut. În onoare.

După aceasta, îndată după aceasta, se produse o mișcare ultrarapidă. Un tip scund, aspru, colțuros, frate geamăn cu locotenentul bănuit din eroare, care se arunca spre Boris smulgându-i din mână revolverul pe care i-l dăduse.

Apoi o țeavă de pistol în tâmplă.

O apăsare de deget pe trăgaci.

Și, deodată, o față care explodează!

Făcută zob de glonțul plasat chiar imediat după poziția fatală, din cele șase combinații posibile.

Singurul glonț rămas în butoiaș.

Chiar înainte de clicul percutării în gol.

La un pas de a-l ucide pe Boris!

Infirmiera îi zâmbi lui Boris, îmbujorată:

— Nu mai mult de cinci minute, mi-ați promis.

Boris o asigură printr-o înclinare a capului și intră în camera de spital. În fața lui, Chantal, albă ca o cretă, dar ieșită din comă.

— Ah, murmură ea, eram sigură că vei veni. Mulțumesc.

Închise ochii:

— Știu totul, reluă ea. Chiar și faptul că este mort. Pierre a venit și mi-a povestit tot.

Boris încremeni:

— Deci și el era amantul tău?…

— Da, dar normal.

Boris se așeză pe marginea patului și își puse mâna peste cea a lui Chantal.

— E rândul tău să povestești. De ce, aparent, tu erai singura din Saumur care știa că Pierre Durtal are un frate

geamăn? Pare incredibil!

Chantal clătină din cap:

— La prima vedere, da. Dar în primul rând că Philippe a venit de puțin timp să se instaleze în regiune. E ceva mai mult de un an. Ei sunt din Nantes amândoi și apoi, acum un an, ei au moștenit un unchi din partea mamei care avea ciupercării la Chênehutte. Philippe se instalase acolo ca să se ocupe de ele.

— Și să-l sfideze pe fratele lui, nu?

— Da…

Boris dădu îndelung din cap:

— Da… Și într-o zi s-a decis să-i șterpelească fratelui amanta, adică pe tine. S-a dat drept Pierre. Și cum a știut să-ți descopere înclinațiile secrete, tu l-ai abandonat pe Pierre pentru Philippe…

Chantal închise ochii:

— Ai ghicit tot…

Își mușcă buzele:

— Îți jur că nu știam nimic din ce a făcut. Nimic. Tot Pierre mi-a povestit. Punându-mă să jur că nu voi vorbi nimănui.

Boris întoarse capul spre ușa care se deschidea:

— Au trecut cele cinci minute, domnule. Vă rog! Veniți!

Odată ajuns pe culoar, Boris își înclină silueta înaltă:

— Și cealaltă? Cum se simte?

Infirmiera făcu o mutră contrariată.

— Tot inconștientă. Dar șeful serviciului este în continuare optimist.

Afară, Aimé măsura cu pasul parcarea.

— Cum e? se interesă el reîntâlnindu-l pe Boris.

Acesta ridică din umeri:

— Cu Chantal se rezolvă. E adultă. Dar cu cealaltă, fata, riscă să dureze. Sărmana fată…

«Plus Geneviève, Christine, Aline și Marie-Claire. Și logodnicul Christinei…»

«Totul pentru că acum cincisprezece ani un tip s-a procopsit cu un suflu la inimă în urma unui reumatism

articular…»

XVII

Reîntorcându-se la garsoniera sa de burlac din str. Turbigo din Paris, Boris își simțea picioarele grele.

Nu atât din cauza caniculei care copleșea capitala la acest început de iulie.

Nici din cauza încercării reușite la ruleta rusească la Saumur. Asta era munca…

Ci din cauza numeroaselor probleme legate de toată chestia asta.

Cele trei fiice de ofițeri din Escadronul Negru masacrate în mod odios de un nebun.

Și care ce fel de viitor vor avea?

Și Cosette…

Cât de greu de suit erau drumurile.

Și cum să uiți fața descompusă a locotenentului Durtal în biroul colonelului Morand?

— Exact, eu am telefonat la *Géo.* Colegul dumneavoastră era clar că nu știe să schimbe un obiectiv. Aveam îndoieli în legătură cu voi doi, asta e.

Boris întrebă cu ochi pătrunzători:

— Dumneavoastră v-ați acoperit fratele?

Locotenentul Pierre Durtal se ridică, drept ca un „I”:

— Era fratele meu, domnule Corentin. Fratele meu geamăn. Niciodată nu mi-am imaginat că l-aș putea bănui măcar.

După această mărturisire îi dădură lacrimile:

— Asta era problema mea secretă. L-am ascuns față de toată lumea. Iertare… Iertare, domnule colonel… Iertare, locotenente Corentin…

Și la întrebarea «De ce n-am avut acces la laboratorul veterinar al cazărmii?» răspunsul este acesta: «Veterinarul este realmente un cap de turc. N-am reușit să-l conving să vă deschidă ușa».

Boris îi replică emoționat:

— Știi, locotenente, că din cauza asta, în cele din urmă

numai din cauza asta, noi am crezut că dumneata ești vinovatul?

Și Boris puse capăt ultimei conversații înainte de a pleca la Paris: geamănul nebun lăsase în mod expres în desișul de pe malul Loirei, după violarea Christinei de Milagrand, o mănușă din piele de câine pentru mâna stângă și un nasture auriu de uniformă de la Escadronul Negru.

Ambele lucruri furate de la fratele său…

Nu. Era realmente inutil să-i dezvălui locotenentului Pierre Durtal cât de ticălos fusese fratele geamăn numit Philippe.

Tot ceea ce conta era un „detaliu”: onoarea.

Escadronului Negru din Saumur rămânea nepătată. Atât și nimic altceva.

Boris ajunse pe palierul său, adâncit în gânduri:

— Și Chantal de Montour, tot în comă… Ca și fata poreclită Cosette… Doamne, ce poreclă…

Și Geneviève de Chainois, ea neatinsă, dar supusă unei cure de somn… Ca și mama ei…

Numai să scape cu bine și unele, și celelalte.

Și apoi detaliile sordide obținute în urma anchetei la Chênehutte, acasă la Philippe Durtal.

Arbaleta descoperită într-un sertar al comodei.

Și fiolele ascuțite umplute cu Ketamină.

Toate dovezile privind vinovăția nebunului.

A cărui moarte fusese deja clasată, în mod oficial, la rubrica stop cardiac.

Care este frecvent la cardiaci din cauza reumatismului articular din copilărie.

Boris roti butonul ușii de la intrare, care nu era niciodată închisă cu cheia, și avu o tresărire: vechiul său fotoliu Voltaire nu mai era la locul său!

Se repezi la telefon și formă un număr:

— Mémé… Ah, tu ești, am bănuit eu. Tu ai venit să mi-l furi… Pentru a-l da la tapițer…

Își frecă nasul:

— Ești un prieten. Un adevărat prieten.

Se aruncă în pat să doarmă. Să doarmă! În sfârșit, să doarmă!

Sună telefonul:

Și auzi în receptor o voce gravă și în același timp emoționată:

— Locotenent în rezervă Corentin?

— Da, răspunse Boris surprins și nu prea.

El recunoscuse deja vocea celui care sunase…

— Colonelul Morand la telefon.

— Respectele mele, domnule colonel.

Urmă o scurtă pauză la celălalt capăt al firului, apoi pe un ton foarte milităros și solemn:

— Locotenente, am onoarea de a vă informa că sunteți avansat la gradul de căpitan. La solicitarea mea personală în strada Saint-Dominique[25].

Pentru serviciile aduse Armatei.

Tonul de la celălalt capăt al firului trecu de la solemn la liric:

— Și încă un serviciu excepțional. Grație talentului dumneavoastră de polițist, căpitane în rezervă Corentin, onoarea Escadronului Negru din Saumur este intactă în fața Franței. Și în fața lumii întregi. Cu trei săptămâni înainte de marea noastră sărbătoare hipică. Bravo!

Boris mulțumi cu toate formulele de politețe folosite în astfel de cazuri, apoi conversația mai dură foarte puțin. În legătură cu diverse subiecte: primirea de către el a noului grad la Saumur. Parada de la sfârșitul lui iulie, ocazie cu care va avea loc și festivitatea avansării sale în grad.

Boris puse receptorul în furcă și, țârr, telefonul sună din nou.

De data asta era Ghislaine.

Foarte excitată:

— Sunt trei zile de când caut să te prind! Spune-mi, eu am o invitație pentru două persoane la parada de la Saumur, la sfârșitul lui iulie. Înțelegi ce vreau să spun?

---

[25] Adresa Ministerului Apărării, în arondismentul VII din Paris.

— Da, răspunse Boris. Unde sunt locurile tale?

— În rândul al doilea, replică Ghislaine. Crede-mă că le-am obținut destul de greu.

Boris contempla spațiul gol ce fusese ocupat până acum de vechiul său fotoliu Voltaire, puțin uzat. Și care nu va mai fi așa datorită lui Aimé.

— Nu vreau să te necăjesc, zise el, dar eu am locuri în primul rând. Și asta la tribuna oficială.

Se făcu liniște la celălalt capăt la firului, apoi se auzi o voce vibrantă:

— Trec pe la tine. Mă duc întâi la Flo să cumpăr tot ce trebuie pentru cină. Atunci o să-mi povestești.

Boris închise telefonul ca un tip care nu visa decât să se culce îndată pentru a dormi douăzeci de ore în șir.

Apoi se ridică.

Fără ezitare.

Ca un cal după căderea la un obstacol, „reușită” fără fractură.

Cu excepția urmărilor în ce privește inima: să joci la ruleta rusească pentru a salva o fecioară, asta lasă urme.

Apoi se duse la duș.

Venea Ghislaine… Cu fesele ei teribile sub fustă… Și cu sânii ei teribili sub corsaj.

Cu zâmbetul ei și cu acea strălucire violentă de arzoaică în ochi…

Așa cum el era un seducător.

Ea era numărul unu pentru el, fiind cu mult peste celelalte de pe listă.

Un bărbat, un adevărat bărbat ce este el de fapt?

Un bărbat care trebuie să fie în formă pentru a primi o blondă de prim rang, chiar dacă n-are decât o dorință: să doarmă.

Un căpitan care se întoarce de la Saumur, chiar dacă e din „cadrele de rezervă” și avansat de foarte puțin timp, trebuie să fie „impecabil” pentru a primi la masa sa, apoi în patul său o îndrăgostită de calibrul lui Ghislaine Duval-Cochet.

Când ești ofițer, chiar și numai din cadrele de rezervă, nu

răspunzi niciodată *nu* la chemarea unei iepe tinere de competiție.

Niciodată.

Nevoia de a ști cum acționează poliția împotriva delincvenței sexuale, acest cancer galopam al societății contemporane, este resimțită de un public foarte numeros.

Succesul pe care l-a avut colecția Brigade Mondaine încă de la primul titlu ne-a dovedit că am avut dreptate când ne-am gândit să spargem legea tăcerii care înconjura această problemă. Că publicul are dreptul să știe cum luptă polițiștii pentru a ne proteja împotriva maniacilor și dezaxaților care ne dau târcoale.

Ați intuit bine: sub o formă romanțată, fiecare roman vă dezvăluie purul adevăr.

Boris, «Mémé» și «Baba», șeful lor, există cu adevărat. Așa cum există și cei o sută zece inspectori alături de care lucrează în Quai des Orfèvres, nr. 36. Ei se confruntă cu aceleași drame ca și eroii noștri.

În ceea ce mă privește, n-am decât o ambiție: nu doar să mă străduiesc în continuare să-mi fac treaba de autor în mod cinstit și serios, dar și să mă «mulez» mai mult ca niciodată pe actualitate.

Singurul meu scop: să vă ofer cât mai multe subiecte de reflecție.

Și o mai mare satisfacție a lecturii.

MICHEL BRICE

Colecţia **BRIGADE MONDAINE**

abordează una din problemele obsedante ale acestui sfârşit de secol XX: DELINCVENŢA SEXUALĂ

Bărbatul în vestă cu nasturi aurii de cavalerist din Escadronul Negru de la Saumur, ţinând în mână o arbaletă ciudată, dădu uşor la o parte crengile tufişului.

În faţa sa, la trei paşi de armăsarul superb ce era legat de un copac, un băiat şi o fată, goi în iarbă, se îmbrăţişau cu frenezia lentă a celor care fac amor din dragoste.

Bărbatul avu o bruscă crispare a maxilarului în clipa când duse arbaleta la umăr pentru a ochi.

ISBN 973 - 96315 - 0 - 9

Lei 890